

Ivo Bárta:

„Konkurence
stále roste“

Profil
advokátní
kanceláře
PPS advokáti
(str. 30)

**Spořit můžeš,
vybírat nesmíš**
neboli střet
zájmů mezi
rodičem a dítětem
(str. 35)

Krácení dotace
v judikatuře
Nejvyššího
správního soudu
– polojasno?
(str. 77)

BANG & OLUFSEN

Krásná podívaná s 85palcovou úhlopříčkou

BeoVision Avant

- Ultra vysoké rozlišení
- 4K Bang & Olufsen Smart TV
s kultovním zvukovým zážitkem
- plynulé otáčení obrazovky
do požadované polohy
- také v úhlopříčkách 55 a 75 palců

Cena 559 800 Kč*

bang-olufsen.com

* Cena BeoVision Avant 85" včetně ovladače BeoRemote One.
V ceně není zahrnut žádný stojan nebo nástěnný držák. Energetická třída C.

Bang & Olufsen
Jáchymova 4
110 00 Praha 1

telefon: 224 811 234
www.kd-elektronika.cz

obsah

úvodník

- 2 Chvála nejistotě

názory

- 5 Ta fackovaná hlava jsem já
8 Dlužníci všech zemí, spojte se!
11 Nepolykejte ropuchy. Líbejte žáby!
12 Co nám dosud přinesla revoluce v občanském právu

aktuálně

- 16 Havel, Holásek & Partners oznamuje změny ve vedení realitní skupiny
17 Rödl & Partner a Vorlíčková Partners – po 20 letech opět společně
17 Haškovcová&Co. se spojuje s DLA Piper Prague

rozhovor

- 18 Ivo Barta

lidé

- 21 Kdo kam

profil

- 30 PPS advokáti s.r.o.

z právní praxe

- 35 Spořit můžeš, vybírat nesmíš neboli střet zájmů mezi rodičem a dítětem v záležitostech účtů nezletilých dětí
39 Přechnostná ustanovení hmotného práva v souvislosti s novým občanským zákoníkem
43 Používání elektronických důkazů v řízení
47 Znalecký posudek v insolvenční
50 Odpovědnost státu za škodu při výkonu veřejné moci
53 Smlouva o koupi závodu – vybrané dopady rekonstrukce
56 K problematice vracení originálu záruční listiny banky v případě jediné podané nabídky
58 Potvrzení o zaplacení dluhu aneb dáváte pozor, co potvrzujete
61 Společenství vlastníků ve staronovém kabátě

- 65 Věcný záměr zákona o veřejných zakázkách – rámec pro nový zákon o veřejných zakázkách
68 Nabývání půdy na Slovensku po novém
70 K možnosti dohodnout si lhůtu k vyplacení vypořádacího podílu společnosti s ručením omezeným podle zákona o obchodních korporacích
72 Náhrada újmy na zdraví podle NOZ a „prováděcí“ metodiky Nejvyššího soudu
77 Krácení dotace v judikatuře Nejvyššího správního soudu – polojasno?
80 Povaha neplatnosti kartelových dohod podle práva EU
82 Bude v zadávacím řízení možné vyloučit uchazeče, s nímž má zadavatel předchozí negativní zkušenost?
84 Náhrada škody
85 Zástavní právo k podílu v korporaci
89 Rozdělení prostředků z rozpouštěného rezervního fondu v s. r. o.
91 Možnost určení rozhodce stranami dohodnutou právnickou osobou, jež není stálým rozhodčím soudem před novelou 19/2012 sb. V obchodních věcech - appointing authority
94 Technická novela zákona o veřejných zakázkách
97 Jsou pojistné podmínky pro pojištění závazné?
101 Jednatelé jako kolektivní orgán
105 Budoucí zástavní právo
107 Konec protiústavního vyměňování místních poplatků dětem?
110 K důvodům pro zajištění daně zajišťovacím příkazem
114 Závazky z podnikání: Je dlužník povinen zajistit si souhlas věřitelů v případě oddlužení?

judikatura

- 116 Z aktuální judikatury Nejvyššího soudu

lifestyle

- 134 Gucci hodinky a šperky... luxus a elegance od Klenoty Aulum
136 Jedinečná příležitost na Mauriciu. K vile doživotní trvalý pobyt Mauriciu

- 138 Zámek Loučeň: architektonické památky musíme uchovat pro příští generace
140 Jak omezit riziko insolvence odběratele
142 Karlínské kanceláře budoucnosti
144 Bezpečnost dat v advokátních kancelářích a trend cloudu
146 Co potřebujete vědět o elektronických dokumentech – advokátovo minimum
148 „Na kvalitu a dokonalost do posledního detailu máte u nás právo!“
150 Rostya Gordon-Smith: Worklife balance znamená mít své priority
152 KOTI Green Motol: Elegantní bydlení s golfem za zády
154 Právo v oblacích
156 Patricia Schmitt Lisá, ředitelka Image House for Men MARCO MIRELLI v Praze představuje nový rozměr služeb v rámci pánského odívání.
158 Ondřej Mareš: „Je riskantní zasahovat do funkčního systému.“

Chvála nejistotě

Neustálé změny jsou v zájmu všech, je to v podstatě v zájmu všech zúčastněných. Všichni aktivně praktikující právníci budou umírat na infarkty a sebevraždy, nikdo ale nebude mít Parkinsona, Alzheimeru nebo podobné neurodegenerativní onemocnění.

Smyslem změn je udržet všechny ve střehu, protože není nic horšího, než ukolébaný právník. Pokud ale každý ví, že to může být jednak tak, nebo tak, nebo případně i jinak, hned je více motivovaný. Navíc pokud ví, že jeho hodnocení konkrétního právního problému bude s odstupem času posouzeno rovněž tak, tak, či tak nebo i jinak, a on za případný nesoulad s názorem v budoucnu převažujícím bude moci nést odpovědnost, i to je jisté motivující, případně i demotivující, rozhodně ale nikoliv nemotivující. Takže obezřetnost a motivovanost je základ. Sice si někdy připadáte jako Arnošek z Rozmarného léta, balancující na laně právních konstrukcí, které je neustále rozhou-

páváno rozhodnutími a stanovisky, nejlépe těch, kteří pouze z nejušlechtilejšího zájmu nalézají právo. Do toho pak vstupuje veřejnost, která přece ví, co je spravedlnost, obzvláště ti nejhlasitější, a těm musí být přece dopřáno zejména sluchu, protože když tak křičí, budou mít asi pravdu. No, a pokud by snad většina nekřičela, je to její problém, že k ní nebude přihlédnuto, křičet měla.

V tomto vydání magazínu se doktor Sokol ptá, proč zrovna on má být postižen za něco, co neudělal. Odpověď je přece zřejmá – právě proto. A nejen on, je a bude jich více, každý jinak a někteří na to ani neprijdou. Podívejme se na to ale z té lepší stránky. Dostáváme se možná do stavu, kdy víte, že ať děláte co děláte, ovlivnit to nemůžete. Je to trochu jako řídit auto obsazené pasažéry pod vlivem, kteří křičí, zpívají, snaží se vám schovat řadicí páku případně hodit něco pod pedál brzdy, když víte, že je z auta nemůžete vyhodit, protože by mohlo dojít ke zkrácení jejich práv. Odpovědnost ale pochopitelně nesete vy, protože někdo ji nést musí. Prostě v praxi přenesení odpovědnosti z toho, kdo něco učinil na toho, kdo tomu nezabránil. No a tak by to přece mělo být, tak je to správné, že...

Bylo by to komické, nebylo-li by to tak tragické, ale zřejmě společnost nějak dětinná a má za to, že základem jsou práva všech na všechno. Na úspěch, na štěstí, na peníze, na ... (doplňte

si sami, všechno je správně). Osobně by mě ale zajímalo, kdo by to měl zajistit, kdo by to měl vynutit, ale hlavně, kdo by to měl zaplatit. Zřejmě „oni“ jako se vždy říkalo, ale já se nikdy nedozvěděl, kdo to skutečně byli oni, hlavně ale, kdo jsou „oni“ dnes.

Pokud totiž neodpovíme hlavně na to placení, hrajeme letadlo, kdy práva budou uspokojena těm prvním a ti poslední si s rozhodnutími jim cosi přiznávajícím budou moci pouze tapetovat (nebude-li digitalizováno úplně vše). Vzhledem k tomu, že ale vše je omezeno volebními obdobími, a v těch je třeba udělat dobro, ať to stojí, co to stojí, a to i za cenu, kdyby to bylo zlo, to pak, s ohledem na hodnocení těch hlasitých, když ti myslící si vesměs nechtějí nechat zadat, nelze nic očekávat. Snad jen, sice jsem byl původně proti, zavedme už konečně povinnou volební účast (ve smyslu nepřijdeš, platíš pokutu). Pak bychom snad alespoň měli jasno, co chce většina.

A možná by bylo dobré si i uvědomit, že mnohdy kdo chce všechno, nemá nic. Abychom tak totiž v zájmu oněch podivných, hlavně ale nezadatelných, práv nepřišli o ta práva, která máme a o kterých by nás ani nenapadlo, že bychom mohli někdy přijít. Práva totiž nikdy nepřijdou sama od sebe, ani ta nezadatelná, ať si o tom můžeme myslet opak. ●

Mgr. Jaroslav Vaško

klenoty
AURUM

TOMMY HILFIGER

Pobočky:

- Praha: Sokolská 39, 120 00 Praha 2, tel.: 221 995 216-218, vyřizuje pohledávky DP hl.m. Prahy
- Přerov: nám. T.G.Masaryka 11, 750 02 Přerov, e-mail: akprerov@akbsn.eu
- SR: Špitálska 10. P.O.Box 22, 8514 99 Bratislava, Slovenská republika

Naše kancelář poskytuje právní služby ve všech oblastech práva, zejména v oblasti práva obchodního, občanského – procesního i hmotného, správního, rodinného, pracovního a trestního. Zabýváme se i rozhodčím řízením. S nárůstem klientely a rozšířením poskytovaných služeb jsme zřídili další pobočku v Praze a pobočky v Přerově a ve Slovenské republice. Právní služby poskytujeme v jazyce českém, anglickém, francouzském, německém, polském, ruském a ukrajinském. Advokátní kancelář Brož & Sokol & Novák je členem mezinárodního sdružení International Jurists a může prostřednictvím tohoto sdružení zajistit poskytování právní služby po celém světě.

**Advokátní kancelář
byla vyhodnocena jako
„Právnícká firma roku“
v oblasti trestního práva
za rok 2010, 2011, 2012 a 2013.**

Ta fackovaná hlava jsem já

Filmovou scénou, ve které rozzuřený mistr holičský fackuje hlavu zákazníka a řve na učedníka, takto strůjce katastrofy: „Tohle je ostříhaná hlava? Takhle vypadá ostříhaná hlava?“ asi většinou znáte. Zohavená hlava, poháněna fackami se kymácí a všichni se baví. Snad až na toho fackovaného. A nemusí to být ausgerechnet u holiče. Pocit, že ta fackovaná hlava jsem tak trochu já, ve mně například budí aktuální debaty o novém občanském zákoníku. A zejména o tom, co všechno je třeba s ním ještě udělat, aby alespoň přestal být nebezpečný. Ovšem chraň mne svatý Ivo, že bych chtěl současnou podobu „občana“ přirovnávat ke zmrvené frizúře! Jen mám pocit, že za to, co ti diskutující proti sobě mají, nijak nemohu a určitě jsem to nezpůsobil. Nicméně, bude-li následovat relativně dost rozsáhlá série změn NOZu, jak je slibováno, případně vyhrožováno, podle toho, jak to kdo čte, budu s tím zřejmě mít potíže.

Asi máloco se u nás rodilo tak dlouho a za tak úporných diskusí jako NOZ. Chvillemi to vypadalo, že vyskytnou-li se mezi námi velcí svárlivci, pak občanskoprávní juristé představují zvlášť šlechtěnou odrůdu. Po některých replikách v odborném tisku jsem dokonce měl pocit, že další kolo už bude na kudly. Přitom pro celou diskusi platí pořád stejné schéma. Jedni pro, druzí proti, někteří zásadně a nesmířitelně, jiní konsensuálně. Jedni i druzí se předháněli v argumentech a věru jim nehodlám dělat soudce, či se nějak vyjadřovat ve prospěch jedné nebo druhé strany. Nejsem kočka a mám jen jeden

život. Jen připomínám, že návrh prošel, tuším, že opakovaně, připomínkovým řízením jednotlivých rezortů a pokud tedy teď začne nějaký resort ječet, že náhle něco kvůli NOZ nemůže, co dříve mohl a jeho svět se tím hroučí, logicky si kladu otázku, proč neječel předtím.

Ačkoliv byl souboj o obsah jednotlivých pasáží mnohdy velmi vyhocený, upozornění na to, že něco zásadně či dokonce fatálně zhorší dosavadní právní poměry, jsem nezaznamenal. Tedy připadá mi, že jde zase spíš o ideje než o holé fungování. A tady bych si dovolil mít košili bližší kabátu a zajímat se, cože mi to, jako občanu nebo jako právníkovi, obecněji konzumentu práva, dobrého přinese, když to zase celé přeorají. Divoké zvěsti o problémech Klokanku či jiné mediálně servírované trable ale odmítám mít za důvod hýbat se zákonem, ještě než jsme ho vyzkoušeli.

Leč nedost problémů s revizionisty. V souvislosti s NOZ se nám také nějak pomnožily prameny práva. Anebo to, co se tak tváří. K zákonu, co prapůvodnímu zdroji se lety zvolna přidala judikatura, byť ne vždy, a občas poněkud potutelně. Nicméně máme nálezy Ústavního soudu, máme zelenou sbírku a taky ustanovení § 12 NOZ. Já vím, že speciálně v tomhle posledním případě to je složitější a teprve uvidíme, co to do budoucna, pokud jde o obecnou závaznost soudních rozhodnutí, přinese, nicméně nějaká určitě bude. A k tomu se protřhl pytel s výklady nejasné závaznosti. Ale asi nějakou mít mají, protože k čemu by jinak byly. Máme KANCL, který zřídilo Ministerstvo spravedlnosti. Má 33 členů a k 17. 8. 2014 vygeneroval 31 stanovisek. A k tomu jedno vyjádření a jeden nástin. Členy jsou akademici a odborníci z různých oborů právní praxe. Stanoviska mi připadají dobrá, ale budou tak připadat i soudům? Aby toho nebylo málo, i samo Ministerstvo spravedlnosti, se vydalo na cestu autoritativních výkladů. Soudě alespoň podle toho, co zveřejnilo 11. 7. 2014, totiž naprosto kategorické tvrzení o tom, že souběh pracovního poměru a postavení statutáře obchodní společnosti je nezákonný. Prý, že by se tím popírala závislost pracovního

poměru, když by pracovní smlouvu se statutářem uzavíral on sám. Co se na tom fakticky změní, když si společník nebo společníci jmenují jednatele a tomu neformálně uloží, aby je zaměstnal, protože jinak ho formálně vyhodí, nechápu. Ještě méně chápou, proč se vůbec Ministerstvo spravedlnosti do takových deklarací pouští. A co když soudy dospějí k výkladu, že je to jinak? To nemusí být problém, pokud si jen vzpomeneme peripetie celé téhle věci. Nejdříve se to smělo, protože co není zakázáno, je dovoleno, pak nesmělo, protože to sice nebylo zakázáno, ale vyjukoval to Nejvyšší soud a pak zase smělo, protože bylo to bylo v novele obchodního zákoníku.

To jen jako oběť k tomu, co všechno se může semlít kolem jednoho ustanovení. Nyní tedy přibyla komise, která jich má přezkoumat hromadu a sepsat návrh novely. K ní si vyžádá oponentní stanoviska, o kterých už dopředu lze předpokládat, že budou negativní. V Parlamentu se kolem toho rozpoutá nesmyslná rvačka, něco zůstane, něco ne, obě strany budou lovit své zastávce mezi poslanci a z NOZ se stane trhací kalendář. A zbyde zvyk, dle něhož každá nová garnitura na spravedlnosti se NOZ pokusí upravit dle svého gusta. Nedomáhám se, aby se občanský zákoník stal nedotknutelnou modlou, ale na druhé straně my všichni, kteří jsme se nějak pokoušeli a stále pokoušíme NOZ vstřebat a pracovat podle něj, teď máme solidní naději na solidní nejistotu po hodně dlouhou dobu. Takže zase ta hlava a ty facky. ●

JUDr. Tomáš Sokol,
advokát

Advokátní kancelář Brož & Sokol & Novák

BOSS
HUGO BOSS

watches

WWW.KLENOTYAURUM.CZ

Obchodní právo

**Fúze a akvizice
Restrukturalizace**

**Bankovnictví,
finance, leasing**

**Nemovitosti
a stavební právo**

**Sporná agenda,
správa pohledávek**

Tým 30 profesionálů

20 právníků

5 základních advokátních praxí

Dlužníci všech zemí, spojte se!

Malé dluhy již přestává mít smysl vymáhat díky snížení odměn pro advokáty, které je účinné od července letošního roku. Celou dobu to vypadalo, že si vymýšlíme, prostě my vychytrali advokáti ohlupující masy ve snaze zapůsobit na chystanou regulaci našich „bezpracných“ zisků, ale karta se obrátila a co se najednou nedočteme v denním tisku? Dlužníci, co neplatí za telefon, odvoz odpadků, v MHD a jinde, se zřejmě nebudou muset obávat, že by jejich dluhy někdo vymáhal a nakonec dokonce přišel exekutor, aby jim zabavil jejich nejcennější majetek, který ještě nestihli ukrýt, převést či odvézt. Důvodem je právě výše odměn advokátů za vymáhání takto nízkých pohledávek, přiznávaných soudem, resp. níže daných odměn, abychom se vyvarovali nebezpečí používání termínu výše, který vyvolává dojem, že jde o částky, nad nimiž sice zehráme, ale ve skutečnosti nám pokryjí naši režii a ještě zbyde na marži v řádech desítek procent.

Velcí věřitelé se nyní obávají, že náklady na vymáhání převýší výši dluhu a vymáhání tak přestane mít ekonomický smysl, protože advokáti už nemají zájem od nich balíky pohledávek kupovat právě s ohledem na snížené odměny a firmy naopak na to nemají dostatečnou kapacitu, aby tak činily vlastními zaměstnanci, úměrnou zřejmě i chuti jejich zaměstnanců se množstvím takto malých pohledávek a s nimi spojených dlužníků zabývat. A jak vyplývá z průzkumu, drobné pohledávky prý věřitelé nebudou řešit, ale rovnou odepisovat.

Dalo by se tak uzavřít jednou větou. „Vždyť jsme Vám to říkali!“ Nebo ještě přidat moudrost typu „Máte, co jste chtěli!“. Vlastně o nic nejde, advokáti budou z pohledu široké veřejnosti méně bohatí, ale pořád na tom budou skvěle a chudáci dlužníci se nebudou dostávat do existenčních potíží kvůli tomu, že prostě nezaplatili za jízdné v předražené MHD,

za své telefonické hovory, kde jim stejně každou chvilku vypadl signál, za dodávky energie, tepla, vody a všeho možného i nemožného, a to díky hrabivým advokátům, kteří si k vymáhaným částkám přiráželi nehorázné odměny za svou činnost, ačkoliv jim tato nezabrala víc než pár minut díky vyplňování stále stejných formulářů. Při psaní těchto řádek jsem až rozechvělý z představy, jaký by nebohá dlužnice s jedenácti ratolestmi zažívala šok při čtení opakovaných výzev doporučeným dopisem ze strany advokáta (nechtějte vědět, kolik ten dopis stojí, i poště je třeba pomáhat), aby zaplatila poplatky za telefon, když dluží i za všechno ostatní. Jaký by asi musela svést vnitřní boj, co zaplatit, a co ne, nehledě na to, že nemá ani tušení o nebezpečí zvyhodnění jen některého z věřitelů? Nešlo by o lehké rozhodnutí a nelze se divit, že ve většině případů nezaplatí vůbec nic. Jakkoliv zní popsany příklad zlověstně, v praxi je situace o něco příznivější, protože dlužnice si dopisy raději nepřevezme. Dokonce ani hrozba sankcí typu odpojení telefonu není dostatečně odstrašující, operátorů je hodně, konkurence tvrdá a řešení na jistou dobu se vždycky najde. Lze tak chtít po takové dlužnici, aby ještě platila advokátovi jeho přemrštěnou odměnu?! Otázku at si každý odpoví podle svého svědomí, pokud ví, co to znamená. A jestliže se některý z kolegů tímto způsobem zachová a odměnu si nárokuje, je asi nejjednodušší čelit podobnému nátlaku stížností na příslušný stavovský orgán a ten si již s podobnými jedinci poradí.

Slabé je třeba chránit a sociálně slabé tím spíše, o tom není sporu. Proč potom ale tuto zásadu nepřevedeme elegantně do praxe? Proč například nestanovíme hranici, pod níž se pohledávky obecně vymáhat nebudou? Chceme-li potěšit neplatiče dluhů, nebojme se jít dál, než jsme dosud učinili, kreativně se meze nekladou. V první fázi bych tedy doporučil nastavit částku pohledávky, která je ze strany věřitele nevymahatelná. Nechci být příliš ambiciózní, a tak bych doporučoval začít třeba

s částkou 2.000 Kč. Dobře se pamatuje a pokryje řadu drobných pohledávek, jimiž jsme ubohým dlužníkům leckdy ztrpčovali život. Bude např. stačit i na pokrytí nezakoupené jízdenky v MHD s přírůžkou od revizora. Tato částka ovšem samozřejmě nezabíjí starosti dlužníky, kteří mají i další dluhy z pohledávek jiných věřitelů, přičemž dlužníků tohoto typu – tzv. „zadlužených kam se podíváš“ je víc než dost. Z tohoto důvodu je nutné nastavit další částku, tzv. kumulovanou, tedy maximum všech dlužných částek jednoho dlužníka za určité období, které budou rovněž ze strany věřitelů nevymahatelné. Zde by šlo např. stanovit částku 50.000 Kč za jeden kalendářní rok pro jednoho dlužníka, ale v rámci péče o zdravý rozvoj rodiny by bylo možné navýšení za každé nezletilé dítě o dalších 5.000 Kč. Tento program zvýšené porodnosti by se státu v krátké době určitě vyplatil, ale na ekonomické rozborů zde naneštěstí není dostatečný prostor.

V rámci budování další fáze jakéhosi quasisolcializmu bych navrhoval i zavedení určitých sankcí proti věřitelům, tím spíše, že se vesměs jedná o bohaté firmy a ty by měly odvést ze svých zisků více než dosud. Výhledově by měl být pak nastolen stav, kdy budou dlužníci ekonomicky stejně silní jako současní věřitelé. Jinak řečeno, pro tento cíl bude nutné zavést leckdy i radikální opatření, která povedou k dosažení tohoto záměru. Chápu, že řadu firem navrhovaná opatření zpočátku nenadchnou a jsem připraven čelit jejich kritice, trpělivě vysvětlovat navrhovaná opatření a pomáhat jim s jejich zavedením, samozřejmě ovšem za přiměřenou odměnu.

V krajním případě bude třeba sáhnout při zavádění sankcí k nepopulárním opatřením, připomínajícím znárodnění, ovšem v tomto případě majetek nepřipadne všemu lidu, nýbrž dlužníkům, sdruženým snad do spolku neplatičů. Tento proces pochopitelně zabere určitou dobu, neočekávejme proto, že dlužníci zbohatnou přes noc stejně rychle, jako věřitelé zchudnou, ale věřme, že po určité době si

budou obě skupiny konečně rovny a tím dojde ke splnění snu mnoha generací. V této souvislosti navíc zdůrazňuji, že díky nastolené rovnosti dojde k výraznému poklesu celkové výše dlužných částek, protože zbohatlí dlužníci začnou platit dobrovolně a tím přispějí k opětovnému vylepšení hospodářských výsledků věřitelů a takto se celý proces může opakovat donekonečna. Jeho monitorováním by měli být pověřeni odborně zdatní profesionálové, kteří budou zárukou správnosti realizovaných kroků a současně dohlédnou na zachovávání práv dlužníků, jakož i budou čelit snahám o diskriminaci ze strany věřitelů. Takoví profesionálové by mohli být jmenováni z řad notářů, ale ti jsou vesměs přetížení díky jejich omezenému počtu a dosud nesníženým odměnám, takže reálně nepřipadají v úvahu. V úvahu přicházejí i soudci, ale s ohledem na množství nevyřízených případů za posledních 25 let by bylo bláhové předpokládat, že by byli schopni tento úkol zvládnout. Vytvoření nového centrálního úřadu se také nejvíce jako optimální s ohledem na proklamované zlevnění přebujelého státního aparátu, daňově-auditorské firmy by si ukrojily z pohledávkových koláčů tak velký díl, že by nic nezůstalo na plnění věřitelům, a proto zřejmě nezbyvá, než danou agendu přenechat advokátům. V takovém případě doporučuji nastavit odměny za uvedenou činnost jako neměnné na dalších cca 30 let a opatřit inflační doložkou se zákazem jejich snížení na stejné období, jinak hrozí, že se řady dlužníků rozrostou o několik tisíc příslušníků tohoto ve světě dosud prestižního povolání.

Výše zmíněná doporučení se samozřejmě týkají jen dlužníků-neplatičů. Kromě nich existuje stále ještě i skupina dlužníků, kteří své dluhy platí dobrovolně, ale díky výše navrhovanému velkorysému programu se jejich přístup víc než pravděpodobně změní a oni již nebudou jako hlupáci terčem posměchu neplatičů. Z tohoto důvodu se jimi podrobněji nezabývám, když předpokládám, že i oni brzy rozšíří řady spolku neplatičů. A protože nežijeme izolo-

vaně, ale jsme součástí velkého evropského společenství, doporučuji navrhované řešení vyvézt i za hranice naší malé země. Představa sevřeného internacionálního šiku dlužníků, demonstrujícího svou jednotnost a sílu vůči věřitelům.....??? ●

JUDr. Josef Vejmelka,

advokát

Vejmelka & Wunsch s. r. o.

 VEJMEKLA & WUNSCH
ADVOKATI · ATTORNEYS AT LAW · RECHTSANWÄLTE

asociace insolvenčních správců

- seznam insolvenčních správců
- centrální evidence prodejů
- garance odbornosti
- důvěryhodnost
- profesionalita

Nepolykejte ropuchy. Líbejte žáby!

Jeden začínající advokát kdysi řešil zapeklitý problém. Bylo to v době, kdy první mobilní telefony vypadaly jako přenosné vysílací stanice, na soudech doznávala doba evidovaných kopírovacích papírů a teprve se začínaly objevovat první počítače místo psacích strojů. Jedna postarší zapisovatelka tehdy narušila důstojnost soudního jednání a málem přivodila infarkt podřimujícímu soudci, když zděšeně vykřikla: „Pane předsedo, já vidím mořel!“. To proto, že nepochopila, že jí na počítači naskočil spořič. Tak taková to byla doba. Samozřejmě neexistovala elektronická pošta a již vůbec ne datové schránky. Žaloby se doručovaly soudu poštou nebo kurýrem přímo na podatelnu.

Začínající advokát, říkejme mu třeba Max, právě zjistil, že špatně spočítal lhůtu k podání žaloby. Původně si myslel, že má ještě rok času. A teď vidí, že když nepodá žalobu ještě dnes, promlčí klientovi milionovou pohledávku! Byl pátek odpoledne a soud už měl zavřeno. A ža-

lobu nestačí podat na poštu, musí být doručena soudu nejpozději poslední den lhůty. To byl problém.

Max se nebezpečně přiblížil situaci, kterou kníže Schwarzenberg označuje termínem „spolknout ropuchu“. Když soud zamítne žalobu proto, že má na věc jiný názor, můžete to klientovi ještě vysvětlit. Když si ale klient v odůvodnění rozsudku přečte, že nic nedostane proto, že advokát podal pozdě žalobu, je to průšvih! To se vysvětluje těžce.

Jeden Maxův vychloubačný kolega razil myšlenku, že není těžké dosáhnout toho, aby byl klient spokojený, když vyhraje, ale že opravdový úspěch představuje až stav, kdy je spokojený přesto, že prohraje. Max takový optimista nebyl. Věřil, že v případě prohry se spíše naplní staré právnické pořekadlo, že největším nepřítelem advokáta je jeho klient. Když se pohledávka promlčí, bude prostě muset „spolknout ropuchu“. Bude následovat nepříjemné vysvětlování, náhrada škody a možná i stížnost u advokátní komory.

Lidé reagují na podobné situace dvojím způsobem. Útěkem nebo útokem. Max patřil do druhé skupiny. Využil vyplavený adrenalin k hořejšímu přemýšlení, jak problém vyřešit. Chvilku pozoroval abstraktní obraz na protější stěně pracovního stolu, pak potlačil únavu, pohodlí a dobré vychování, vyskočil z křesla a zahájil útok. Nasadil si chirurgické rukavice (byl z lékařské rodiny a měl jich pár v pracovním stole). Sepsal narychlo jednoduchou žalobu, která měla kromě označení soudu a sporných stran jen tři body. Za prvé: Žalovaný si půjčil peníze. Za druhé: Žalovaný je nevrátil. Za třetí: Žalovaný je povinen zaplatit žalobci půjčenou částku i s úroky. Vešlo se to na jeden list papíru. Max to podepsal, vyměnil chirurgické rukavice za zimní (venku mrzlo) a rozvážně, aby nebudil pozornost, se vydal k soudu. Po cestě našel vhodný kámen a pečlivě ho obalil žalobou.

Když Max dorazil k justičnímu paláci, vybral si to největší okno, které našel. Pečlivě zamířil a mrštil do něj kámen s žalobou. Nebyl zruční, ale okno trefil. Naštěstí stál dost daleko a střepy ho neporanily. Z blízké telefonní budky (ano, mobil neměl), zavolał „158“ a ohlásil vloupání do budovy soudu.

Policejní hlídka byla na místě ihned. Max se zúčastnil ohledání místa činu. Přitom byly na soudě zajištěny kámen i žaloba. Policie sepsala protokol a Max si ohlídal, aby tam bylo výslovně uvedeno, že žaloba byla nalezena v prostorách soudu. Pak prohlásil, že využívá práva nevypovídat, neboť by tím mohl vystavit nebezpečí trestního stíhání sebe nebo osobu sobě blízkou. Nelhal.

A jak to dopadlo? Z pohledu kosmické spravedlnosti dobře. Max věnoval charitě vyšší částku, než jakou stálo zasklení okna. Z pohledu Maxe také dobře. Policie případ odložila. Nezjistila důkazy, které by usvědčovaly konkrétního pachatele. Při akci byla tma, Maxe nikdo neviděl a logicky se nenašly otisky prstů. A z pohledu klienta taky dobře. Max použil u soudu policejní protokol jako důkaz o včasné doručení žaloby. Soud uznal, že žaloba se nacházela poslední den lhůty v budově soudu a byla tudíž podána včas.

Max tak nakonec nemusel „spolknout ropuchu“. Našel řešení pro neřešitelný problém. „Políbil žábu“ a z té se stala princezna.

Ano, každý jsme nějak začínali... ●

JUDr. Michal Žižlavský,
advokát, člen představenstva ČAK
ŽIŽLAVSKÝ, advokátní kancelář s.r.o.

Co nám dosud přinesla revoluce v občanském právu

Máme za sebou několikaměsíční zkušenost s novým občanským právem, a proto je možná načase shrnout první zkušenosti s jeho aplikací a také jeho vliv jak na právníkou veřejnost, tak na ostatní občany a korporace. Není mým cílem se zabývat jednotlivými problematickými ustanoveními či koncepčními problémy, ale spíše shrnout, co aplikace nového občanského práva přinesla jak právníkům, tak veřejnosti.

Spíše negativní postoj právníké veřejnosti?

Právníké veřejnosti nové občanské právo přineslo zejména podstatně více práce. Přitom většina této práce musela být odvedena zcela zdarma – za studium nového práva advokátům bohužel nikdo nezaplátí a ani členové ostatních právních profesí, možná kromě bezplatných školení v pracovní době, žádné benefity nezískali. Advokáti a zčásti i notáři byli za své úsilí alespoň zčásti odměněni poptávkou po službách, které by jinak nebyly zapotřebí. Jako příklad lze uvést promítnutí nové právní úpravy do vzorových smluv a zakladatelských dokumentů obchodních a jiných korporací a v neposlední řadě také zvýšenou časovou náročnost při řešení jednotlivých právních případů podle nového práva, která obvykle vede k vyšší hodinové odměně. Pokud mohu soudit, tak většina advokátů přesto novou úpravu od počátku odmítá a v soukromých rozhovorech se někteří dokonce netají tím, že se nové právo budou učit až v praxi, při práci na konkrétních případech svých klientů. Nezbyvá než jejich klientům popřát hodně štěstí. Jinou skupinu představují právníci, kteří se přednášek o novém občanském právu snažili využít k rozvíjení svého byznysu. Nemohli přitom nenarazit na řadu nejasností pramenících

z archaického a rozporuplného textu. Při odpovědi na dotazy z publika jim často nezbylo než odkazovat na budoucí soudní judikaturu. Ani autoři zákona na tom nebyli lépe. Je pak otázkou, zda taková prezentace a odpovědi mohly jejich posluchače uspokojit.

Nová úprava a její nejasnost je nepochybným problémem i pro soudce, kteří se zpočátku nebudou moci spoléhat na judikaturu v takové míře, jako dosud, a budou místo toho muset aplikovat obecné právní principy a výkladová pravidla. To bude nejen časově náročnější, ale i rizikovější zejména z pohledu rušení rozhodnutí a vrácení věcí vyššími soudními instancemi. Různé soudy a soudci budou stejné otázky zpočátku rozhodovat rozdílně a až za několik let sjednocující judikatura ukáže, kdo z nich rozhodl správně. Naštěstí dnes jsou soudy ve všech ohledech v podstatně lepší formě než kdykoli dříve, fungují relativně předvídatelně a rychle a lze dokonce říci, že jsou srovnatelné se soudy starých zemí Evropské unie.

Pro občany zejména nejistota

Nicméně občanské právo není určeno právníkům, ale především všem občanům a korporacím. Jim nová právní úprava v první řadě přináší podstatně větší nejistotu. Zažité postupy a nabyté zkušenosti neprávníké veřejnosti dosud umožňovaly uzavírání i složitějších smluv bez právníků. Kdo v tom bude pokračovat, může narazit. Ale ani ti, kteří se na novou právní úpravu poctivě připravovali, popřípadě si najali advokáty, se nevyhnou riziku nejasností či nezvyklosti nové právní úpravy. Některá z těchto rizik jsou viditelná již nyní, ale jiná se projeví až za několik let, kdy se některá otázka dostane k Nejvyššímu soudu ČR, který již za staré úpravy často svými právními názory překvapil.

Pro podnikatele zvýšené náklady

I podnikatelům nová úprava přináší především nejistotu. Každá právní nejistota je pro podnikatele ve své podstatě náklad, a to buď okamžitý právní náklad na její odstranění, nebo potenciální náklad, když se v budoucnu ukáže, že nejistota odstraněna nebyla a potenciální riziko se promění v reálnou škodu. Tyto náklady přitom nebudou ničím vyváženy, rozhodně totiž nelze předvídat, že by se jakékoli podnikání mohlo stát více profitabilním, když se jeho pravidla stala méně předvídatelnými.

V oblasti podnikání lze současnou situaci do značné míry přirovnat k obdobím po 1. lednu 1992, kdy začal platit obchodní zákoník, který po téměř 30 letech nahradil zažitý a rozsáhle projudikovaný hospodářský zákoník. Tehdejší změna byla z koncepčního pohledu možná ještě větší než změny, které přináší nový občanský zákoník. Přesto značná část právní veřejnosti aplikovala postupy a názory zažité z doby hospodářského zákoníku a měnila je až postupně, v návaznosti na rozhodování soudů, které se postupně učily nové právo aplikovat. Míra setrvačnosti byla tehdy pozoruhodná. Obdobně tomu zřejmě bude i dnes.

Významnou skupinou lidí, kteří mohou být novou právní úpravou ovlivněni, jsou zahraniční investoři. Avšak ti, kteří v České republice působí, se nové úpravě již přizpůsobili a ze země neodejdou. Noví potenciální investoři si při svém výběru mezi různými zeměmi v sumárních pravidlech podnikání na místním trhu jistě povšimli zcela nové právní úpravy občanských vztahů a korporátního práva a možná při zkoumání konkrétních otázek na některé nejasnosti již narazili. Ovšem i zrušené české občanské a obchodní právo by pro ně předsta-

vovalo novinku, se kterou by se museli seznamovat. Dále, stabilní právní rámec je jen jednou z mnoha položek na jejich seznamu priorit při rozhodování, kam investici umístit, takže vliv nové právní úpravy na tuto skupinu nelze přeceňovat.

Takže proč vlastně?

Po tom všem vynaloženém úsilí a nákladech jak finančních, tak časových, dnes již nikdo nebude řešit, zda zavedení nového občanského práva bylo či nebylo předčasné. Proto nezbývá, než doufat, že největší chyby budou technickou novelou co nejdříve odstraněny a následně bude přijata i novela řešící koncepční problémy.

Jediným, komu bylo nové občanské právo alespoň trochu ku prospěchu, jsou advokáti a notáři. Při čtení jeho mnohomluvných paragrafů možná získají dojem, že je napsal jakýsi ambiciózní začínající advokátní koncipient, jehož školitel nestihl text před odesláním klientu proškrtat a učinit stravitelným. Pak si jistě s nostalgií vzpomenou na strohou eleganci zrušených kodexů.

Pokud všem ostatním občanům nový občanský zákoník přinesl jen větší nejistotu a vyšší náklady a žádný viditelný benefit, pak zůstává otevřenou otázkou, proč vlastně byl vůbec v současné podobě přijat. ●

.....
Martin Hrodek,
partner
Baker & McKenzie, s.r.o., advokátní kancelář

BAKER & MCKENZIE

V Z D Ě L Á V Á N Í O T E V Í R Á x M O Ž N O S T Í

1. VOX a.s.

Vzdělávací a poradenská společnost
Senovážné nám. 23, Praha 1

VZDĚLÁVACÍ A PORADENSKÁ SPOLEČNOST 1. VOX a.s. VÁS ZVE NA LISTOPADOVÉ KONFERENCE

DAŇOVÝ ŘÁD 2014 – XIV. ROČNÍK PROCESNÍHO DAŇOVÉHO PRÁVA

11. – 12. 11. 2014 HOTEL OLYMPIK, PRAHA

Cílem konference je výměna názorů ze všech zúčastněných stran, proto kromě daňových poradců přednáší i zástupci finančních úřadů, ministerstva financí, advokáti, soudci a další.

Na základě mnohostranného pohledu předpokládáme tradičně plodnou diskuzi u jednotlivých témat.

ODBORNÝ GARANT: Ing. Zdeněk Burda

TÉMATA

1. den

**LEGISLATIVNÍ NOVINKY A VÝHLEDY V OBLASTI
SPRÁVY DANÍ**
Mgr. Karel Šimek

DOKAZOVÁNÍ V DAŇOVÉM ŘÍZENÍ
JUDr. Petra Nováková, Ph.D.

POSTUP K ODSTRANĚNÍ POCHYBNOSTÍ
JUDr. PhDr. Karel Šimka, LL.M., Ph.D.

**DOBŘÁ VÍRA ANEB JAK PLÁTCE SNADNO
K NEŠTĚSTÍ PŘIŠEL**
Ing. David Hubal

**VÝSLEDEK KONTROLNÍHO ZJIŠTĚNÍ A PROJEDNÁNÍ
ZPRÁVY O DAŇOVÉ KONTROLE**
Ing. Jan Rambousek, LL.M.

2. den

**LHŮTY PRO PODÁNÍ DAŇOVÉHO TVRZENÍ
VE ZVLÁŠTNÍCH PŘÍPÁDECH**
Ing. Miloslav Kopřiva

**ELEKTRONICKÉ PODPISY, ÚŘEDNĚ OVĚŘENÝ
PODPIS**
MVDr. Milan Vodička

ZAJIŠTĚNÍ DANĚ A JEJÍ DOPAD NA EXISTENCI FIRMY
Ing. Tomáš Hajdušek

**JEDNÁNÍ PRÁVNICKÝCH OSOB NAPŘÍČ PROCESNÍMI
PŘEDPISY**
JUDr. Jana Jarešová, Ph.D.

KÓD: 1403690

CENA: 3 990 Kč

NOVÝ ZÁKON O VEŘEJNÝCH ZAKÁZKÁCH A AKTUÁLNÍ OTÁZKY V PRAXI

13. 11. 2014 HOTEL OLYMPIK – ARTEMIS, PRAHA

ODBORNÝ GARANT: JUDr. Jindřich Vítek, Ph.D.

KÓD: 1405570

CENA: 3 490 Kč

Ceny jsou uvedeny bez DPH.

Vzdělávací nabídku najdete na **www.vox.cz**.

A black and white photograph of a man and a woman embracing. The man is on the left, wearing a white V-neck shirt, and the woman is on the right, wearing a light-colored dress. They are both smiling and looking towards the camera. In the background, a bed with a blue and white checkered pattern is visible.

Hästens

Fulfilling dreams
since 1852

We Sleep.
Do you?

HÄSTENS CONCEPT STORE
Vinohradská 1420/33
120 00 Praha 2

Telefon: +420 222 254 292

SOHO INTERIÉROVÉ CENTRUM
Svratecká 989
664 42 Brno - Modřice

Telefon: +420 543 217 032

e-mail: info@postele-hastens.cz

www.hastens.com
www.postele-hastens.cz

Hästens je partnerem projektu Spěte zdravě. www.spetezdrave.cz

Havel, Holásek & Partners oznamuje změny ve vedení realitní skupiny

Advokátní kancelář Havel, Holásek & Partners s předstihem oznamuje, že jeden ze čtyř zakládajících společníků této kanceláře, Jan Holásek, se rozhodl postupně ukončit své aktivní působení v advokátní kanceláři a odejít z pozice partnera kanceláře, a to ke konci roku 2014. Vedení realitní skupiny přebírá řídicí partner Jaroslav Havel.

Jan Holásek na pozici Senior Counsel

Jan Holásek bude s kanceláří nadále spolupracovat ve vybraných oblastech na pozici Senior Counsel. Spolupráce Jana Holáska s kanceláří tak bude v omezenějším rozsahu pokračovat i v dalších letech. Jméno advokátní kanceláře zůstane nezměněno. Jan Holásek se bude v budoucnu věnovat zejména aktivitám v oblasti investic, nemovitostí a developmentu, ale také filantropie a veřejně prospěšných projektů.

Ve výkonném řízení přestal Jan Holásek aktivně působit již v listopadu 2013, kdy byl vedle role Jaroslava Havla, řídicího partnera kanceláře, ustanoven kolektivní řídicí orgán - osmičlenný řídicí výbor, jehož členy jsou kromě ostatních zakládajících partnerů kanceláře Roberta Nešpůrka a Marka Vojáčka také partneři Václav Audes a Jan Topinka, spolu s profesionálním managementem kanceláře.

Postupně ukončování působení Jana Holáska je realizováno dle dohodnutého plánu zabezpečujícího plnou kontinuitu poskytování jím zajišťovaných právních služeb všem klientům v období rozloženém až do 3 let (až do roku 2017).

Vlastnická struktura kanceláře se nemění z hlediska skupiny většinově ovládajících společníků, kterými jsou i nadále zakládající společníci Jaroslav Havel, Marek Vojáček a Robert Nešpůrek. Plánuje se však, že od 1. ledna 2015 řady společníků rozšíří hned několik stávajících partnerů kanceláře a celkový počet

spoluvlastníků kanceláře tak pravděpodobně překročí počet 10.

V předchozím období byl tým kanceláře posílen o nové partnery z řad externích advokátů – např. František Korbel, bývalý náměstek ministra spravedlnosti a Pavel Kvíčala, bývalý dlouholetý partner kanceláře Norton Rose Fulbright, který se připojil v květnu spolu s celým týmem kanceláře a její klientelou. Od 1. ledna 2014 byl ze stávajících interních zkušených advokátů jmenován partnerem kanceláře Pavel Němeček.

Vedení kanceláře předpokládá v průběhu roku 2014 další nárůst počtu partnerů kanceláře jak z interních, tak i z externích zdrojů, a to o 3 až 4 partnery. Počet partnerů kanceláře se již koncem letošního roku zvýší na 28.

Vedení realitní skupiny kanceláře o cca 25 právních převzal od Jana Holáska v červnu 2014 řídicí partner kanceláře Jaroslav Havel s cílem, podobně jako v případě skupiny pro fúze a akvizice, dokončit do 3 let vybudování z hlediska počtu klientů a právníků i tržeb, největší a nejúspěšnější realitní praxi specialistů v České a Slovenské republice a jednoho z lídrů v celém regionu střední Evropy. Jan Holásek bude až do konce roku i nadále působit v realitní skupině a zaměřit se na projekty své stávající klientely, podporu týmu v oblasti mezinárodních projektů a pokračující zastupování kanceláře v profesních a zájmových asociacích.

Rozvoj realitní praxe je prioritou kanceláře na nejbližší období, zejména v návaznosti

na změny vlastnictví klíčových nemovitostních projektů v ČR a SR, často směrem od mezinárodních hráčů do rukou českých a slovenských majitelů a fondů, kteří jsou typickými klienty kanceláře. V současné době kromě Jana Holáska a Jaroslava Havla působí ve skupině i další dlouholetí partneři kanceláře – v Praze Josef Hlavíčka, Martin Fučík a Marek Lošan, Ludvík Juříčka v Brně, Pavel Říha v Ostravě a Martin Jurečko v Bratislavě.

Většina seniorních členů realitního týmu má bohaté zkušenosti z předchozího působení v mezinárodních advokátních kancelářích jako je např. White & Case, Linklaters, Hogan Lovells, Gleiss Lutz, Schoenherr či Deloitte Legal. Realitní tým bude dále do konce roku posílen o 2 nové partnery z řad jak interních, tak externích kandidátů.

Nad rámec současné silné stavební a developerské praxe se bude skupina dále více zaměřovat na transakční poradenství velkým českým, slovenským i mezinárodním soukromým i institucionálním klientům, financování projektů a úzkou spolupráci s vedoucími finančními institucemi v ČR i SR. Realitní skupina plánuje do roku 2017 dosáhnout tržby cca 5-6 milionů EUR, což představuje cca 15% tržeb kanceláře. Kancelář také plánuje do konce roku zvýšení celkového obrátu o cca 27%, což představuje rekordní meziroční nárůst od roku 2008. Chystá se tak přesáhnout hranici 550 milionů korun v celkových tržbách a posunout se do čela právního byznysu v České republice a na Slovensku. ●

Rödl & Partner a Vorlíčková Partners – po 20 letech opět společně

Mezinárodní poradenská kancelář Rödl & Partner a daňově auditorská společnost Vorlíčková Partners půjdou dále společnou cestou. Rödl & Partner k datu 1. října 2014 přivítá pod svými křídly nové kolegy z řad daňových poradců, auditorů a právníků.

Rödl & Partner

Spolu s vedoucí partnerkou kanceláře Vorlíčková Partners Lucií Vorlíčkovou a všemi dalšími partnery tak přichází téměř 90 špičkových odborníků. Kancelář & Partner se s celkovým počtem tuzemských poradců přiblíží číslu 300 a potvrzuje své postavení mimořádně silné poradenské kanceláře v České republice poskytující poradenství v oboru právo, daně, audit, outsourcing a management & business consulting takzvaně „z jedné ruky“.

„Vzniká subjekt, jež bude svou velikostí a rozsahem poskytovaných služeb srovnatelný s velkými poradenskými společnostmi v České republice. Přitom se ovšem nevytrácí punk kvality služeb a osobní angažovanosti. Jsem přesvědčen, že spojení obou kanceláří umožní další rozvoj a zkvalitnění našich služeb ve prospěch klientů. Touto fúzí potvrzujeme i dlouhodobou úspěšnou spolupráci se společností Vorlíčková Partners,“ hodnotí vedoucí partner společnosti Petr Novotný a přidává, že je velmi potěšen, že se po více než 20 letech setká znovu s Lucií Vorlíčkovou u jednoho pracovního stolu.

„Vzhledem ke globálnímu zaměření našich klientů je stále důležitější, abychom byli schopni nabízet poradenské a zejména auditorské služby po celém světě,“ vysvětlují vedoucí partneri společnosti Vorlíčková Partners Lucie Vorlíčková a Tomáš Zatloukal a dodávají: „Při našem rozhodování jsme vědomě zvolili spojení s Rödl & Partner právě proto, abychom mohli našim klientům dlouhodobě nabízet přijatelnou alternativu ke čtyřem největším mezinárodním poradenským firmám. Zvláštní přístup kanceláře Rödl & Partner k německým středně velkým a velkým firmám s mezinárodními aktivitami nabízí ideální možnosti uplatnění právě pro naše základní obory činnosti.“

A Lucie Vorlíčková osobně dodává: „Jsem velice potěšená, že vracíme ‘domů’ a opět spojujeme naše síly.“ Byla to totiž právě Lucie Vorlíčková, která před 23 lety patřila mezi vůbec první spolupracovníky nové vzniklé pobočky Rödl & Partner v Praze, kde několik následujících let vedla oblast daní a auditu.

Kancelář Rödl & Partner je historicky spjatá hlavně s investory z německy mluvících zemí, poslední dobou však zaznamenala nárůst i čes-

ké klientely. Mezi její klienty patří především obchodní korporace podnikající v různých oborech ekonomické činnosti. Jedná se o výrobní i obchodní podniky, energetické koncerny či firmy poskytující finanční služby.

Cílem kanceláře je neustálé zkvalitňování a rozšiřování poskytovaných služeb, které je podmíněno získáváním nových kolegů, kteří budou specialisty v těchto poradenských oborech.

„Proto spojení s kolegy z kanceláře Vorlíčková Partners do tohoto konceptu naprosto zapadá,“ dodává Petr Novotný, který si také velmi cení vynikajících výsledků kolegů z kanceláře Vorlíčková Partners v oblasti obhajoby zájmů klientů ve všech fázích daňového řízení i soudního prosazování.

Obdobně jako Rödl & Partner, i společnost Vorlíčková Partners se zaměřuje na německou klientelu. „Mezi naše klienty patří zahraniční koncernové podniky a středně velké společnosti, investiční fondy i soukromé osoby,“ představuje Lucie Vorlíčková mandanty své kanceláře. ●

Haškovcová&Co. se spojuje s DLA Piper Prague

DLA Piper oznamuje spojení s úspěšnou českou advokátní kanceláří Haškovcová&Co., a to s platností od 1. září 2014.

Díky spojení se pražská kancelář DLA Piper rozrostla o dva nové partnery a sedm právníků. Bývalá Managing Partner Haškovcová&Co. Thu Nga Haškovcová, vysoce respektovaná advokátka s rozsáhlými a mnohaletými zkušenostmi v oblasti fúzí a akvizic, práva nemovitostí, projektového fi-

nancování a korporátního a obchodního práva, bude v DLA Piper zastávat pozici Country Managing Partner pro Českou republiku. Druhý partner Haškovcová&Co. Petr Šabatka bude mít na starosti oddělení Litigation & Regulatory, čímž se výrazně rozšíří možnosti a odborné znalosti stávajícího týmu. ●

A portrait of Ivo Bárta, a middle-aged man with short dark hair, wearing a dark suit jacket over a light blue shirt. He is leaning forward with his hands clasped, looking directly at the camera with a slight smile. The background is a blurred brick wall with some blue and yellow accents.

Ivo Bárta: *„Konkurence stále roste“*

Sedmnáct let strávil **Ivo Bárta** v jedné z nejúspěšnějších advokátních kanceláří v Česku – White & Case. Čtrnáct let byl partnerem, víc než rok pak kancelář vedl. Specialista na mezinárodní fúze a akvizice kancelář nedávno opustil a spolu s kolegy Petrem Kuhnem a Jakubem Dostálem rozjíždí BADOKH.

V poslední době mnoho zajímavých lidí opustilo advokátní kancelář White & Case. Jak to vnímáte?

„V moderních právních firmách jsou příchody a odchody na všech pozicích naprosto standardní záležitostí. Kolegové v BADOKH i já se velmi těšíme na nové příležitosti, které se objevují každým dnem, a to ve větší míře, než jsme čekali.“

Na trhu je samozřejmě přesun různých lidí vnímán různě. Pokud jde o silná právnícká esa s velkou klientskou základnou, způsobí to přinejmenším rozruch. Jaké reakce jste vlastně obdrželi?

„Absolutní většina reakcí byla velmi pozitivních.“

Znamenají aktuální přesuny něco pro právní trh v Česku jako takový?

„Mohou být impulzem pro zamyšlení i pro další právníky. Segment větších domácích i zahraničních kanceláří působících na českém trhu čeká zřejmě další koncentrace a růst vedoucích právních firem. I když se v minulosti zdálo, že tahounem budou mezinárodní firmy, teď to vypadá, že dynamičtějším vývojem procházejí domácí právní kanceláře.“

Kde se podle Vás vlastně dnes trh v Česku nachází?

„Na trhu právních služeb silně roste konkurence. Zkusme počítat: právnícké fakulty v ČR opustí každý rok 1000 až 1200 nových absolventů. Pokud by jenom čtvrtina z nich skončila v advokacii (a to číslo je pravděpodobně vyšší), znamená to 300 nových koncipientů ročně. Za 20 let to jsou tisíce nových advokátů, a to nepočítám kolegy, kteří přestoupili do advokacie z jiných právních oborů. Paralelně roste i interní „přetlak“ v jednotlivých kancelářích. Pokud by ve větších advokátních kancelářích působilo pouze 1000 advokátů a koncipientů (a opět to zřejmě bude více), znamená to, že se každý rok 1000 advokátů a koncipientů posune o „stupínek výše“ a očekává tomu odpovídající kariérní posun – větší odpovědnost, zajímavější práci a více peněz. Dalším faktorem je snaha klientů ušetřit na všech dodavatelích, včetně právníků a za vyšší kvalitu a větší objem služeb zaplatit méně peněz. Tyto faktory jsou pak hlavními příčinami pnutí, která ústí do přesunů na právním trhu.“

Očekáváte osobně ještě další odchody velkých kanceláří, důležitých právníků, sloučení či naopak uklidnění situace?

„Spíše to první. Dynamický vývoj, který tady pozorujeme od vzniku trhu právních služeb, bude

dále pokračovat. To znamená i další vzniky, zaníky, změny a přesuny. Tento vývoj je ale pro další kultivaci právního prostředí v ČR pozitivní a pro klienty je to většinou dobrá zpráva.“

Jaké pracovní prostředí je vlastně v mezinárodních právních kancelářích: Přeci jen se mezi advokáty šíří různé zkazky...

„Pracovní prostředí ve všech kancelářích (nejen velkých a nejen mezinárodních) může být velmi obohacující a stimulující, může být ale i stresující, vyčerpávající a někdy i kruté. Hodně záleží na konkrétních lidech, kteří mladší kolegy vedou a na celkové firemní kultuře. Pro BADOKH je právě přátelské, férové a podnětné pracovní prostředí jedním z klíčových pilířů, na kterých bychom chtěli stavět naší novou firmu.“

Co dnes motivuje talentované a mladé právníky?

„Zřejmě to, co předtím: profesní seberealizace, chuť se naučit řemeslo, úspěch, snaha pomáhat, zajištění rodiny, peníze, sláva. Každý to má namíchané trochu jinak a v průběhu kariéry se priority dále mění. Ve srovnání s dobou před 20 lety je možné pozorovat větší zájem absolventů o dosažení vyváženějšího soukromého a profesního života. To může souviset s posunem hodnot ve společnosti, určitým přesycením trhu, ale i s pochopením, že kariéra se dnes dělá obtížněji, než tomu bylo na začátku devadesátých let.“

Vybral byste si dnes, jako absolvent, tu samou cestu? Anebo se spíše snažil uchytit se v menší kanceláři?

„Práce ve velké mezinárodní advokátní firmě byla v roce 1993, kdy jsem se po studiu v Belgii a USA vrátil, jednou z nejatraktivnějších možností pro mladého právníka, které na trhu byly. Jsem za tuto zkušenost velmi vděčný. Dnes je však daleko více možností získat zkušenosti ze zahraničí nebo například z byznysu, ať už při studiu nebo po jeho skončení. Zahraniční firmy dnes pracují na ryze českých případech a domácí firmy na zahraničních - rozdíl se stírají, a to i ve způsobu jejich vedení, kvalitě práce a používané dokumentaci. Škála zajímavých firem a profesí je obrovská – to rozhodování by dnes bylo daleko těžší a podstatně těžší je i konkurence na trhu. Studenti by proto měli už při začátku studia na fakultě přemýšlet, co budou nabízet budoucímu zaměstnavateli, až skončí a jaká bude jejich konkurenční výhoda vůči ostatním absolventům.“

Hraje pro klienty dnes stále roli konkrétní „kancelář“ anebo spíše konkrétní „advokát“?

„Pro většinu vlastníků firem, investorů, klíčových manažerů a zadavatelů práce, kteří jsou na trhu dlouhodobě a kteří za právníky utrácení „vlastní“ peníze je to vztah s konkrétním právníkem (samozřejmě, jenom pokud jsou s ním dlouhodobě spokojeni). Pro korporace, kde se zadavatelé potřebují zaštitit jménem, jsou to spíše „kanceláře“. Ale i tady se trh vyvíjí a snaha o snižování nákladů za právní služby hraje velkou roli.“

Jak vidíte svoji další budoucnost?

„Založili jsme novou advokátní kancelář BADOKH. Většina starších i mladších kolegů v BADOKH má za sebou úspěšnou dlouholetou zkušenost z prostředí mezinárodních advokátních kanceláří. Kolegové Tomáš Zagar, Jakub Dostál nebo Petr Kuhn si navíc ve svých oborech vybudovali výjimečnou reputaci. Práce nás baví a mladší kolegové projevují stejné, ne-li větší nadšení než my „starší“. Právě důvěra mladších kolegů a pochopitelně i klientů nám umožnila rychlý růst, kdy do konce tohoto roku dosáhneme počtu 20 právníků a právních asistentů.“

Co je na začátku vlastní kanceláře to úplně nejtěžší?

„Správný mix nadšených profesionálů, kteří budou služby poskytovat a klientů kteří jejich práci potřebují.“

Máte jasno o směřování Vašeho nového byznysu? A co je Vaším hlavním cílem, pokud jde o BADOKH?

„Ano, po tolika letech praxe (v mém případě je to 25 let) máme s kolegy jasno v tom, kam chceme BADOKH směřovat, ať už profesně, eticky nebo lidsky. Chceme vytvořit vedoucí českou právní firmu, která bude poskytovat špičkové právní služby za rozumné ceny, bude mít zajímavé portfolio spokojených klientů a bude přitahovat ty nejlepší právní talenty. Z hlediska vnitřních principů jsou pro nás klíčovými přátelská a stimulující atmosféra, dobré vztahy, otevřenost, spravedlivé hodnocení a odměňování a možnost profesní seberealizace od „kolébky“ až do „důchodu“. Možnost založit a vést BADOKH, vtisknout ji naši kulturu a hodnoty, využít všechny naše kontakty a předávat dále znalosti a zkušenosti, je pro nás splněným profesním snem a zajímavým dalším krokem v naší advokátní kariéře!“ ●

Autor: Jaroslav Kramer
Zdroj foto: BADOKH

Meet Dentons.
The new
global law
firm created
by Salans, FMC
and SNR Denton.

DENTONS

Know the way.

lidé

Jiří Tomola

Dentons rozšiřuje pražskou kancelář o dva partnery a tým dalších čtyř právníků

O nový tým dvou partnerů a čtyř dalších právníků posiluje pražská kancelář Dentons své týmy v oblastech bankovníctví a financování, restrukturalizací a insolvenční, pracovního práva i trestního práva.

S příchodem partnerů Ladislava Smejkal a Jiřího Tomoly je spojeno i další rozšíření týmu o čtyři právníky: zkušeného advokáta Tomáše Osičku a právničku Beátu Sabolovou, kteří přišli z advokátní kanceláře Švehlík & Mikuláš advokáti, právníka Martina Froňka, který působil v pražské kanceláři White & Case, a advokátku Andreu Hamorskou z pražské kanceláře Hogan Lovells. Dále tak posiluje postavení týmů zaměřených na bankovníctví a financování, restrukturalizace a insolvence, a na pracovní právo na trhu a nově rozšiřuje služby také o trestní právo.

Jiří Tomola přichází z pražské kanceláře White & Case, kde byl partnerem zaměřujícím se na právní poradenství v oblasti financování a dále insolvenční a finančních restrukturalizací a v souvisejících soudních sporech.

Ladislav Smejkal přichází také z pražské kanceláře White & Case, kde byl partnerem a vedoucím praxe

pracovního práva v celém regionu střední a východní Evropy. Ladislav Smejkal má rozsáhlé odborné znalosti v oblasti trestního práva, s důrazem na kriminalitu bílých límečků, při zastupování poškozených a v oblasti trestní odpovědnosti právnických osob. Má rovněž rozsáhlé zkušenosti s vedením soudních sporů, a to i v oblasti pracovního práva. Je členem Evropské asociace pracovníprávních právníků (European Employment Lawyers Association – EELA), zakládajícím a aktivním členem České asociace pracovníprávních právníků (Czech Employment Lawyers Association – CzELA) a v současné době také předsedá Výboru pro zákoník práce a sociální věci v Americké obchodní komoře v České republice (Labor Code and Social Affairs Committee of the American Chamber of Commerce in the Czech Republic). ●

Ladislav Smejkal

Pražská kancelář Clifford Chance jmenovala dva seniorní advokáty do pozice Counsel

Pražská kancelář Clifford Chance jmenovala seniorní advokáty Jindřicha Arabasze a Miloše Felgru, kteří působil ve finanční praxi této kanceláře, do pozice Counsel. Tato pozice vznikla v rámci firmy s cílem ocenit vynikající výsledky seniorních právníků a jejich potenciál stát se v budoucnu partnery.

Jindřich Arabasz pracuje v pražské kanceláři Clifford Chance od roku 2005. V roce 2003 absolvoval Právníckou fakultu Univerzity Karlovy a v roce 2006 byl zapsán do seznamu advokátů České advokátní komory. Poskytuje právní poradenství v oblasti bankovníctví a financí a souvisejících otázek práva společností a nemovitostního práva, jeho hlavní specializací je však oblast restrukturalizace a insolvence, kde je také uznáván jako jeden z nejlepších právníků v České republice.

Miloš Felgr pracuje v pražské kanceláři Clifford Chance od roku 2002. Právníckou fakultu Univerzity Karlovy absolvoval v roce 2003 a v roce 2006 byl zapsán do seznamu advokátů České advokátní komory. V letech 2007 a 2008 působil v bankovní praxi kanceláře Clifford Chance v Londýně. Specializuje se na bankovní a finanční právo a dále na oblast restrukturalizace před insolvenčním řízením, kapitálové trhy, letectví a energetiku.

Miloš je klíčovým členem bankovní a finanční praxe pražské kanceláře a již několik let se pravidelně umísťuje na přední příčce v anketách hodnotících právníky v České republice. Jeho znalosti a zkušenosti v oblasti práva a financí byly oceněny v řadě specializovaných právnických publikací. Příručka Chambers Europe například cituje klienta, který Miloše hodnotí jako „skutečně vynikajícího právníka, který si vydobyl uznání v bankovním sektoru a je schopen zajistit hladký průběh transakce“. Publikace Legal 500 zase uvádí, že Miloš je „vycházející hvězdou“, která „opravdu rozumí bankovníctví“. ●

Jindřich Arabasz

Miloš Felgr

Klademe důraz na **VYSOKOU PŘIDANOU HODNOTU NAŠICH PRÁVNÍCH SLUŽEB** poskytovaných tuzemské i mezinárodní klientele.

Specializujeme se zejména na následující oblasti práva:

- obchodní a občanské právo
- právní vymáhání a správu pohledávek
- právní vztahy s mezinárodním prvkem
- medicínské a farmaceutické právo
- právo duševního vlastnictví
- pracovní právo

Našimi přednostmi jsou komplexní a strategický přístup k řešení právních případů, vysoká úroveň právní analýzy, mezinárodní zkušenosti a poskytování právních služeb v českém i anglickém jazyce na ekvivalentní úrovni.

PORSCHE DESIGN

Pařížská 21 | Prague 1
Airport Prague | Terminal 1 | Duty Free Zone
Shopping centrum Kotva | náměstí Republiky 8 | Prague 1

PPS
advokáti

Důvěra a podpora našich klientů, stejně jako pracovní nasazení a výsledky celého našeho týmu jsou hlavními faktory dosavadního úspěšného fungování završeného ziskem ocenění **»Právnická firma roku 2013 pro regionální kancelář«** v soutěži pořádané společností EPRAVO.CZ

Na trhu právních služeb od roku 2002

Hradec Králové

Velké náměstí 135/19
500 03 Hradec Králové
Tel: +420 495 512 831-2

Praha

Římská 14
120 00 Praha 2
tel. +420 224 237 905

Vysoké Mýto

Jiráskova 154
566 01 Vysoké Mýto
tel. +420 465 423 200

Rychnov nad Kněžnou

Poláčkovo náměstí 85
516 01 Rychnov nad Kněžnou
tel.+420 494 321 351

Kolín

Chelčického 1380
280 02 Kolín
tel. +420 777 783 098

www.ppsadvokati.cz

Lukáš Syrový

Havel, Holásek & Partners posiluje svůj tým

Advokátní kancelář Havel, Holásek & Partners jmenovala svým dvacátým pátým partnerem Lukáše Syrového a posílila svůj tým o vedoucího advokáta Tomáše Varoščáka z renomované advokátní kanceláře Hogan Lovells. Do Havel, Holásek & Partners také přichází z pozice managing partnera mezinárodní právnické firmy DLA Piper pro Českou republiku americký právník Peter Valert.

Lukáš Syrový je v advokacii již čtrnáctým rokem a věnuje se právnímu poradenství v oblasti nemovitostí, stavebního práva a obchodního práva. Z pozice partnera je v kanceláři spoluodpovědný za rozvoj a vedení realitní skupiny.

V advokátní kanceláři Havel, Holásek & Partners je Lukáš Syrový od roku 2012. Předtím 11 let působil v pražské pobočce prestižní mezinárodní kanceláře Hogan Lovells. Specializuje se na právo nemovitostí a stavební právo, dále pak obchodní právo a právo obchodních společností. Má rozsáhlé zkušenosti s komplexním poradenstvím českým i zahraničním investorům v souvislosti s akvizicemi, výstavbou a pronájmem nemovitostí.

Lukáš Syrový také spolu s Václavem Audesem zodpovídá za vedení skupiny zaměřené na francouzsky mluvící klientelu. V jeho nové roli bude zodpovědný za další posilování a rozvoj týmu, získávání nových klientů a společně s ostatními partnery bude spoluodpovědný za poradenskou skupinu pro oblast nemovitostí a stavebnictví.

Lukáš Syrový vystudoval Právnickou fakultu Západočeské univerzity v Plzni, hovoří plynule anglicky a francouzsky a ve volném čase se věnuje rodině, sportu, cestování a myslivosti.

Tomáš Varoščák se v advokacii pohybuje více než deset let. Do Havel, Holásek & Partners přešel z mezinárodní advokátní kanceláře Hogan Lovells a v minulosti působil také v Linklaters a Kinstellar. V oblasti fúzí a akvizic se účastnil řady transakcí, jak na straně prodávajících, tak kupujících, a dále poskytoval poradenství při vytváření společných podniků a restrukturalizacích včetně přeměn společností. Poradenství poskytoval také v oblasti strojírenství, energetických podniků, technologických společností a v sektoru služeb. V Havel, Holásek & Partners se bude nadále specializovat na oblast práva obchodních společností, fúzí a akvizic a právních auditů.

Tomáš Varoščák vystudoval Právnickou fakultu Univerzity Karlovy, je členem České advokátní komory a hovoří anglicky a španělsky. Ve volném čase se nejraději věnuje sportovním aktivitám a rodině.

Peter Valert je přední odborník na anglosaské právo, který se specializuje zejména na právo informačních technologií, duševního vlastnictví a má rozsáhlé zkušenosti v oblasti veřejného sektoru. Peter Valert se také zaměřuje na právní poradenství v oblasti obchodního práva, fúzí a akvizic, private equity a mezinárodní arbitráže. V kanceláři Havel, Holásek & Partners bude společně s Jaroslavem

Havlem odpovědný zejména za rozvíjení praxe v oblasti mezinárodních právních služeb, kde v této funkci nahradí Jana Holásku.

Peter Valert má více než devatenáctiletou praxi v advokacii. Před svým příchodem do Havel, Holásek & Partners působil osm let v pražské kanceláři DLA Piper, z toho 6 let na pozici vedoucího partnera, a byl také vedoucím skupiny, která se zaměřovala na právní poradenství v oblasti duševního vlastnictví a práva informačních technologií pro celý region střední a východní Evropy. Peter Valert má rozsáhlé mezinárodní zkušenosti; dříve úspěšně otevřel, řídil a rozšířil první dvě významné pobočky zahraničních advokátních kanceláří, a to DLA Piper a CMS Cameron McKenna v Bulharsku. V mezinárodní kanceláři CMS Cameron McKenna v Praze působil celkem více než jedenáct let, z toho pět let na pozici partnera a dva roky na pozici vedoucího partnera bulharské pobočky.

Peter Valert má také zkušenosti z poskytování právního poradenství v oblasti různých typů obchodních smluv a korporátního práva, stejně tak se podílel na realizaci celé řady významných fúzí a akvizic v regionu střední a východní Evropy. Má rozsáhlé zkušenosti s právním poradenstvím filmovým a produkčním společností a jednotlivcům, včetně režisérů, scénáristů, herců a kameramanů. V rámci asociace Motion Picture Association of America byl v letech 1997 – 2005 zvolen oficiálním zástupcem pro ČR, aby poskytoval MPA právní poradenství v oblasti regulace, autorského a mediálního práva. V Havel, Holásek & Partners se bude společně se stávajícími partnery podílet na vedení kanceláře a aktivním rozvoji vztahů s dosavadními a novými klienty, s primárním zaměřením na anglosaské právní prostředí v rámci specializované poradenské skupiny. Peter Valert také posílí skupinu právníků a bude odpovědný za rozvoj právního poradenství českým a slovenským klientům v oblasti expanze jejich podnikání v zahraničí a exportních aktivit, kde v této funkci nahradí Jana Holásku.

Mezinárodní ratingové publikace Chambers and Partners, PLC, European Legal Experts, European Legal 500 doporučují Petera Valerta jako předního odborníka na oblast informačních technologií, médií a telekomunikací. Aktivně se věnuje publikační činnosti a pravidelně přednáší na konferencích. Vystudoval University of California v Los Angeles (UCLA) a Whittier College School of Law v USA. Hovoří plynule česky a anglicky a je zapsán jako advokát v Kalifornské advokátní komoře a jako zahraniční advokát v České a Bulharské advokátní komoře. Ve volném čase rád čte a cestuje. Aktivně se věnuje kinematografii. ●

Tomáš Varoščák

Peter Valert

Dušan Marek

Společnost **Rödl & Partner** jmenovala nového partnera a associate partnery

U příležitosti mezinárodního setkání Rödl & Partner International Convention v sídle mateřské společnosti v Norimberku byl Dušan Marek jmenován novým partnerem mezinárodní poradenské kanceláře Rödl & Partner a Radka Hašplová společně s Thomasem Britzem novými associate partnery společnosti Rödl & Partner.

Dušan Marek, auditor, působí u společnosti Rödl & Partner od roku 1995, posledních 9 let jako vedoucí auditorského týmu, jež se specializuje na audit účetních závěrek podle českého práva, IFRS a německého obchodního práva. Mezi jeho klienty patří především středně velké a velké podniky zaměřené na výrobu a obchod. Jeho dalším významným zaměřením je spolupráce s klienty v rámci procesů M&A a zpracování due diligence. Dušan Marek bude v rámci avizovaného procesu spojení s poradenskou kanceláří Vorlíčková Partners spoluodpovědný za implementaci odborných procesů a obchodních aktivit v oblasti auditorských služeb. Je členem dozorčí rady společnosti PHARMOS, a.s. a Domov Sue Ryder, o.p.s.

Dušan Marek vystudoval dopravní fakultu ČVUT v Praze. Hovoří německy a anglicky. Ve volném čase se aktivně věnuje sportu, především lednímu hokeji a tenisu.

Radka Hašplová, auditorka, působí u společnosti Rödl & Partner od roku 2003, v posledních letech jako zástupkyně vedoucí auditorského týmu, jež se věnuje auditům podle českého účetního práva, německého HGB a IFRS. Jejím významným zaměřením je mimo jiné oblast účetnictví dle německého HGB a IFRS.

Radka Hašplová vystudovala obor Finance na Fakultě financí a účetnictví Vysoké školy ekonomické v Praze.

Radka Hašplová

Thomas Britz

Hovoří německy a anglicky. Ve volném čase se ráda věnuje lyžování, plavání, jízdě na bruslích a dalším sportům.

Thomas Britz, advokát, působí u společnosti Rödl & Partner od roku 1999. Zaměřuje se zejména na restrukturalizace, korporátní a pracovní právo a dále evropské právo sociálního zabezpečení. Mezi jeho klienty patří přední německé společnosti, zejména z oblasti výroby.

Thomas Britz vystudoval právo v Pasově a na Právnické fakultě Univerzity Karlovy. Hovoří plynule německy, česky, anglicky a francouzsky. Volný čas věnuje charitativní činnosti pro mezinárodní hnutí United World Colleges, které poskytují středoškolským studentům stipendia do mezinárodních škol. ●

Michal Nulíček

Do **Rowan Legal** přichází jako nový partner Michal Nulíček z Hogan Lovells

Advokátní kancelář Rowan Legal posiluje svůj tým o Michala Nulíčka, seniorního advokáta z mezinárodní advokátní kanceláře Hogan Lovells. Ta na konci července uzavřela svou pražskou pobočku. Nulíček se bude v Rowan Legal soustředit primárně na zahraniční klientelu a budování sekce pro soutěžní a evropské právo.

Michal Nulíček pracoval v Hogan Lovells od roku 2004, kdy úspěšně ukončil zahraniční studium mezinárodního obchodního práva na Středoevropské universitě v Budapešti. Profesně se věnuje zejména právě mezinárodnímu obchodu, hospodářské soutěži, veřejnoprávní regulaci, IT a duševnímu vlastnictví.

Mimořádné zkušenosti získal Michal Nulíček také v oblasti fúzí a akvizic a v oblasti řešení sporů a arbitráže.

Klienty Hogan Lovells zastupoval před českými i evropskými soudy a rozhodčími tribunály v obchodních a soutěžních sporech a ve sporech z práv k duševnímu vlastnictví. Mezi jeho největší úspěchy patří poradenství správci dluhopisů loterijní společnosti Sazka, zrušení rekordní pokuty uložené českým úřadem pro ochranu hospodářské soutěže údajným účastníkům tzv. PISU kartelu nebo zastupování polské petrochemické společnosti v řízení o zrušení rozhodčího nálezu s hodnotou přesahující 17 miliard korun.

Nový partner Rowan Legal Michal Nulíček disponuje znalostmi nejen českého práva, ale též práva evropského a anglického common law. V Rowan Legal se tak bude soustředit primárně na zahraniční klientelu a budování sekce pro soutěžní a evropské právo. ●

PREMIER

WINES & SPIRITS

radost poznávat

NAŠÍM POSLÁNÍM JE PRODAT KAŽDÉMU ZÁKAZNÍKOVÍ NAMÍSTO LAHVE ZÁŽITEK

PREMIER WINES & SPIRITS VÁM NABÍZÍ

- ~ nejširší a stálý sortiment vín a destilátů na trhu skladem
- ~ velký výběr investičních vín a nabídku en primeur
- ~ individuální a osobní přístup a poradenství
- ~ širokou paletu dárkových balení pro jednotlivce i firmy
- ~ pravidelné degustace a galadegustace
- ~ korkovou garanci - výměnu zakoupených vín v případě korkové vady (pachuti)
- ~ rychlé dodání s možností osobního odběru po celé ČR

VĚŘÍME, ŽE S NÁMI PRONIKNETE DO SVĚTA VÍNA A DESTILÁTŮ A ŽE VÁS TO BUDE BAVIT STEJNĚ JAKO NÁS.

www.1er.cz

■ ■ ■ HOLEC, ZUSKA & PARTNEŘI

ADVOKÁTI | ATTORNEYS | RECHTSANWÄLTE

Advokátní kancelář **HOLEC, ZUSKA & PARTNEŘI** patří mezi renomované kanceláře zaměřené na komplexní právní a poradenské služby pro soukromý i veřejný sektor. Kancelář je členem **mezinárodní sítě** právních kanceláří **International Alliance of Law Firms** zaměřených na komplexní poradenství v obchodním právu. Poskytujeme **multidisciplinární služby** v rámci úzké spolupráce s významnými mezinárodními auditory daňovými poradci zejména v rámci fúzí, akvizic, restrukturalizací, služeb projektového poradenství a řízení, veřejných zakázek a PPP projektů, projektů v oblasti výzkumu, vývoje a inovací, zpracování analýz, metodik a legislativních prací.

V rámci 5. ročníku soutěže Právnícká firma roku byla advokátní kancelář **HOLEC, ZUSKA & PARTNEŘI** vyhlášena za rok 2012 **vítězem** kategorie **právo duševního vlastnictví** a doporučovanou kancelář pro **pracovní právo** a **veřejné zakázky**. Mezi **hlavní nabízené služby kanceláře** patří:

Veřejný sektor:

- Veřejné zakázky
- Veřejná podpora
- PPP projekty
- Projekty financované z EU fondů
- Výzkum, vývoj a inovace
- Plánování a financování sociálních služeb
- Analýzy, metodiky, studie proveditelnosti, legislativní podpora

Soukromý sektor:

- Obchodní právo
- Fúze, due diligence, reorganizace
- Ochrana duševního vlastnictví
- Pracovní právo
- Nemovitosti a stavební právo
- Retail / Ochrana spotřebitele
- Řešení tuzemských a mezinárodních sporů, činnost rozhodců, zastoupení v rozhodčím a soudním řízení

INTERNATIONAL
ALLIANCE
OF LAW FIRMS

HOLEC, ZUSKA & PARTNEŘI

Palác Anděl
Radlická 1c/3185
150 00 Praha 5

Tel: (+420) 296 325 235
Fax: (+420) 296 325 240
recepce@holec-advokati.cz

Marie Adamová

Advokátní kancelář Švehlík & Mikuláš posiluje, o novou advokátkou Marii Adamovou.

Advokátní kancelář Švehlík & Mikuláš (SAMAK) do svých řad přijala advokátku Marii Adamovou, která přichází z advokátní kanceláře KPMG Legal. Marie se již ve své předchozí praxi zaměřovala na španělské a španělsky mluvící klienty, což je směr, který bude nyní rozvíjet i v rychle rostoucí advokátní kanceláři SAMAK.

Marie Adamová přichází do SAMAKu jako odbornice na právo obchodních společností, závazkové právo, M&A a pracovní právo. Má i významné zkušenosti v oblasti soutěžního práva a práva veřejných zakázek. „Mým hlavním cílem v SAMAKu bude zajištění poskytování právního poradenství ve španělštině pro španělsky mluvící klienty, tedy například i klienty z latinské Ameriky,“ říká Marie Adamová. ●

Miroslav Dubovský

Managing Partner pražské pobočky Hogan Lovells Miroslav Dubovský přichází do Weinhold Legal

Weinhold Legal posiluje tým svých právníků příchodem nového partnera, Miroslava Dubovského, bývalého Managing Partnera Hogan Lovells v Praze. Děje se tak poté, co mezinárodní právní kancelář Hogan Lovells ukončila svoje působení v Praze. Kombinace vynikajících znalostí a zkušeností Miroslava Dubovského se silným týmem Weinhold Legal zajistí pokračování poskytování právních služeb nejvyšší kvality pro mnoho klientů, kteří spolupracovali s Miroslavem Dubovským a Hogan Lovells v Praze.

Miroslav Dubovský více než 20 let své profesní kariéry spolupracoval se zahraničními advokátními kancelářemi v Praze. Věnuje se ve své praxi především oblasti fúzí a akvizic, včetně private equity a nemovitostí. Je také uznávaným právníkem pro mezinárodní obchodní arbitráže.

Jako transakční právník s rozsáhlými zkušenostmi poskytoval klientům právní poradenství při složitých vnitrostátních i přeshraničních transakcích v oblasti korporátního práva, finančního práva, práva nemovitostí a dále při řadě inovativních projektů, včetně projektového financování a PPP projektů.

Miroslavova výborná znalost českého práva je neocenitelná při jeho činnosti advokáta zaměřeného na mezinárodní arbitráže, kde zastupuje klienty v řadě sporů, včetně sporů z bilaterálních dohod o ochraně investic. Pravidelně také působí jako rozhodce. ●

Pavel Fekar

Novým partnerem advokátní kanceláře Baker & McKenzie se stává Pavel Fekar

Advokátní kancelář Baker & McKenzie jmenovala svým novým partnerem Pavla Fekara. Pavel Fekar se specializuje na daňové právo, především pak na mezinárodní daňové poradenství, a právo obchodních společností. Svě dlouholeté znalosti uplatňuje v oblasti fúzí a akvizic, daní z příjmů právnických osob a mezinárodního zdanění.

Pavel Fekar nastoupil do advokátní kanceláře Baker & McKenzie v roce 2005 a jako vedoucí týmu se zde věnuje komplexnímu daňovému poradenství v oblasti fúzí a akvizic a právu obchodních společností. Specializuje se především na mezinárodní daňové otázky, v uplynulých letech poskytoval poradenství a právní zastoupení řadě

nadnárodních společností při řešení transakcí a daňových sporů v České republice.

Pavel Fekar absolvoval Vysokou školu ekonomickou v Praze, obor mezinárodní obchod a účetnictví, Institut rakouského a mezinárodního daňového práva Univerzity ekonomie a obchodní administrativy ve Vídni a Právníkou fakultu Univerzity Karlovy v Praze. Je členem Komory daňových poradců České republiky a České advokátní komory. Pavel Fekar je autorem řady odborných článků v zahraničních publikacích. Hovoří plynule anglicky a německy. ●

PROFIL ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘE

PPS advokáti s.r.o.

Společnost PPS advokáti s.r.o. působí na trhu právních služeb od roku 2002. Prvních šest let své existence vykonávali společníci advokátní kanceláře advokacii jako sdružení advokátů, od roku 2008 jako společnost s ručením omezeným pod firmou Advokátní kancelář Perthen, Perthenová, Švadlena a partneři s.r.o., přičemž již v této době advokátní kancelář využívala obchodní označení PPS ADVOKÁTI. V návaznosti na změnu předpisů upravujících podnikání advokátů došlo v letošním roce ke změně firmy obchodní společnosti do současné podoby.

Advokátní kancelář byla založena v roce 2002 třemi jejími zakládajícími společníky, Ervinem Perthenem, Kateřinou Perthenovou a Petrem Švadlenou. Počet členů kanceláře se postupně rozrůstal v návaznosti na rostoucí počet klientů, přičemž se ustálil v roce 2012. V posledních dvou letech sice již naše společnost neroste co do své velikosti, ale na trhu právních služeb se snaží stabilizovat a poskytovat svým klientům stále vyšší kvalitu služeb.

V současné době působí v naší společnosti celkem 25 právníků z řad společníků, spolupra-

cujících advokátů a advokátních koncipientů. PPS advokáti s.r.o. tak lze zařadit mezi největší regionální advokátní kanceláře v ČR.

Naše advokátní kancelář poskytuje právní služby v rámci celé České republiky, zejména na území Královéhradeckého kraje, Pardubického kraje, Středočeského kraje a Hlavního města Prahy. Prostřednictvím členství v mezinárodní asociaci AEA (The European Association of Attorneys) a spolupráce s vybranými kancelářemi na území Slovenska, Polska, Rumunska, Bulharska, Rakouska jsme schopni zajistit právní pomoc i v mezinárodních právních vztazích. Členové našeho týmu komunikují v českém, anglickém, německém, ruském a francouzském jazyce.

Prioritou naší společnosti je spokojenost a důvěra klientů. Preferujeme dlouhodobou spolupráci a nabízíme propracovaná, odborně odůvodněná, komplexní, přitom maximálně přehledná a hospodárná právní řešení za velmi zajímavé ceny. Samozřejmostí je otevřenost, pravidelné a podrobné informování klienta a naprostá časově neomezená ochrana klientem sdělených údajů. V případě potřeby externě spolupracujeme s vybranými notáři, soudními znalci, exe-

kutory, auditory, daňovými a účetními poradci, oprávněnými překladateli, realitními kancelářemi a organizátory veřejných dražeb.

Naši dlouhodobou vizí je vybudování a udržení stabilního, dostatečně silného a jednoznačně identifikovatelného podniku, jehož dobrá pověst a jméno budou zárukami kvalitních služeb pro náročné klienty. V dnešní době, kdy je trh právních služeb stále více napjatý a konkurence stále výraznější, považujeme za výrazný úspěch, že se nám daří nejen udržet klienty stávající, ale také postupně získávat i klienty nové a naši vizí tak naplňovat.

PPS advokáti působí převážně v regionu východních Čech a musí se tak nezbytně přizpůsobit místnímu trhu. Ceny právních služeb se v našem regionu pohybují výrazně níže než v Praze a odrážejí finanční možnosti zdejší klientely. Přestože se snažíme částečně aplikovat ustálený model specializace jednotlivých advokátů, který je blízký a samozřejmý pro velké, zejména pražské advokátní kanceláře, regionální trh nás současně nutí k vysoké míře univerzálnosti, která není až tak vzdálená spíše malým advokátním kancelářím. Domníváme se, že konkurenční

výhodu nám přináší právě naše schopnost přenést prvky „vysoké“ advokacie do regionálního měřítka a kvalitní, mnohdy specializovanou právní službu nabídnout za velmi zajímavou cenu.

Naším klientům poskytujeme komplexní právní služby, a to zejména v oblasti závazkových vztahů, práva veřejných zakázek, práva korporátního a správního. V široké míře poskytujeme právní služby týkající se nebankovního finančního sektoru, nemovitostí, odpadového hospodářství, logistiky a právní služby v trestním právu. Velmi rozsáhlou je také sporná agenda, která zahrnuje velké množství soudních sporů a rozhodčích řízení.

Na region vysoký počet advokátů působících v PPS advokáti nám umožňuje vyhovět požadavkům našich klientů na rozsáhlejší právní služby a velmi dobře absorbovat výkyvy v požadavcích našich klientů.

Stabilitu naší společnosti přináší také velmi široká diverzifikace naší klientely a právních služeb, které poskytujeme v širokém rozsahu jak jednotlivým fyzickým osobám, podnikatelům i nepodnikatelům, malým a středním korporacím, tak i velkým korporacím s miliardovými obraty.

Naše advokátní kancelář od svého vzniku poskytla právní služby již více než 1.000 klientů a aktuálně řeší asi 5.500 aktivních kauz.

V minulosti jsme již např. realizovali velké developerské projekty, na straně zadavatelů i uchazečů poskytovali komplexní služby při realizaci významných veřejných zakázek. Naše klienty jsme zastupovali ve složitých sporech, které se vedly o částky v řádů desítek až stovek milionů Kč, zastupovali v rozsáhlých trestních kauzách. Klientům jsme také zajišťovali komplexní služby týkající se jejich korporátní struktury, např. fúze a pře-

měny společností, či navyšování základního kapitálu nepeněžitými vklady.

Potěšujícím výsledkem naší činnosti je stálý nárůst klientely, která získává důvěru v naše služby a také zisk ocenění „Právnícká firma roku pro regionální kancelář“ v soutěži Právnícká firma roku 2013, pořádané společností EPRAVO.CZ.

Profily společníků PPS advokáti s.r.o.

JUDr. Ervín Perthen

Je absolventem Právnícké fakulty Masarykovy univerzity v Brně a jedním ze zakládajících společníků kanceláře.

Specializuje se na procesní právo a zastupování v obchodních a občansko právních věcech, včetně zastupování před soudy i arbitry, dále právo korporátní, hospodářské trestné činy.

JUDr. Kateřina Perthenová

Je absolventkou Právnícké fakulty Univerzity Karlovy v Praze a jedním ze zakládajících společníků kanceláře.

Specializuje se na právní vztahy v oblasti nemovitostí, stavební právo, municipální právo a občanskoprávní závazkové vztahy.

Mgr. Petr Švadlena

Je absolventem Právnícké fakulty Masarykovy univerzity v Brně a jedním ze zakládajících společníků kanceláře.

Specializuje se obchodní závazky a korporátní právo, dále na veřejné zakázky, hospodářskou soutěž, právo životního prostředí a odpadového hospodářství, akvizice.

Mgr. Pavlína Marešová

Je absolventkou Právnické fakulty Univerzity Karlovy v Praze, společníkem kanceláře od roku 2004.

Specializuje se na rodinné právo, autorské právo, dále pak na občansko právní vztahy a obchodní závazkové vztahy.

JUDr. Josef Moravec

Je absolventem právnické fakulty Masarykovy univerzity v Brně, společníkem kanceláře od roku 2004.

Specializuje se na obchodní závazkové vztahy, hospodářské trestné činy, právní vztahy k nemovitostem a dále na ochranu osobnosti.

Mgr. Jan Lipavský

Je absolventem Právnické fakulty univerzity Karlovy v Praze, společníkem kanceláře od roku 2006.

Specializuje se na trestní právo, pracovní právo a zaměstnanost, právní vztahy k nemovitostem a dále na náhradu majetkové a nemajetkové újmy.

Mgr. Milan Musil

Je absolventem Právnické fakulty Univerzity Karlovy v Praze, společníkem kanceláře od roku 2008.

Specializuje se na obchodní závazkové právo, insolvenční právo, správní právo a zastupování před soudy.

Mgr. Gabriela Hájková

Je absolventkou Právnické fakulty Univerzity Karlovy v Praze, společníkem kanceláře od roku 2008.

Specializuje se na obchodní závazkové vztahy, právo ve zdravotnictví, pracovní právo, právo týkající se logistiky.

JUDr. František Divíšek

Je absolventem Právnické fakulty Univerzity Karlovy v Praze, společníkem kanceláře od roku 2013.

Specializuje se na obchodní závazkové vztahy, Due Diligence, akvizice a právní vztahy k nemovitostem.

Mgr. Michal Štrof

Je absolventem Právnické fakulty Masarykovy univerzity v Brně, společníkem kanceláře od roku 2013.

Specializuje se na obchodní závazkové vztahy, občanskoprávní vztahy, právní vztahy k nemovitostem a mezinárodní právo obchodní.

PPS advokáti s.r.o.

ADRESA: Velké náměstí 135/19
Hradec Králové
500 02
URL: www.ppsadvokati.cz
E-MAIL: pps@ppsadvokati.cz
TELEFON: 495 512 831-2

ÚSTAV LÉKAŘSTVÍ A KOSMETIKY

nabízí převratnou novinku

VITAL INJECTOR

Toužíte po viditelném omlazení a hydrataci pokožky? Přicházíme s novou a především účinnou službou právě pro vás!

Vital Injector připomíná „pistoli“, kterou vyškolený lékař přikládá na ošetřovanou plochu kůže. Ta vytvoří podtlak, přisaje se na kůži a z hlavičky pistole vyletí pět jehliček, jež do dermis vpichují kyselinu hyaluronovou. Vzhledem k možnosti naprosto přesného zvolení hloubky i dávky materiálu, který se uvolní při jednom výstřelu u všech vpichů, dosahujeme dokonale rovnoměrné hydratace celé ošetřované plochy.

Docílíme tak úžasného a okamžitého výsledku! A vy se můžete těšit z mladistvého vzhledu a hydratované pokožky!

Navštivte Ústav lékařství a kosmetiky a svěřte se do péče zkušených odborníků v oblasti estetické medicíny na klinické úrovni. Jsme zařízení s nejdelší tradicí a nejvíce zkušenostmi v České republice. Již od založení ÚLK v roce 1958 jsme právem považováni za prestižní pracoviště. Zároveň je pro nás samozřejmostí využívání nejnovějších technologií a nejkvalitnějších metod, přípravků a přístrojů při každém zákroku.

Tvář ÚLK Diana Kobzanová
s prim. MUDr. Mirkou Pelechovou

Nabízíme Vám i mnoho dalších služeb estetické medicíny:

- Face lift bez skalpelu pomocí biodermálních 3D nití
- Ultrapulzní frakční CO₂ laser
- Mikrojehličková frakční radiofrekvence
- Cévní a epilační lasery
- Korekce mimických vrásek botulotoxinem
- Beautytek Light
- A mnoho dalších...

Více informací o službách ÚLK naleznete na:

www.ulk.cz

Ústav lékařství a kosmetiky

Vyšehradská 49 - Emauzy

128 00 Praha 2

Tel.: 221 964 111

email: prijem@ulk.cz

T.M. Lewin

Byznys móda z londýnské City

Nákupní Galerie MYSLBEK · Centrum CHODOV · Centrum ČERNÝ MOST · Obchodní centrum NOVÝ SMÍCHOV
On-line obchod na: www.tml Lewin.cz

Spořit můžeš, vybírat nesmíš neboli střet zájmů mezi rodičem a dítětem v záležitostech účtů nezletilých dětí

S novým občanským zákoníkem se finanční instituce vrhly do revidování svých postupů ve vztahu k účtům, které zakládají rodiče na „jméno“ dítěte. Byť kolem těchto záležitostí koluje spousta nepřesností, některá média totiž přeceňují dopad nového občanského zákoníku, je třeba příslušné úpravě věnovat řádnou pozornost. Opak se totiž nemusí vyplatit nejen rodičům nezletilých dětí, ale především bankám.

Náhlá panika v oblasti stavebního spoření

Rozruch v poslední době vzbudil nejen text nového občanského zákoníku, ale i nedávné rozhodnutí Nejvyššího soudu ohledně neplatnosti výpovědi stavebního spoření nezletilého dítěte ze strany rodiče.

Předchozí právní úprava

Dlužno říci, že podobnou právní úpravu obsahoval již předchozí občanský zákoník č. 40/1964 Sb. Ve svém ustanovení § 28 stanovil, že jestliže zákonní zástupci jsou povinni též spravo-

vat majetek těch, jež zastupují, a nejde-li o běžnou záležitost, je k nakládání s majetkem třeba schválení soudem.

Výkladem takových neběžných záležitostí, které se týkají správy majetku nezletilého jeho rodiči, se přitom opakovaně zabývala jak právní teorie, tak Nejvyšší soud.

Rozsudek Nejvyššího soudu z 25. června 2014 (sp. zn. 25 Cdo 424/2011)

Ani často komentovaný rozsudek z letošního června ovšem nepřináší žádný převrat v dosavadním výkladu. Již v červnu roku 2007 označil Nejvyšší soud (ve svém rozsudku sp. zn. 33 Cdo 2912/2008) nakládání (zrušení smlouvy a výběr naspořených prostředků) se stavebním spojením nezletilého rodičem za právní úkon, který přesahuje rámec běžných záležitostí.

Mimo ukončení smluv stavebního spojení prohlášoval Nejvyšší soud opakovaně za neběžné záležitosti např. uzavření dědické dohody, odmítnutí dědictví a dovolání se neplatnosti závěti za nezletilého, nabytí nebo převod automobilu, nemovitě věci či jejího podílu nezletilým, uznání a postoupení pohledávky nebo prodeje akcií nezletilého.

V letošním rozhodnutí Nejvyšší soud kromě výše uvedeného také dále rozvedl, že považuje za ustálenou soudní praxi výklad, podle kterého pokud rodiče vkládají na účet nezletilého dítěte finanční částky, jde z právního hlediska o darovací smlouvu, přičemž zde nedochází ke střetu zájmů a rodič je tak oprávněn za nezletilé dítě takový dar (konkludentně) přijmout. Oproti tomu zrušení a vypořádání závazku ze smlouvy o stavebním spojení je natolik významnou majetkovou dispozicí, že takový úkon zákonného zástupce nelze považovat za běžný, a je tedy k němu v souladu s předchozí právní úpravou (kterou se předmět sporu stále řídil) potřeba souhlasu soudu. Nejvyšší soud k tomuto závěru došel i posuzováním konkrétních podmínek případu – tedy nejen celkové hodnoty majetku, ale i poměrů nezletilého a celé rodiny. V úvahu přitom vzal i složitost právního úkonu.

V souladu s tímto výkladem tedy Nejvyšší soud v předmětném sporu přes argumentaci žalované stavební spořitelny, že rodiče mají jmění dítěte spravovat jako řádní hospodáři, a tedy v okamžiku zletilosti dítěti našetřené prostředky odevzdat, shledal, že ukončení smlouvy rodičem bez souhlasu opatrovníckého soudu je třeba považovat za neplatný právní úkon, a tedy za bezdůvodné obohacení rodiče na úkor banky. Obranu žalované, že takový ná-

rok je v rozporu s dobrými mravy a úspěch žaloby by znamenal zpochybnění velkého množství dispozic s majetkem nezletilých, soud navíc odmítl jako právně zcela irelevantní.

Nový občanský zákoník

Podobný koncept (ne)běžných záležitostí obsahuje i nový občanský zákoník. Dle jeho ustanovení § 461 tak zákonný zástupce potřebuje k právnímu jednání, které překračuje meze běžných záležitostí, schválení soudem.

Při posuzování běžnosti lze zajistě vyjít i z dosavadní praxe. Kromě posouzení konkrétní situace však nový občanský zákoník navíc v ustanovení § 898 předkládá demonstrativní výčet jednání, která nelze považovat za běžná; jde o nabývání a nakládání s nemovitostmi nebo jejich částmi, zatížení majetku nebo jeho podstatné části, nabývání či odmítnutí dědictví či daru nezanedbatelné hodnoty a uzavírání smluv zavazujících k dlouhodobému opětvornému plnění.

Poslední bod, jenž se týká uzavírání dlouhodobých smluv, lze sice považovat za inovativní, nicméně nevidím důvod se domnívat, že by takové ustanovení mělo spadat i na smlouvy, kdy měsíční plnění poskytují rodiče jako dar v případě, že jde právě o spoření, o pojistnou smlouvu či o drobné služby (a samozřejmě nejde-li o úvěr, který je konečnou spolu s nájmem ve výše uvedeném ustanovení výslovně zmíněn).

Sankci za právní jednání bez potřebného souhlasu podle zákona je, že se k takovému právnímu jednání vůbec nepřihlíží[1].

Při posuzování platnosti právního jednání, které se týká nakládání s majetkem nezletilého rodičem, můžeme shrnout, že by soud měl i podle nové úpravy vyjít ze zákona i ad hoc posoudit majetkové poměry dané rodiny, účel, s nímž se s majetkem nakládá, i zájmy nezletilého.

Přístup jednotlivých bank

Ačkoliv se ani nová právní úprava, ani poslední rozhodnutí Nejvyššího soudu významně neodklání od dosavadního výkladu, finanční instituce na tuto situaci reagují různě. Společně ovšem mají to, že přehodnocují svůj dosavadní, a nutno říci, že často příliš benevolentní, přístup.

Přestože se výše uvedená soudní rozhodnutí týkala stavebního spoření, stejné postupy by se měly uplatnit i v případě jiných spořicíh účtů, pojistných smluv v případě investičního pojištění či při výplatě pojistného plnění nezanedbatelné hodnoty.

Některé banky a pojišťovny tak již rozhodly, že bez posvěcení soudem nebudou rodičům prostředky dítěte vyplácet vůbec.

Na druhou stranu je poměrně běžné, že si finanční instituce z praktických důvodů stanoví interní hodnotu, do které vyplácejí částky rodičům tzv. na dobré slovo, tedy pouze proti ověřenému podpisu, bez schválení soudem. Často přitom přihlížejí i k situaci v rodině – zda se nejedná o rozvedené rodiče, případně zda mají k dispozici souhlas obou rodičů. V takových případech se spoléhají na to, že riziko, že dítě či druhý rodič jménem dítěte výpověď smlouvy a čerpání později napadne, je celkem nízké.

V každém případě se finanční instituce při vyplacení jakékoliv nikoliv zanedbatelné částky rodičům bez souhlasu soudu vystavují určitému riziku. V krajním případě bude finanční instituce nucena vyplatit prostředky dvakrát a následně se domáhat vydání bezdůvodného obohacení na rodiči. ●

Linda Čechová, advokát,
KPMG Legal

Poznámka

[1] Ačkoliv aspoň prozatím není zcela jasné, zda jde o zdánlivost či relativní neplatnost daného právního jednání.

Jezděte výhodně, hned a bez starostí!

Získejte značkový oblek na míru
v hodnotě 15 000 Kč
k vozidlu od LeasePlanGo

Mercedes-Benz
C-class
za 16 895,-
měsíčně*

Akce je určena pro čtenáře
internetového portálu epravo.cz
a pro členy České advokátní komory.

Doba trvání akce je do 31. 12. 2014.

Každý, kdo objedná automobil v rámci služby
LeasePlan Go v tomto období a proklikne se na
hlavní stránku webu LeasePlan Go z landingpage
www.leaseplango.cz/start/epravo a/nebo se
prokáže platným členstvím v České advokátní
komoře získává poukaz na oblek na míru od
společnosti Contenti v hodnotě až 15 000 Kč.**

* Orientační cena bez DPH. Fotografie jsou pouze ilustrativní.

** Plné znění pravidel na www.leaseplango.cz/start/epravo

Pro více informací:

www.leaseplango.cz

 LeasePlanGo

pevné základy vysoké cíle

- Bankovníctví a finance
- Insolvence a finanční restrukturalizace
- Fúze a akvizice
- Korporátní právo
- Nemovitosti
- Soudní spory

dynamický vztah s klientem

osobní a aktivní přístup

efektivní řešení

DUNOVSKÁ & PARTNEŘI s.r.o.
Palác Archa, Na Poříčí 1046/24
110 00 Praha 1

Tel.: +420 221 774 000
Fax: +420 221 774 555

office@dunovska.cz
www.dunovska.cz

Přechodná ustanovení hmotného práva v souvislosti s novým občanským zákoníkem

Jednou z hlavních otázek po nabytí účinnosti nového občanského zákoníku jsou jeho přechodná ustanovení. Celkem jich má zákoník 52, z toho osm je všeobecných, dvě se týkají lhůt a dob, tři manželského majetkového práva, třináct právnických osob, patnáct věcných práv, čtyři dědického práva a sedm závazkového práva. Přechodná ustanovení obsahuje i zákon o obchodních korporacích a zákon o veřejných rejstřících fyzických a právnických osob.

Přechodná ustanovení v hmotném právu vycházejí až na výjimky z principu, který byl použit podobně i v předchozí velké reformě soukromého práva v roce 1991. Již tehdy byly rozlišovány vztahy, které se řídily i nadále dosavadními předpisy a vztahy, do nichž nuceně vstoupilo nové právo na principu nepravé retroaktivity.

Princip ne-retroaktivity

Podle § 763 obchodního zákoníku byla k 1. 1. 1992 vyloučena zpětná účinnost pravidel obchodního zákoníku na vztahy, které byly upraveny převážně v dřívějším hospodářském zákoníku. Obchodní zákoník byl budován důsledně na principu ne-retroaktivity (zpětné neúčinnosti), neboť v jeho případě nebyl zásah do existujících právních poměrů nutný. Obchodní společnost upravené obchodním zákoníkem do té doby neexistovaly a obchodní závazkové vztahy byly upraveny v hospodářském zákoníku, jehož dočasná aplikace i po změně společensko-právních poměrů se nejevíla jako zásadní problém.

Srovnáme-li textaci § 763 obchodního zákoníku: „Tímto zákonem se řídí právní vztahy, které vznikly ode dne jeho účinnosti. Právní vztahy vzniklé přede dnem účinnosti tohoto zákona a práva z nich vzniklá, jakož i práva z odpovědnosti za porušení závazků z hospodářských a jiných smluv uzavřených přede dnem účinnosti tohoto zákona se řídí dosavadními předpisy. Smlouvy o běžném účtu, smlouvy o vkladovém účtu, smlouvy o uložení cenných papírů a jiných hodnot se však řídí tímto zákonem ode dne jeho účinnosti, i když k jejich uzavření došlo před tímto dnem.“, musí nás napadnout, že jde o shodné řešení, jaké se objevuje v § 3028 odst. 1 a odst. 3 věta 1 nového občanského zákoníku (dále jen „NOZ“), včetně výjimky pro účet uvedené v § 3077 NOZ.

K tomuto řešení se pojí i historická judikatura, zejména bývá poukazováno na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 7. 2006, sp. zn. 29 Odv 741/2005, podle něž se dosavadními předpisy řídí nejen vznik, ale i změna i zánik těchto vztahů, tj. zejména posouzení výkladu a platnosti právního úkonu, změn subjektů nebo obsahu závazku a podobně. S tímto závěrem lze souhlasit potud, pokud jde skutečně o práva a povinnosti vzniklé z původního závazku, což bu-

dou typicky práva a povinnosti spojené s jeho plněním (např. způsob, doba a místo plnění, prodlení, jakost, odpovědnost za vady) nebo s jeho zánikem jinými způsoby (např. odstoupení od smlouvy, výpověď aj.).

Vzhledem k tomu, že princip zpětné neúčinnosti je v právu spíše výjimkou, která musí být zvlášť vyjádřena, a jinak je základním principem při změně právní úpravy princip nepravé retroaktivity, není žádoucí použitelnost starého práva výkladem extendovat na situace, v nichž práva a povinnosti stran nevyplývají primárně z dřívějšího právního poměru, ale především z jejich aktuální vůle a dohody.

Dřívější právní poměry v těchto případech navozují spíše jen určité okolnosti, které jsou příčinou a základem určitého řešení, ale řešení samotné na nich není závislé a nevyplývá z nich přímo ani konkrétně. Příkladem těchto situací může být uzavření budoucí smlouvy podle dřívější smlouvy o smlouvě budoucí nebo uzavření dílčí smlouvy na základě předchozí rámcové smlouvy, ale i dalších dohod navazujících tvůrčím způsobem na určité situace, jako je převzetí dluhu, přistoupení k dluhu, narovnání, privativní novace či nový závazek při kumulativní novaci. V některých dalších situacích dojde k volbě nového práva implicate tím, že strany využijí nástroje, které staré právo nemělo, jako například převzetí majetku nebo postoupení smlouvy. Při postoupení pohledávky je zřejmé třeba rozlišit závazkový režim původního dluhu, který se nemění, a vztahy mezi postupitelem a postupníkem, které již podléhají nové právní úpravě, včetně například charakteru pohledávky jako nehmotné věci, nového řešení otázky její dobytosti či jejího nabytí od nevlastníka v souladu s ustanoveními § 1109 a násl. NOZ.

Zároveň je třeba přiznat, že názory na tyto otázky se v detailech mezi odborníky liší, a proto jedinou jistotou, kterou lze každému doporučit, je dobrovolné přijetí nové právní úpravy (opt in) na základě § 3028 odst. 3 věta 2 NOZ. Smluvní

podřízení se nové právní úpravě je možno učinit kdykoliv, a to v rámci smluvní svobody i se zpětnými účinky, nejdále však k 1. 1. 2014.

Princip nepravé retroaktivity

Naproti tomu podle § 868 občanského zákoníku č. 40/1964 Sb., ve znění tzv. velké demokratické novely č. 509/1991 Sb., a ještě předtím obdobně podle § 854 občanského zákoníku č. 40/1964 Sb., ve vztahu k předchozímu, tzv. střednímu, občanskému zákoníku č. 141/1950 Sb., platil klasický princip nepravé retroaktivity vyjádřený slovy „Pokud dále není uvedeno jinak, řídí se ustanoveními tohoto zákona i právní vztahy vzniklé před 1. lednem 1992; vznik těchto právních vztahů, jakož i nároky z nich vzniklé před 1. lednem 1992, se však posuzují podle dosavadních předpisů.“ Jde o obdobné řešení jako v § 3028 odst. 2 NOZ, které je však nově vztaženo pouze na právní poměry týkající se práv osobních, rodinných a věcných.

Základním věcným kritériem, podle něž zákonodárce rozlišil použitelnost nového práva na hmotněprávní poměry, je doba trvání těchto poměrů. Krátkodobé poměry se obecně vzato dokončí podle dosavadní právní úpravy, zatímco dlouhodobé poměry se nuceně podřizují novému právu od 1. 1. 2014 na základě principu nepravé retroaktivity. Mezi krátkodobé poměry se řadí všechny závazky, tj. jak závazky ze smluv (s výjimkou nájmu nemovitě věci, účtu a částečně i zájezdu), tak i závazky z deliktů (s výjimkou přiznání náhrady nemohutné újmy, tam kde to vyžaduje vyšší princip, srov. § 3079 odst. 2 NOZ). Naopak mezi dlouhodobé poměry se řadí shora uvedené poměry osobní, rodinné a věcné a také nájem nemovitě věci a účet.

To má svou racionalitu a více důvodů. Lze totiž jistě akceptovat, že určitá konkrétní smlouva bude i nadále posuzována ve starém právním režimu, neboť jednak jde obvykle o poměrně krátkodobý vztah, který se zkonsumuje a zanikne, jednak jde o úpravu otázek jen mezi smluvními stranami a konečně jde o otázky, které jsou právem tak jako tak řešeny převážně dispozitivním způsobem, stejně jako je dispozitivní i celé pravidlo o podřízení závazků starému právu v § 3028 odst. 3 NOZ.

Naopak těžko bychom akceptovali například to, že v oblasti statusových otázek fyzických osob či rodiny bychom rozlišovali lidi podle toho, podle jaké právní úpravy se narodili nebo kdy uzavřeli manželství a podle toho jim přiznávali různou úroveň možností a práv. Například, že podpurná opatření nebo rozšířenou ochranu osobnosti o právo na příznivé životní prostředí by mohli využít pouze ti, kteří se narodili až

po nabytí účinnosti nového občanského zákoníku. Takový závěr by byl zjevně absurdní.

I princip nepravé retroaktivity má však své meze dané obvykle určitým vývojem práva do stavu, který nelze jednoduše změnit bez dotčení právní jistoty či jiných ústavně zaručených práv.

Příkladem může být limitované uplatnění superficiální zásady, která sice platí jako princip v novém hmotném právu podle § 506 NOZ, ale přestože jsou stavby věcmi, které se obecně řídí od 1. 1. 2014 novým právem, neprosadí se tehdy, pokud to vlastnické nebo jiné věcné právo jiné osoby vylučuje (§ 3055, 3060 NOZ). Nebo pokud došlo již před účinností NOZ k vymezení bytových jednotek podle zákona o vlastnictví bytů, budou i další jednotky vymezeny podle starého práva (liší se v tom, že s nimi není spojen spoluvlastnický podíl na pozemku pod bytovým domem), přestože samotná smlouva o jejich převodu uzavíraná v současné době se bude řídit novým právem (viz shodně stanovisko KANCL).

Princip pravé retroaktivity

Nový občanský zákoník na několika místech využívá i třetí princip, a to princip pravé retroaktivity, který je sice obecně vzato ústavně nepřipustný, ale z dobrých důvodů jsou z jeho zákazu povoleny výjimky.

Zákaz zpětného použití práva (retroaktivity) patří k elementárním právním zásadám uznaným v ústavním i mezinárodním právu, neboť se týká požadavku právní jistoty a ochrany nabytých práv, bez nichž nemůže být společenské důvěry v právo. Od zákazu pravé retroaktivity práva se lze výjimečně odchýlit, a to výslovným pozitivním ustanovením zákona (formální podmínka) a z věcně nezbytných důvodů, zejména pokud by neexistující práva a povinnosti v platném právu byly již v minulosti pocítovány alespoň jako obecně platná pravidla mravní či jinak obecně normativní, a z tohoto důvodu s nimi muselo být počítáno jako s pravidly právního vědomí společnosti (materiální podmínka). Za těchto předpokladů totiž subjekty práva musely počítat i s retroaktivní regulací právní.

Jako příklad naplnění materiálních podmínek pro připuštění pravé retroaktivity zákona bývá označován poválečný Norimberský proces. Obecně může jít o nahrazení právní normy se zpětnými účinky, pokud je taková norma v příkrém rozporu se základními principy právního státu nebo s obecně uznanými principy humanity a morálky.

Druhou situací, která zakládá akceptovatelnost principu pravé retroaktivity, je zpětné

použití právní normy v případě, kdy je takový postup výhradně v zájmu určitých osob a nedotýká se třetích stran. Typickým příkladem je použití takové normy trestního práva, která je pro pachatele mírnější, bez ohledu na právo platné v době spáchání trestného činu.

V novém občanském zákoníku se objevují oba dva shora popsané důvody pravé retroaktivity v následujících situacích:

- § 3034: zpětné přiznání relevance předběžnému prohlášení člověka učiněnému v očekávání vlastní nezpůsobilosti právně jednat, k němuž došlo před nabytím účinnosti NOZ (retroaktivita ve prospěch osoby)
- § 3041 odst. 1 věta 2 za středníkem, § 3043 odst. 1, § 3044, 3049 odst. 1, 3: zpětné přiznání relevance zakladatelskému právnímu jednání nebo smlouvy či rozhodnutí o přeměně právnické osoby nebo zřízení nadace či nadačního fondu závětí učiněnému přede dnem nabytí účinnosti NOZ, které odporovalo dosavadním právním předpisům (retroaktivita ve prospěch osoby)
- § 3070, 3071 a 3072: zpětné přiznání relevance pořízení pro případ smrti zůstavitele, dědické smlouvě a prohlášení o vydědění, k nimž došlo před nabytím účinnosti NOZ v rozporu s tehdejšími předpisy (retroaktivita ve prospěch osoby)
- § 3078: zpětné přiznání relevance cestovní smlouvy uzavřené před nabytím účinnosti NOZ v rozporu s tehdejšími předpisy a úprava odpovědné osoby a rozsahu odpovědnosti i na nemajetkovou újmu dle NOZ i pro újmu vzniklou zákazníkovi zájezdu před účinností NOZ (retroaktivita z důvodu nutnosti kvůli rozporu staré právní úpravy s evropským právem)
- § 3079 odst. 2: zpětné přiznání náhrady nemajetkové újmy vzniklé před nabytím účinnosti NOZ, jsou-li pro to mimořádné důvody hodné zvláštního zřetele, tj. pokud by její nepřiznání bylo v rozporu s dobrými mravy a vedlo by ke krutosti nebo bezohlednosti urážející obvyčejné lidské cítění (retroaktivita z důvodu nutnosti kvůli rozporu staré právní úpravy, resp. způsobu její aplikace s principy humanity a morálky). ●

František Korbel, Partner
Havel, Holásek & Partners s.r.o.,
advokátní kancelář

Společnost **MT Legal s.r.o.**, advokátní kancelář poskytuje komplexní právní a poradenské služby pro veřejný a soukromý sektor v rámci celé České republiky, a to prostřednictvím svých více jak 20 právních specialistů.

MT Legal s.r.o., advokátní kancelář

■ **PRAHA**
Karolíny Světlé 25, 110 00 Praha 1
tel.: +420 222 866 555

■ **BRNO**
Jakubská 121/1, 602 00 Brno 2
tel.: +420 542 210 351

■ **OSTRAVA**
Bukovanského 30, 710 00 Ostrava
tel.: +420 596 629 503

■ email: info@mt-legal.com
■ www.mt-legal.com

NABÍZENÉ SLUŽBY

- komplexní právní poradenství
- poradenství dodavatelům a zadavatelům veřejných zakázek
- kontrola nabídek dodavatelů, administrace zadávacích a koncesních řízení
- zpracování právních rozborů a analýz
- zastupování v soudních, správních a arbitrážních řízeních
- přednášková činnost, metodická podpora

HLAVNÍ SPECIALIZACE

- právo veřejného investování (veřejné zakázky, koncese, projekty PPP, veřejná podpora, strukturální fondy EU)
- právo EU
- právo duševního vlastnictví, právo ICT
- energetické právo
- zdravotnické právo
- vodní a lesnické právo
- právo obchodní, občanské, správní, pracovní
- arbitráže a investiční spory

home advantage in central europe

fúze & akvizice
právo obchodních společností
soutěžní právo & právo EU
energetika, telekomunikace
veřejné zakázky
nemovitosti & stavební právo
bankovníctví & finance
insolvence & restrukturalizace
pracovní právo
právo duševního vlastnictví
informační technologie
řešení sporů

Schönherr je přední advokátní kancelář ve střední a východní Evropě. Těžíme ze zkušeností a know-how více než 300 právníků ve 14 pobočkách mimo jiné i v Praze. Naší základní filozofií je kombinace vysoké profesní kvality a efektivního řešení právních problémů.

schönherr
ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ

Schönherr s.r.o. | advokátní kancelář | Palladium | nám. Republiky 1079/1a | CZ-110 00 Praha 1 | office.czechrepublic@schoenherr.eu

BULHARSKO | ČESKÁ REPUBLIKA | CHORVATSKO | EU-BELGIE | MAĎARSKO | MOLDAVIE |
POLSKO | RAKOUSKO | RUMUNSKO | SLOVENSKO | SLOVINSKO | SRBSKO | TURECKO | UKRAJINA

www.schoenherr.eu

Používání elektronických důkazů v řízení

S rozvojem moderních technologií dochází k výrazným posunům v řízeních před soudy i úřady, pokud jde o dovolené formy komunikace i na způsoby dokazování a možné důkazy. Právníci se ve své praxi stále častěji setkávají s používáním elektronických důkazů v řízení a čelí zároveň řadě nových výzev, zejména s přihlédnutím k často sporné věrohodnosti elektronických dokumentů.

V tomto ohledu je výrazně usnadněna pozice stran v civilním řízení v jurisdikcích, které se řídí anglosaským právem – zde procesní princip „discovery“ nebo „e-discovery“ umožňuje jedné procesní straně, aby vyžádala na druhé straně předložení všech elektronických důkazů, jejichž rozsah a obsah může být poměrně vágně vymezen. Lze si tak vyžádat například veškerou e-mailovou komunikaci za určité období mezi žalovaným a jeho dodavateli či jeho elektronické záznamy týkající se konkrétní záležitosti. Důkazy, které protistrana vydá, musí být autentické – porušení povinnosti vydat úplné a nezměněné důkazy je zpravidla spojeno s trestněprávní sankcí.

Obecná přípustnost elektronických důkazů v řízeních v České republice není sporná – občanský soudní řád v § 125 uvádí pouze demonstrativní výčet možných důkazních prostředků, když stanoví, že „za důkaz mohou sloužit všechny prostředky, jimiž lze zjistit stav věci, zejména výslech svědků, znalecký posudek, zprávy a vyjádření orgánů, fyzických a právnických osob, notářské nebo exekutorské zápisy a jiné listiny, ohledání a výslech účastníků.“ Důkazní pozice stran v civilním řízení v právních řádech kontinentálního typu je však proti postavení stran v anglosaských jurisdikcích oslabena: důkazy musí snášet každá ze stran a nemá právo požadovat vydání důkazu protistranou.

Principu e-discovery se česká právní úprava civilního řízení přibližuje alespoň v podobě in-

stitutu zajištění důkazu podle § 78 občanského soudního řádu. Při podání návrhu na zajištění důkazu je však vždy nutné přesně daný důkaz vymezit, není zde tedy prostor pro vágnější vymezení, jak tomu je v případě e-discovery. V případě elektronických důkazů je pak v řízeních také hojně využíván postup podle § 78a občanského soudního řádu, kdy je existence určitého elektronického důkazu osvědčena notářským či exekutorským zápisem. Ani zde však není řešen zásadní problém – pokud jedna strana nechá pořídit notářský zápis osvědčující existenci určitého elektronického důkazu (například záznam o existenci webové stránky s určitým obsahem k určitému datu), může protistrana stále rozporovat autenticitu takového důkazu. Notář či exekutor totiž nedisponují prostředky (ani pravomocí) autenticitu ověřovat či osvědčovat – pouze stvrzují faktický stav existující k určitému okamžiku.

Širší vymezení elektronických důkazních prostředků, které mají být zajištěny, přichází v úvahu pouze při zajištění důkazů podle § 78c písm. c) občanského soudního řádu – tedy v situaci, kdy strana řízení žádá zajištění dokumentů týkajících se zboží, jehož výrobou mohlo být porušeno právo z duševního vlastnictví. V tomto případě není nezbytné konkrétně označit jeden dokument, ale lze vymezit celou skupinu dokumentů, která má být zajištěna – například všechny elektronické faktury za určité období týkající se daného zboží.

Pro zajištění důkazů soudem platí oproti anglosaskému principu e-discovery vedle nutnosti důkazy konkrétně identifikovat další zcela

zásadní omezení: provést zajištění důkazu lze jedině v případě, je-li obava, že později jej nebude možno provést vůbec nebo jen s velkými obtížemi.

Zajímavé rozhodnutí ve vztahu k elektronickým důkazům v souvislosti s porušováním duševního vlastnictví vydal již před více než deseti lety německý Spolkový ústavní soud ve věci Faxkarte.[1] Jednalo se o spor ve věci ochrany práv duševního vlastnictví, ve kterém žalobkyně tvrdila, že žalovaná použila část softwaru žalobkyně ve svém zařízení na analýzu faxového provozu. Žalobkyně tuto skutečnost dovozovala ze shody názvů souborů a shody velkého množství programových bloků ve zdrojovém kódu programu. K prokázání, zda došlo k porušení autorských práv, však bylo třeba získat zdrojový kód programu, který měla k dispozici pouze žalovaná. Jednou ze zásad německého procesního práva je, že strany nejsou povinny předkládat důkazy, které by byly v jejich neprospěch. Nižší soudy zamítly nárok žalobkyně, protože se jí nepodařilo prokázat, že došlo

k porušení autorských práv. Zároveň konstatovaly, že na základě uvedené zásady nemohou žalovanou vyzvat, aby předložila zdrojový kód, neboť by se mohlo jednat o důkaz, který je chráněn obchodním tajemstvím. Spolkový ústavní soud však rozhodnutí nižších soudů zvrátil. Argumentace byla založena na § 809 BGB, který v případech sporů o práva duševního vlastnictví dovoluje ohledání věcí, kterými mělo být tvrzené právo porušeno. Spolkový ústavní soud v tomto případě dovodil, že tato možnost se vztahuje i na zdrojový kód, který věci v právním smyslu není. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že ten, komu autorská práva svědčí, musí mít možnost je hájit, a v podobných případech prakticky neexistuje jiná možnost, jak porušení autorských práv prokázat. Zásada rovnosti stran proto musí ustoupit zájmu na ochranu práv duševního vlastnictví.

Soud ve svém rozhodnutí zároveň stanovil postup, který by měly soudy nižšího stupně použít, aby byla maximálně chráněna práva žalobce i žalovaného. Zpřístupnění zdrojového kódu protistraně by totiž mohlo vést k poškození žalovaného, protože žalobce by pak principy v kódu obsažené mohl použít ve svůj prospěch. Soud stanovil, že samotnému použití zdrojového kódu jako důkazu v řízení by měla předcházet zvláštní procedura: zdrojový kód by měl být nejdříve poskytnut nezávislému znalci, který by měl prověřit, zda by mohlo dojít k porušení autorských práv. Teprve pokud znalec sezná, že by k porušení práv dojít mohlo, bude zdrojový kód použit v řízení jako důkazní prostředek.

V trestních a správních řízeních na rozdíl od civilního řízení důkazy aktivně opatřují zejména policejní, respektive správní orgány. Nemusí tak čelit problémům, které potkávají v civilních řízeních stranu sporu, jež potřebuje unést důkazní břemeno, přestože nemusí mít k určitému důkazu přístup. Jediné výraznější omezení, kterému tyto orgány veřejné moci čelí, představuje povinnost mlčenlivosti advokátů a navazující specifická úprava pro domovní prohlídky nebo prohlídky jiných prostor, v nichž advokát vykonává advokacii, pokud se zde mohou nacházet listiny, které obsahují skutečnosti, na něž se vztahuje povinnost mlčenlivosti advokáta dle § 85b.

Povinnost mlčenlivosti zakotvená v § 21 zákona o advokacii je jednou z nejpodstatnějších povinností a zároveň výsad advokátní profese. Tato povinnost pomáhá advokátům vybudovat s jejich klienty vztah důvěry, který je zcela nezbytný k tomu, aby mohl advokát svým klientům kvalitně poskytovat právní služby. I proto jsou v českém právním řádu zakotveny mechanismy, které omezují pravomoc orgánů činných v trestním řízení ve vztahu k domovním prohlídkám nebo prohlídkám jiných prostor, v nichž advokát vykonává advokacii. Těto

otázky se dotýká řada rozhodnutí českých soudů, Ústavní soud nevyjímaje. Zmíněná rozhodnutí zpravidla vykládají ochranu advokátního tajemství poměrně extenzivně argumentující, že „účelem trestního řízení není jen náležité zjištění trestných činů a potrestání pachatelů, nýbrž i projednání věcí s plným šetřením práv a svobod zaručených Listinou a mezinárodními smlouvami o lidských právech a základních svobodách, jimiž je Česká republika vázána“ (Ústavní soud, II. ÚS 889/10).

S rozvojem moderních technologií se rozšiřují i možnosti výkonu advokacie, a čím dál tím větší objem komunikace s klienty, úřady i soudy tak probíhá elektronicky. Stejně tak většina spisového materiálu advokátních kanceláří je v současné době uchovávána v elektronické podobě. A vývoj pokračuje dále mlhovými kroky: nejen, že velký objem výsledků činnosti advokáta je nyní uchováván v elektronické podobě, často je navíc uchováván mimo prostory samotné advokátní kanceláře. Aktuální usnesení Městského soudu v Praze ze dne 9. července 2014[2] však trendu elektronizace advokátní profese nastavilo významné limity, když soud povolil, aby byl nahrazen souhlas České advokátní komory stran seznámení se s obsahem listin a věcných důkazů uložených na serveru mimo prostory advokátní kanceláře. Ve světle ostatních dalších rozhodnutí českých soudů jde přinejmenším o rozhodnutí sporné a nekoncepční: Městský soud argumentuje ve svém rozhodnutí mimo jiné usnesením Nejvyššího soudu České republiky, které uvádí, že „zvýšená ochrana práv třetích osob (klientů advokáta) upravená v § 85b tr. ř. se uplatňuje pouze ve vztahu k provádění prohlídky v místě (v prostorách), kde advokát vykonává advokacii, a kde se z tohoto důvodu pravidelně vyskytuje větší množství informací o klientech advokáta, přičemž současně není z hlediska výkonu advokacie účelné a ani reálné, aby advokát přijal taková preventivní opatření, která by v případě provádění domovní prohlídky (či prohlídky jiných prostor) zamezila případnému nežádoucímu seznámení se s citlivými informacemi o klientech ze strany orgánů činných v trestním řízení nad rámec vymezený v příkazu k provedení takové prohlídky.“ Nelze pominout, že cloudové úložiště dat zcela zjevně může být, v závislosti na konkrétních okolnostech, právě místem, kde se pravidelně vyskytuje větší množství informací o klientech advokáta, opravňující zvláštní postup podle § 85b trestního řádu. Vzhledem k nezadržitelnému trendu využívání cloud computingových služeb napříč sektory, který jistě nemine ani jinak konzervativní advokátní profesi, lze očekávat, že uchovávání spisů a dalších materiálů advokáty mimo místo výkonu advokacie stricto sensu se v budoucnu stane realitou, kterou je třeba zohlednit.

Doposud se soudy při interpretaci ustanovení § 85b trestního řádu většinou stavěly do pozice

garanta rozsáhlé ochrany advokátní mlčenlivosti.[3] Pokud by však soudy pokračovaly v trendu restriktivní interpretace povinnosti mlčenlivosti advokáta a návazného specifického postupu orgánů činných v trestním řízení podle § 85b trestního řádu, může hrozit, že začnou orgány činné v trestním řízení stále významněji zasahovat do povinnosti mlčenlivosti advokátů a, dovedeno ad absurdum, například zabavovat advokátům jejich spisy, které budou mít u sebe v aktovce, když se zastaví na obědě cestou na schůzku s klientem. ●

Mgr. Adéla Pinkavová,
advokátní koncipientka
PIERSTONE s.r.o., advokátní kancelář

PIERSTONE

Poznámky

[1] Rozhodnutí Spolkového ústavního soudu ze dne 2. 5. 2002 ve věci I ZR 45/01

[2] Sp. zn. Nt 615/2014

[3] Například nedávné usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 30. 4. 2014, které mj. uvádí, že „je tedy možno konstatovat..., že výkonem advokacie ve smyslu ustanovení § 85b odst. 1 trestního řádu je míněna veškerá činnost advokáta a nikoliv místo či sídlo advokáta registrované u České advokátní komory.“

WEINHOLD LEGAL

Advokátní kancelář Weinhold Legal patří s týmem čítajícím několik desítek českých a zahraničních právníků mezi největší právnické kanceláře působící v České republice.

Weinhold Legal se opakovaně objevuje v žebříčcích **Mergermarket**; Weinhold Legal byla např. mezi **Top 10** právníckými kancelářemi **v celé střední a východní Evropě** v žebříčku Mergermarket **2014/Q1**, jakož i v žebříčku 2013/1Q, sestaveného dle transakcí nad 5 milionů USD.

Weinhold Legal nedávno získala řadu dalších **mezinárodních ocenění**, k nimž patří:

„Právnícká firma roku pro oblast fúzí a akvizic pro Českou republiku“ v rámci výsledků **Corporate Intl. Legal Awards 2014**

„Právnícká firma roku pro oblast informačních technologií pro Českou republiku“ v rámci výsledků **Corporate Intl. Legal Awards 2014**

„Právnícká firma roku všeobecně (Overall)“ v České republice dle britského magazínu ACQ v rámci **ACQ Global Awards 2013**

Specialisté Weinhold Legal poskytují právní služby v níže uvedených oblastech:

- Obchodní právo, M&A
- Bankovníctví a finance
- Zastupování v soudním a rozhodčím řízení
- Nemovitosti
- Pracovní právo
- Duševní vlastnictví a informační technologie
- Hospodářská soutěž
- Veřejné zakázky a výběrová řízení

Weinhold Legal, v.o.s. advokátní kancelář, Florentinum, Na Florenci 2116/15, 110 00, Praha 1 - Nové Město
Česká republika, Tel.: +420 225 385 333, Fax: +420 225 385 444, E-mail: wl@weinholdlegal.com

Weinhold Legal v.o.s. advokátní kancelář, organizační složka Bratislava, Hodžovo námestie 1A, 811 06
Bratislava, Slovenská republika, Tel.: +421 233 221 100, Fax: +421 233 221 122, E-mail: wlsk@weinholdlegal.com,
www.weinholdlegal.com

BĚLINA & PARTNERS ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ S.R.O. PATŘÍ MEZI VÝZNAMNÉ ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘE NA ČESKÉM TRHU. PROSTŘEDNICTVÍM ČLENSTVÍ V PRESTIŽNÍ MEZINÁRODNÍ ORGANIZACI INTERNATIONAL PRACTICE GROUP, SDRUŽUJÍCÍ ADVOKÁTY, AUDITORY A DAŇOVÉ PORADCE Z CELÉHO SVĚTA, SOUČASNĚ ZAJIŠTUJE PRÁVNÍ POMOC I V ZAHRANIČÍ.

NÁŠ TÝM JE SLOŽEN ZE ZKUŠENÝCH PRÁVNÍKŮ, Z NICHŽ NĚKTEŘÍ SE VĚNUJÍ ADVOKACII JIŽ VÍCE NEŽ 20 LET.

POSKYTUJEME PRÁVNÍ SLUŽBY VE VŠECH STĚŽEJNÍCH OBORECH PRÁVA. NAŠÍ SPECIALIZACÍ JE ZEJMÉNA:

- » OBCHODNÍ PRÁVO, PŘEMĚNY SPOLEČNOSTÍ, FÚZE A AKVIZICE,
- » PRACOVNÍ PRÁVO,
- » PRÁVO VEŘEJNÝCH ZAKÁZEK,
- » SPORNÁ AGENDA VČETNĚ ROZHODČÍHO ŘÍZENÍ.

Bělina & Partners advokátní kancelář s.r.o.

Pobřežní 370/4, 186 00 Praha 8

Tel: +420 226 287 000

Fax: +420 226 287 001

Email: recepce@belinapartners.cz

Web: www.belinapartners.cz

Člen International Practice Group

www.ipg-online.org

Bělina & Partners
advokátní kancelář

Znalecký posudek v insolvenční

Jaký je význam znaleckých posudků a znaleckého zkoumání v insolvenčním řízení? Hrají zde znalci významnou, či marginální roli? Co všechno může kvalita znaleckého posudku ovlivnit? Věřte tomu, že mnoho!

Konkurs a oddlužení

Význam znaleckého zkoumání a znaleckých posudků variuje podle jednotlivých způsobů řešení úpadku dlužníka[1]. Pořízení znaleckého posudku je při zpeněžování majetkové podstaty veřejnou dražbou[2] přímo zákonným požadavkem, pokud se jedná o nemovitost, podnik (dnes obchodní závod), nebo o věc prohlášenou za kulturní památku. V případech osobních bankrotů (oddlužení) se převážně jedná o zpeněžení menších rezidenčních objektů (byty, rodinné domy). Je možno říci, že tento druh zna-

leckých posudků je relativně standardizován a z pohledu insolvenčních správců a účastníků řízení se obvykle nevyskytují vážnější průtahy, komplikace, nedostatky, či otazníky. Samozřejmě pokud jsou tyto posudky vyžádány od kvalifikovaných soudních znalců, respektujících formální požadavky kladené příslušnými právními předpisy na znaleckou činnost.

Obdobná situace nastává při zpeněžování majetkové podstaty v konkursu, kde se však již setkáváme s komplikovanějšími soubory majetkových hodnot. Kromě poměrně standar-

dizovaného oceňování movitých a nemovitých věcí se objevuje dále např. problematika oceňování nehmotných aktiv, pohledávek a jejich souborů, jakož i oceňování podniků (dnes obchodních závodů). Zejména problematika oceňování pohledávek je velmi komplikovaná a při jejím řešení často i běžný soudní znalec tápe, neboť je skutečně potřebná sofistikovanější erudice. Je tedy záhodno využít znaleckého posouzení od specialistů na tuto problematiku, přičemž postupy a užívané metody jsou již dnes popsány i v odborné literatuře [3],[4]. Kvalitní, bezchybný a včas podaný posudek je v konkursu podkladem pro zpeněžení majetku jak veřejnou dražbou [5] a prodejem jednou smlouvou podle ustanovení § 290 insolvenčního zákona (zde obligatorně), tak při prodeji jednotlivých majetkových hodnot mimo dražbu podle ustanovení § 289 insolvenčního zákona (zde nikoliv obligatorně, avšak u významnějších hodnot je to silně doporučeno).

Hledání relevantního trhu

Kvalita znaleckého posudku je z praktického pohledu insolvenčního správce i účastníků insolvenčního řízení měřena kritériem přiblížení se znalce ke skutečným podmínkám relevantního trhu. Maximální přiblížení se reálným podmínkám na relevantním trhu je klíčové pro hladký a rychlý průběh zpeněžení majetkových hodnot. Je třeba si uvědomit, že rychlé uspokojení věřitelů je vedle jejich hospodárného a co nejvyššího uspokojení jednou ze zásad insolvenčního řízení. Kde se může znalec ocitnout a jaké z toho mohou vzniknout problémy? Znalec se při podání posudku může odchýlit od reality směrem dolů. Když takovou odchylku zaregistrují ostatní účastníci insolvenčního řízení, požadují nápravu v podobě zvýšení ceny. Insolvenční správce je v takovém případě schopen při dostatečné poptávce trhu dosáhnout vyšší konečné prodejní ceny, než jakou určil znalec. V tomto smyslu tedy nemusí žádná škoda, ani průtahy vzniknout. Větším problémem je, když se znalec významně odchýlí od relevantního trhu směrem nahoru. Tato odchylka paradoxně způsobí větší průtahy, či je dokonce schopná paralyzovat celý prodejní proces. Vyvolá totiž neadekvátní očekávání na straně věřitelů, čekajících na distribuci výtěžku zpeněžení. To vede k tlaku na prodlužování prodejního procesu, dokud nebude dosaženo ceny indikované znalcem. To je však na skutečném trhu nereálné a naopak prodlužováním prodejních tendrů, či opakováním dražeb dochází k morální degradaci předmětu prodeje. Jaký trh je však pro insolveni relevantní? Rozhodně to není ideální modelový trh neovlivněný mimořádnými okolnostmi, neboť se jednoznačně jedná o prodeje v tísní a o prodávajícího vázaného mimořádnými okolnostmi danými insolvenčním zákonem, jakož i negativním reputačním vlivem insolvence jako takové.

Obvyklá cena

Jedná se v případech významných odchylek od relevantního trhu skutečně toliko o nesprávný přístup znalců? Osobně mám za to, že nesprávným je samotný požadavek na určení ceny v podobě ceny obvyklé. Ustanovení § 219 odst. 5 insolvenčního zákona skutečně stanoví, že při ocenění položek soupisu majetkové podstaty se majetek oceňuje obvyklou cenou. Cena obvyklá však není insolvenčním zákonem nijak definována. Užívá se nicméně odkaz na definici danou ustanovením § 2 zákona č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku. Podle něj je to cena, která by byla dosažena při prodejích stejného, popřípadě obdobného majetku nebo při poskytování stejné nebo obdobné služby v obvyklém obchodním styku v tuzemsku ke dni ocenění. Přitom se mají zvažovat všechny okolnosti mající vliv na cenu, avšak do její výše se nemají promítat vlivy mimořádných

okolností trhu, osobních poměrů prodávajícího nebo kupujícího ani vliv zvláštní obliby. Mimořádnými okolnostmi trhu se rozumějí například stav tísně prodávajícího nebo kupujícího, či důsledky přírodních a jiných kalamit. Je zřejmé, že tato definice neodpovídá podmínkám insolvence hned v několika ohledech. Jednak mívá především na majetek v podobě např. komodit (stejný/obdobný majetek), tj. nikoliv na unikátní předměty ocenění. Dále pak vylučuje mimořádné okolnosti mající vliv na cenu. Zde však je třeba připomenout, že insolvenční jako takovou je nutné považovat za okolnost spíše mimořádnou. Konečně i prodej v insolvenční je třeba chápat jako prodej v tísní, což konstrukce ceny obvyklé nepředpokládá.

Znalecký posudek v reorganizaci

Požadavek na použití ceny obvyklé jako jediné možné je někdy znalci chápán jako mantara. Pravděpodobně nejvýznamnější roli hrají znalecké posudky v reorganizaci. Zde je však třeba zdůraznit, že ustanovení § 219 odst. 5 insolvenčního zákona se pro reorganizaci nepoužije, resp. jeho použití je přímo zákonem vyloučeno. V těchto případech se postupuje podle ustanovení § 153 a § 155 insolvenčního zákona. Ustanovení § 155 insolvenčního zákona hovoří naopak o tom, že pro účely ocenění majetkové podstaty v reorganizaci platí, že provoz dlužníkovy podniku skončil ke dni podání znaleckého posudku. Není tedy žádána obvyklá cena podniku, nýbrž je naopak požadováno jeho ocenění v podobě likvidační, tj. již na netržní bázi. Formulace konkrétního znaleckého úkolu je na straně insolvenčního soudu. Praxe dospěla k tomu, že znalcům je ukládáno ocenění dvou variant řešení úpadku, tj. varianty konkursu a varianty reorganizace. Ocenění majetkové podstaty pro účely konkursu představuje, jak shora uvedeno, jakési ocenění likvidační podoby uspokojení věřitelů. Naproti tomu ocenění výtěžku v reorganizaci by vždy mělo reflektovat konkrétní reorganizační plán předkládaný, či připravovaný v dané věci. Zde již samozřejmě nepředpokládáme, že provoz podniku skončil, naopak provoz podniku s veškerou jeho přidanou hodnotou je podstatou a podmínkou reorganizace. Ani zde ovšem není znalec vázán požadavkem na ocenění obvyklou cenou ve shora uvedeném smyslu.

Význam znaleckých posudků pro insolvenční řízení je nesporný, přičemž reorganizaci není ani možné úspěšně realizovat bez kvalitního znaleckého posudku, schváleného navíc schůzí věřitelů. Problémy ve znalecké praxi jednoznačně představuje samotné užití pojmu obvyklá cena insolvenčním zákonem. Je třeba si uvědomit, že hlavním úkolem znalce je hledat relevantní trh a ten v insolvenčních rozhodnáních není prostý mimořádných okolností. I tuto

nesnáž je však možné překlenout důsledným výkladem příslušných zákonných ustanovení ze strany znalců. ●

Mgr. Adam Sigmund, advokát – partner
ŽÍŽLAVSKÝ, advokátní kancelář s.r.o.

Poznámky

- [1] § 4 insolvenčního zákona: a) konkurs, b) reorganizace, c) oddlužení a d) zvláštní způsoby řešení úpadku pro určité subjekty nebo pro určité druhy případů
- [2] § 286 a 287 insolvenčního zákona
- [3] Jaroslav Šantrůček – Ing. David Štědra, Pohledávky, jejich cese a hodnota – 3. vydání, VŠE 2012;
- [4] Jaroslav Schönfeld, Moderní pohled na oceňování pohledávek, C.H.BECK 2011
- [5] podle zákona č. 26/2000 Sb., o veřejných dražbách, ve znění pozdějších předpisů

Insolvence a restrukturalizace

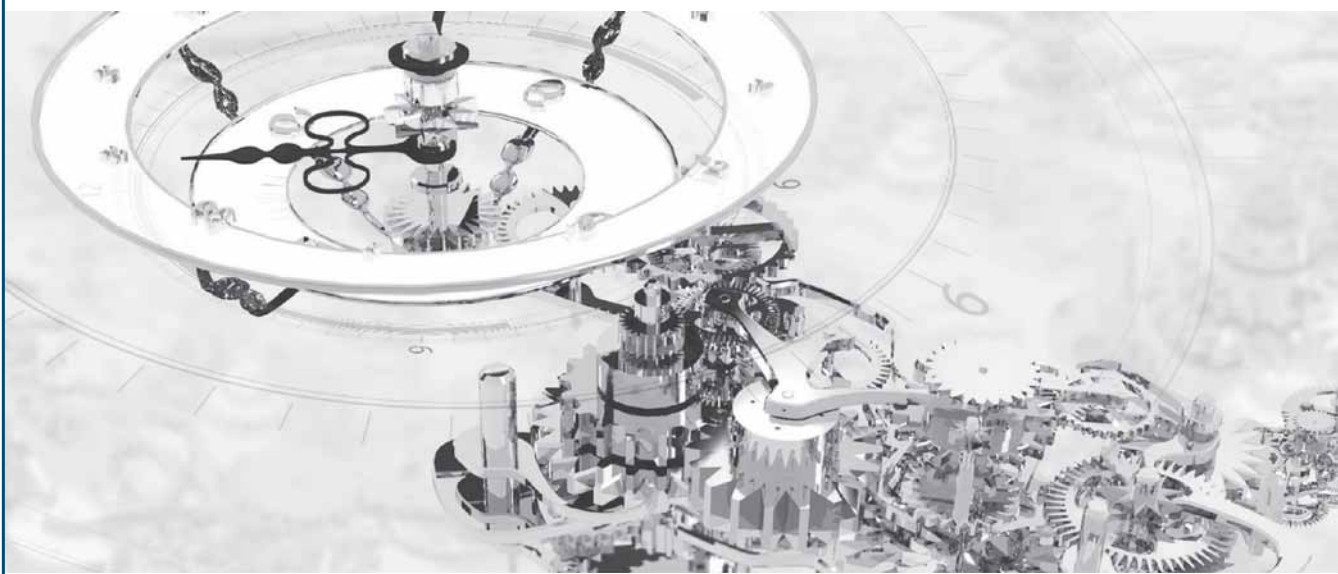
- služby insolvenčních správců a advokátů
- restrukturalizace korporací
- akvizice v insolvenci
- zastupování věřitelů
- majetkové spory
- obrana dlužníků
- expertizy

VELMI DOPORUČOVANÁ
KANCELÁŘ

VELMI DOPORUČOVANÁ
KANCELÁŘ

Odpovědnost státu za škodu při výkonu veřejné moci

Ač by k takové situaci docházet nemělo, nezřídka se stane, že rozhodnutí státního orgánu je určitým způsobem nesprávné nebo nezákonné. Pokud k takovéto situaci dojde, je zcela namístě aby měla osoba, která je takovýmto rozhodnutím dotčena, možnost adekvátní kompenzace.

Obecně k odpovědnosti státu za škodu při výkonu veřejné moci

Hlavním pramenem, který upravuje odpovědnost státu za škodu je zákon č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona

České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), (dále jen „zákon o odpovědnosti za škodu při výkonu veřejné moci“).

V tomto zákoně je stanoveno, že stát odpovídá za škodu, způsobenou při výkonu veřejné moci. Toto obecné ustanovení je blíže v zákoně specifikováno v následujících paragrafech. Při výkonu veřejné moci nejčastěji dochází k vydání nezákonného rozhodnutí nebo k nesprávnému úřednímu postupu.

Jak je mediálně i obecně známo, v České republice se jedinci nejčastěji obrací na stát s žádostí o přiměřené zadostiučinění především v případech nezákonného rozhodnutí ohledně vazby, případně u nesprávného úředního postupu zapříčiněného nepřiměřenou dobou řízení.

Odpovědnost státu při vydání nezákonného rozhodnutí

Aby mohl jedinec uplatnit právo na náhradu škody u nezákonného rozhodnutí, musí být splněno několik zákonem stanovených předpokladů. Tím hlavním je, aby rozhodnutí, kterým se cítí účastník dotčen, bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem.

Zákon o odpovědnosti za škodu při výkonu veřejné moci zcela logicky a správně vymezuje speciálně právo na náhradu v případě rozhodnutí o vazbě, trestu nebo ochranném opatření. Právě v případě vazby a případného nepodmíněného trestu dochází k největšímu zásahu do základních lidských práv člověka. Jedná se především o zásah do práva na osobní svobodu dle čl. 8 Listiny základních práv a svobod.[1]

Problematika držení ve vazbě v sobě skrývá ještě jeden závažný problém. O samotném trestu v případě trestního stíhání, ať již podmíněném, či nikoliv, rozhoduje soud, který vydá pravomocný rozsudek. Toto rozhodnutí je tedy zcela legitimní.

Řízení o vazbě je oproti výše zmíněnému speciálním řízením, které je časově velice náročné (na rozhodnutí o vazbě má příslušný soud maximálně 72 hodin, tato doba se v praxi ale výrazně snižuje), dalo by se tedy považovat za ne zcela dokonale legitimní.

Zákon o odpovědnosti státu za škodu upravuje i určité mantinely, kdy nemůže být stát za škodu odpovědný. Tyto případy jsou především tehdy, pokud se účastník řízení určitým způsobem přičinil k vydání nezákonného rozhodnutí. Důvodem může být to, že si někdo vazbu, odsouzení nebo uložení ochranného opatření

zavinil sám, nebo byl zproštěn obžaloby nebo bylo proti němu trestní stíhání zastaveno jen proto, že není za spáchaný trestný čin trestně odpovědný nebo že mu byla udělena milost anebo že trestný čin byl amnestován.

Zde si ještě dovoluji upozornit na problematiku nemožnosti žádat náhradu škody z důvodu výše zmíněných důvodů. Ohledně amnestie, milosti nebo vlastního přičinění nemůže nikdo namítat jakoukoliv výtku. Problém nastává v případě zproštění obžaloby, resp. nemožnosti pokračovat v trestním stíhání, jen z důvodu neodpovědnosti osoby. Ve svém důsledku totiž trestní stíhání neodpovědné osoby mohlo být také nezákonné, ale jelikož bylo zastaveno, nelze této osobě přiznat náhradu škody. To je z pohledu právní jistoty této osoby velice negativní, jelikož již samotné zahájení trestního stíhání pro ni mohlo mít negativní následky.

Odpovědnost státu při nesprávném úředním postupu

S nesprávným úředním postupem se v praxi nejvíce setkáme v případě porušení zákonných lhůt, resp. v případě nepřiměřené doby řízení. Právo na vydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě úzce souvisí s právem na spravedlivý proces, jelikož rozhodnutí, které je vydáno se zpožděním několika let ztrácí svůj smysl. Předpisy nejvyšší právní síly, a to především Listina základních práv a svobod stanoví, že každý má právo, aby jeho věc byla projednána v přiměřené lhůtě.

Obecně nelze stanovit, kdy je již řízení nepřiměřeně dlouhé, a kdy nikoliv. Dle judikatury soudů, a to i Evropského soudu pro lidská práva[2], je nutné přihlížet především ke složitosti věci, chování stěžovatele a postup příslušných orgánů.

V důsledku vytýkacích rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva český zákonodárce novelou z roku 2006 zavedl do zákona o odpovědnosti za škodu při výkonu veřejné moci možnost zadostiučinění za imateriální újmu již na úrovni vnitrostátního řízení.

Uplatnění nároku za způsobenou škodu

Samotný nárok na náhradu škody se uplatňuje u určeného úřadu dle § 6 zákona o odpovědnosti za škodu při výkonu veřejné moci. Ve valné většině případů bude takto příslušné Ministerstvo spravedlnosti.

Obecným znakem náhrady škody je protiprávní jednání, vznik škody a příčinná souvislost mezi škodou a protiprávním jednáním. Toto

musí poškozený vždy v řízení prokázat.

Poškozený se musí nejprve obrátit na příslušný úřad (ve většině případů Ministerstvo spravedlnosti) s žádostí o náhradu škody. Úřad má na vydání rozhodnutí ve věci šestiměsíční lhůtu. Pokud není poškozený spokojen s rozhodnutím příslušného úřadu, může se obrátit na soud. V případě Ministerstva spravedlnosti je tímto soudem většinou Obvodní soud pro Prahu 2, v jehož obvodu má Ministerstvo sídlo, ale obecně lze žádat o náhradu škody i místně příslušný soud, kde došlo ke skutečnosti, která zakládá právo na náhradu újmy.[3]

Z důvodu velkého přetížení Obvodního soudu pro Prahu 2 tak může docházet k paradoxní situaci, kdy dojde k průtahům v řízení, které se týká náhrady škody za nemajetkovou újmu.

Závěr

V dnešní době se dá říci, že na vnitrostátní úrovni má Česká republika proces náhrady škody při výkonu veřejné moci na velmi dobré úrovni. Poškozený se již v rámci mimosoudního řízení může domoci náhrady škody jak za nezákonné rozhodnutí, tak škodu způsobenou nesprávným úředním postupem.

Ze zhruba 4.000 stížností, které přijme Ministerstvo spravedlnosti lze vyhovět jen zhruba 35 až 40%. V ostatních případech se musí poškozený obrátit na soud. V minulém roce bylo zahájeno 1.711 soudních řízení o náhradu škody. Soudy zároveň ukončily 1.276 řízení, z nichž bylo 48 vyhověno zcela, 242 vyhověno částečně a 986 soudních sporů skončilo neúspěchem žalobce. ●

**Mgr. Lukáš Serbus, advokátní koncipient
KŠD LEGAL advokátní kancelář s.r.o.**

Poznámky

[1] 2/1993 Sb., USNESENÍ předsednictva České národní rady ze dne 16. prosince 1992 o vyhlášení LISTINY ZÁKLADNÍCH PRÁV A SVOBOD jako součásti ústavního pořádku České republiky

[2] Rozhodnutí ESLP ve věci Santos v. Portugalsko ze dne 22. 7. 1999, stížnost č. 35586/97

[3] Zákon č. 99/1963 Sb., Občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, § 87 písm. b)

SingleCase

Uživatelsky příjemný online systém,
který Vám do spisu **vrátí pořádek**

**Dokumenty z e-mailu
i datové schránky pohromadě**

**Automatické verzování
a integrace s Microsoft Word**

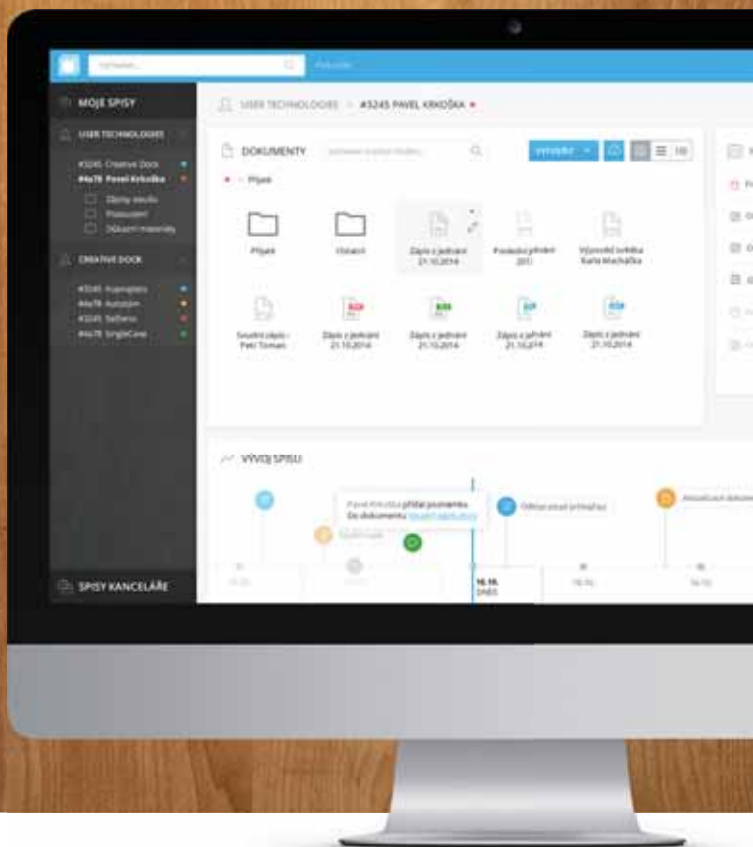
**Hlídání úkolů a důležitých
termínů**

Chytré vykazování a reporting

**Bankovní úroveň zabezpečení
dokumentů**

„SingleCase mě zaujal na první pohled svou
jednoduchostí a grafickým zpracováním.
To se dosud žádnému jinému advokátnímu
systému nepodařilo.“

Daniel Hájek
ACHOUR & HAJEK

www.singlecase.cz
Ozvěte se nám **+420 739 475 360**

Smlouva o koupi závodu – vybrané dopady rekodifikace

Smlouva o koupi závodu je v praxi poměrně hojně využívaným způsobem dispozice se jměním podnikatele nebo jeho částí. Rekodifikace soukromého práva však zasáhla i do této oblasti a její běžné využívání přinejmenším dočasně zkomplikovala, byť o dobrém záměru zákonodárců a tvůrců zákona není důvod pochybovat.

Úprava smlouvy o koupi závodu je tedy s účinností od 1. 1. 2014 obsažena v zákoně č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „NOZ“), konkrétně v jeho Části čtvrté, Hlavě II., Pododdílu 6 – Zvláštní ustanovení

o koupi závodu. NOZ zavádí pro daný institut novou terminologii, avšak obsahově vychází z dosavadní právní úpravy týkající se smlouvy o prodeji podniku upravené v ust. § 476 a násl. zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (dále jen „ObchZ“), ve znění pozdějších předpisů, účinném do 31. 12. 2013.

Pojem „závod“

Podstatná změna spojená se smlouvou o koupi závodu spočívá ve výkladu samotného pojmu závod, kterým se nerozumí totéž, co bylo v dosavadním ObchZ nazýváno podnikem, neboť z níže uvedených definic vyplývá větší příklon NOZ k vůli podnikatele při vymezení podniku a jeho fungování.

Definice závodu dle ust. § 502 NOZ zní:

„Obchodní závod (dále jen „závod“) je organizovaný soubor jmění, který podnikatel vytvořil a který z jeho vůle slouží k provozování jeho činnosti. Má se za to, že závod tvoří vše, co zpravidla slouží k jeho provozu.“

Podnikem se podle ust. § 5 odst. 1 ObchZ přitom rozumí:

„Soubor hmotných, jakož i osobních a nehmotných složek podnikání. K podniku náleží věci, práva a jiné majetkové hodnoty, které patří podnikateli a slouží k provozování podniku nebo vzhledem k své povaze mají tomuto účelu sloužit.“

České právo tak nyní nahlíží na závod (dříve podnik) jako na věc hromadnou, tudíž jako na jeden celek. NOZ nově zakotvuje možnost, aby prodávající, resp. smluvní strany, mohly vyloučit jednotlivé položky z koupě, neztratili převáděný předmět vlastnost závodu ve smyslu výše uvedené definice. Nastolení možnosti vyloučení jednotlivých položek z koupě opět souvisí s výše zmíněnou koncepcí NOZ, která je založena na smluvní volnosti stran. Jediné, co zákon převádět nepovoluje, jsou práva vyplývající z průmyslového vlastnictví, u kterých to vylučuje smlouva, nebo povaha daného práva.

NOZ přebírá z obchodního zákoníku úpravu převodu části závodu, který ale musí tvořit samostatnou organizační složku. Pro praxi je v této souvislosti problematická skutečnost, že dosud není nikde definováno, co se výše zmíněnou organizační složkou rozumí a ani zákon její definici neposkytuje. Může tedy docházet k obtížím při určování, co podnikatel jako část svojí „činnosti“ zcizit může a co je součástí většího celku, samostatně nezciitelnou.

Forma smlouvy o převodu závodu

Další významnou odlišností oproti předchozí úpravě je, že NOZ nevyžaduje písemnou formu smlouvy[1]. Řídíme se tedy § 559 NOZ, který říká, že každý má právo si zvolit pro právní jednání libovolnou formu, není-li ve volbě formy omezen ujednáním nebo zákonem. Ústup od striktně daných forem právních jednání NOZ je jedna z klíčových komplexních změn procházející danou úpravou, kterou je přebírána po kodexech západoevropského vzoru. Pro použití v praxi lze nicméně předpokládat, že písemné smlouvy budou v souvislosti s právní jistotou i nadále převážně využívanou formou. Jediným zákonným požadavkem týkajícím se formy je totiž tzv. doklad o koupi závodu dle § 2180 odst. 1 NOZ, který musí být uložen do sbírky listin, je-li kupující zapsán ve veřejném rejstříku. Pojem „doklad o koupi závodu“ však opět není blíže definován, což s sebou v praxi zajišťuje přinejmenším obtíže. V případech, kdy by smlouva písemně uzavřena nebyla, není jednoznačné, zda by bylo dostačující, aby kupující zapsaný ve veřejném rejstříku uložil do sbírky listin například potvrzení o bankovním převodu, nebo jiný obdobný doklad. Co je dokladem

dostatečným tedy zřejmě určí až rozhodovací praxe soudů.

Účinky převodu

Zásadní změnou oproti předchozí právní úpravě je též stanovení okamžiku, kterým nastávají účinky převodu vlastnického práva. Před rekodifikací se tak stalo v okamžiku, v němž se smlouva o prodeji podniku stala účinnou, a v případě nemovitých věcí okamžikem vkladu do katastru nemovitostí. NOZ přejímá starou úpravu pouze pro ty případy, kdy kupující není zapsán do veřejného rejstříku. Kupující, kteří do takového rejstříku zapsáni jsou (tj. jsou zapsáni například v obchodním rejstříku), nabývají vlastnické právo zveřejněním údaje, že uložili doklad o koupi závodu do sbírky listin. Dle důvodové zprávy k NOZ je cílem nové úpravy to, aby ke změně vlastnického práva k závodu docházelo v jeden okamžik. Vlastnické právo k nemovitým věcem tak kupující nabývá k okamžiku, kdy nabytí vlastnické právo k obchodnímu závodu jako celku, a tudíž má vklad do katastru nemovitostí pouze deklaratorní povahu[2].

Další změny

Jedním z důležitých aspektů nové právní úpravy je skutečnost, že kupující přejímá zásadně ty dluhy, o jejichž existenci věděl nebo je musel rozumně předpokládat, nikoliv tedy všechny dluhy související s převáděným závodem (či jeho částí), jak tomu bylo dosud.

V zákoně zůstává zakotvena také tzv. notifikační povinnost. V dosavadní úpravě měli tuto povinnost kupující i prodávající. Dnešní znění stanovuje povinnost pouze prodávajícímu oznámit bez zbytečného odkladu svým věřitelům a dlužníkům, jejichž pohledávky a dluhy kupující koupí závodu nabyt, že závod prodal a komu. Tato povinnost je zřejmým promítnutím zásady ochrany slabších stran v právních vztazích.

Ustanovení § 2181 NOZ dále upravuje možnost věřitele prodávajícího domáhat se rozhodnutí soudu, že je vůči němu prodej závodu či jeho části neúčinný, zhoršila-li se tím dobytost jeho pohledávky v subjektivní lhůtě jednoho měsíce a objektivní lhůtě do tří let ode dne účinnosti smlouvy. Zmíněná možnost náleží ale pouze tomu věřiteli, který s prodejem závodu nesouhlasil.

S rekodifikací samozřejmě dochází k mnoha dalším, dílčím změnám, které vyplývají především z obecné koncepce NOZ, jeho struktury a principů. Jednou z těchto změn – spíše technické povahy – je zařazení smlouvy o koupi závodu pod oddíl „Koupě“, resp. zvláštní ustanovení smlouvy kupní. Nejedná se tedy nadále

o samostatný smluvní typ, jako tomu bylo v případě ObchZ.

Závěr

Z výše uvedeného vyplývá, že NOZ zakotvil několik výrazných změn týkajících se koupě závodu (dříve prodeje podniku), kterým je při praktickém využití tohoto zvláštního druhu kupní smlouvy nutno věnovat dostatečnou pozornost.

V důsledku rekodifikace přijaté změny s sebou totiž přináší i různé nejasnosti, k jejichž definitivnímu odstranění pravděpodobně dojde až s bohatší rozhodovací praxí v této oblasti, což však s největší pravděpodobností potrvá mnoho let. Do té doby je tedy zapotřebí důkladně zvážit formulaci rozhodujících smluvních ustanovení a v případě jakékoliv nejistoty raději zvolit úpravu podrobnější, a to i za cenu překročení zákonodárcem zamýšleného minima zákonných náležitostí smluvního vztahu. Pouze tak je v tuto chvíli možné předejít budoucím problémům se smlouvou o koupi závodu spojených. ●

Mgr. Vít Kučera
CÍSAŘ, ČEŠKA, SMUTNÝ s.r.o.
advokátní kancelář

Poznámky

[1] Netýká se to ovšem smluv, jejichž předmětem jsou nemovité věci. Zde je požadavek písemné formy zachován.

[2] Dle Výkladového stanoviska č. 24 Expertní skupiny Komise pro aplikaci nové civilní legislativy při Ministerstvu spravedlnosti ze dne 9. 4. 2014.

Zkušenosti a osobní přístup

Spojením společností Rödl & Partner a Vorlíčková Partners vzniká v České republice mimořádně silná poradenská společnost.

- > právo
- > daně
- > audit
- > outsourcing
- > management & business consulting

... vše z jedné ruky

Společně pro Vás

Praha | Brno

www.roedl.com/cz

> 210 poradců + nově 90 poradců > jedna společnost

K problematice vrácení originálu záruční listiny banky v případě jediné podané nabídky

V praxi se zadavatelé veřejných zakázek někdy potýkají s tím, jak mají správně postupovat v situaci, kdy v zadávacím řízení je podána pouze jedna nabídka, zadávací řízení musí být zrušeno a uchazeč, který nabídku podal, požaduje vrácení záruční listiny banky poskytnuté coby jistoty v zadávacím řízení. Účelem tohoto článku je doporučit možný postup zadavatele v situaci, kdy dochází ke vzájemné konkurenci několika právních norem obsažených v zákoně č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVZ“).

V daném případě je konkrétně nutné zvažovat aplikaci následujících ustanovení ZVZ:

§ 6 odst. 1 ZVZ

„Zadavatel je povinen při postupu podle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace.“

§ 67 odst. 5 ZVZ

„Má-li být jistota poskytnuta formou bankovní záruky nebo pojištění záruky, je uchazeč povinen zajistit její platnost po celou dobu zadávací lhůty podle § 43. Zadavatel je povinen uchovat kopii záruční listiny a originál záruční listiny vrátit uchazeči ve lhůtě podle odstavce 2.“ [1]

§ 71 odst. 6 ZVZ

„Pokud zadavatel obdrží ve lhůtě pro podání

nabídek pouze jednu nabídku, obálka se neotevívá; o této skutečnosti zadavatel bezodkladně vyrozumí uchazeče. (...)“

§ 155 odst. 1 ZVZ

„Zadavatel je povinen uchovávat dokumentaci o veřejné zakázce a záznamy o úkonech učiněných elektronicky podle § 149 po dobu 10 let od uzavření smlouvy, její změny nebo od zrušení zadávacího řízení, nestanoví-li zvláštní právní předpis jinak.“

Ze shora uvedené právní úpravy vyplývá, že zadavatel bude v dané situaci zvažovat svou reakci na žádost uchazeče ve dvou základních směrech. První rovina úvah zadavatele bude vycházet z aplikace ust. § 67 odst. 5 ZVZ, když dispozice uvedené právní normy zadavateli ukládá (dále okolnostmi blíže neomezenou) povinnost vrátit originál záruční listiny uchazeči v návaznosti na rozhodnutí o zrušení zadávacího řízení.[2] Oproti tomuto směru úvah pak stojí další právní norma (ust. § 71 odst. 6 ZVZ), která zadavateli neumožňuje otevřít obálku s nabídkou jediného uchazeče, což by byl nezbytný předpoklad pro to, aby zadavatel vůbec mohl originál záruční listiny uchazeči vrátit.

Nutno předeslat, že obecná právní úprava vtělená do ZVZ situaci jednoznačně neřeší, což je dáno mj. tím, že ZVZ jako každý jiný právní předpis obsahuje toliko obecná pravidla chování, přičemž konkrétní praktická řešení mají být hledána prostřednictvím vhodné interpretace a aplikace právní normy. V tomto případě by správně zvolené interpretační postupy měly vést k řešení situace, na které dopadají vzájemně konkurující si pravidla chování. V souvislosti s volbou správné interpretační metody se v daném případě bude jednat také o využití teorie vážení zájmů, podle které by zadavatel (obecně jakýkoli subjekt aplikující právo) měl zkoumat ve smyslu principu proporcionality, jaké přínosy a jaká negativa s sebou nese upřednostnění jednoho z možných (zákonem připuštěných) postupů.

V daném případě se přikláníme k názoru, že je třeba upřednostnit postup spočívající v neotevření obálky s nabídkou a archivovat takovou obálku ve stavu, v jakém byla uchazečem doručena. Nedomníváme se totiž, že v daném případě bylo úmyslem zákonodárce určit takový závazný postup, který by ke splnění jedné povinnosti (tj. vrácení originálu záruční listiny) nabádal k porušení jiné právní normy (pravidla o neotevírání obálky jediného uchazeče), jelikož s takovým přístupem by fakticky nebyla spojena zvláštní pozitivita. [3] Kromě toho, že ZVZ nestanoví žádná bližší pravidla pro dodatečné otevření obálky s nabídkou (když např. není zřejmé, zda by

takový postup měl být v kompetenci komise pro otevírání obálek, resp. hodnotící komise, a za jakých podmínek by se uskutečnil), je nutné mít na paměti i to, že otevírání jediné doručené obálky s nabídkou (v rozporu s výslovným zákonným pokynem o neotevírání) může vzbuzovat další pochybnosti ohledně transparentnosti postupu zadavatele, když mnohdy také není v zájmu jediného uchazeče, aby se zadavatel seznámil s obsahem jeho nabídky a jejími konkrétními parametry (což by při otevření obálky s nabídkou nebylo principiálně možné zcela vyloučit).[4] Z praktického hlediska je možné při rozhodování o dalším postupu také vzít v úvahu, že nevrácení záruční listiny nenaplnuje žádnou skutkovou podstatu správního deliktu zadavatele dle ust. § 120 odst. 1 ZVZ.

Na podporu upřednostnění postupu spočívajícího v neotevření obálky s nabídkou (a ponechání originálu záruční listiny v nabídce, byl-li v této vůbec obsažen) před jinak obvyklou povinností na vrácení originálu bankovní záruky, je dle našeho názoru možné využít i pravidla právní interpretace, konkrétně interpretační argument *lex specialis derogat legi generali*, tzn. preferovat to, že právní úprava upravující povinnost neotevřít obálku s nabídkou je zvláštním pravidlem ve vztahu k obecné povinnosti k vrácení záruční listiny a neimplikuje tedy vrácení záruční listiny za každých okolností (tj. zvláštní okolnost v daném případě svědčí aplikaci ust. § 71 odst. 6 ZVZ).

Na základě shora uvedených úvah je možné rekapitulovat tak, že se přikláníme k závěru, který zadavateli umožňuje (či spíše jej nutí) obálku s jedinou nabídkou neotevřít, a to i v případě výslovné žádosti jediného uchazeče v zadávacím řízení o vrácení originálu záruční listiny banky. Podle našeho názoru je minimálně bezpečnější a také transparentnější dát přednost povinnosti neotevřít obálku a archivovat ji před jinak obvyklou povinností na vrácení originálu bankovní záruky. Nicméně pro potřeby banky uchazeče je dále vhodné, aby zadavatel vydal prohlášení, že v daném případě není možné zajistit přístup k originálu bankovní záruky a banka tak může i s ohledem na zrušení zadávacího řízení považovat bankovní záruku za ukončenou. ●

Poznámky

- [1] V odkazovaném ust. § 67 odst. 2 písm. d) ZVZ je uvedena povinnost zadavatele uvolnit jistotu do pěti pracovních dnů po odeslání oznámení o zrušení zadávacího řízení podle § 84 odst. 8 ZVZ.
- [2] Určitou (spíše teoretickou) subvariantou tohoto postupu by bylo nikoliv vrácení záruční listiny přímo zadavatelem, ale prostřednictvím výzvy uchazeči k otevření obálky s nabídkou jím samotným a vynětí záruční listiny uchazečem, čímž by současně došlo k jejímu uvolnění. Z níže uvedených důvodů ovšem takový potenciální postup nedoporučujeme.
- [3] Ustanovení o navracení originálu záruční listiny bylo do ZVZ doplněno až novelou ZVZ, jejíž přijetí si vyžádala především praxe bankovních ústavů, které standardně vyžadovaly v soukromoprávních vztazích vrátit originál záruční listiny i v situaci, kdy platnost bankovní záruky již uplynula. Zajištění informovanosti banky o důvodu pro zneplatnění bankovní záruky bankou lze dosáhnout i náhradním (proporcionálním) způsobem, jak je uvedeno v závěru.
- [4] Nelze obecně dovozovat, že úkon otevření obálky s nabídkou by zadavatel využil toliko k vyjmutí záruční listiny z nabídky a od obsahu nabídky by zcela odhlédl.

Potvrzení o zaplacení dluhu aneb dávejte pozor, co potvrzujete

Nový občanský zákoník je již několik měsíců právní realitou, kterou musíme všichni akceptovat. Stejně jako v případě jiných rekodifikačních předpisů i nový občanský zákoník s sebou přinesl změny, které nejsou v laické veřejnosti prozatím známé, což ve svém důsledku může vést k nepříjemným potížím. Jednou z takových změn jsou důsledky pro vydání potvrzení o splnění dluhu (kvitanci).

Musím jako věřitel vydávat dlužníkovi kvitanci?

Podle § 1949 nového občanského zákoníku, pokud věřitel přijímá plnění, pak na žádost dlužníka mu vydá kvitanci (potvrzení o zaplacení), ve které vyznačí jméno dlužníka a věřitele, předmět plnění a místo a čas splnění dluhu. Dlužník může své plnění odepřít, nevydá-li mu věřitel zároveň kvitanci. Věřitel má tedy povinnost kvitanci vydat.

Na co bych si měl při vydání kvitance dávat pozor?

Pokud věřitel nebude při vydání kvitance obezřetný, co se týče jejího obsahu, může dojít k nepříjemnému zhoršení postavení věřitele vůči dlužníkovi. Nový občanský zákoník totiž stanoví nové vyvratitelné právní domněnky související s vydáním kvitance.

Jistina, příslušenství a smluvní pokuta

První vyvratitelná právní domněnka podle § 1949 odst. 1 nového občanského zákoníku spočívá v tom, že pokud je kvitance vydána na jistinu, má se za to, že bylo vyrovnáno také příslušenství pohledávky. V takovém případě se tedy předpokládá, že došlo také k uhrazení

veškerých úroků, úroků z prodlení a nákladů spojených s uplatněním pohledávky. Výše uvedeně se netýká smluvní pokuty, která není příslušenstvím pohledávky.

Opakované plnění

Druhá vyvratitelná domněnka vyplývá z § 1950 nového občanského zákoníku a vztahuje se na opakované plnění z téhož důvodu, kterým je například placení nájemného, ceny za služby dodávek energií, apod. Pokud dlužník bude mít od věřitele kvitanci na později splatné plnění z téhož důvodu, má se za to, že splnil také to, co bylo splatné dříve.

V praxi tato domněnka znamená, že pokud věřitel bude poskytovat dlužníkovi opakované služby (například dodávat mu elektřinu), dlužník nezplatí věřiteli za služby poskytnuté v lednu, únoru, ale zaplatí za měsíc březen a věřitel dlužníkovi vystaví kvitanci na zaplacení dluhu za měsíc březen, pak se má za to, že dlužník zaplatil nejen za služby poskytnuté v březnu, ale také v měsících lednu a únoru.

A jak tyto domněnky vyvrátit?

Pokud dojde ke sporu mezi dlužníkem a věřitelem, bude to právě věřitel, kdo bude muset vyvrátit tyto domněnky, tedy prokázat, že dlužník příslušenství jistiny, respektive dříve splatné

plnění nesplnil. Je pochopitelné, že výše uvedeně bude velmi náročné a v některých případech se věřitel ocitne v důkazní nouzi, protože nebude mít důkazy o tom, že k něčemu nedošlo, tj. že věřitel od dlužníka plnění neobdržel.

Pozor také na prominutí dluhu

V souvislosti s kvitancemi je nutné mít na paměti také úpravu prominutí dluhu. Podle ustanovení § 1995 odst. 2 nového občanského zákoníku, pokud dojde k vydání kvitance dlužníkovi, aniž by dlužník dluh splnil, pak dochází k prominutí dluhu. S ohledem na text výše uvedeného ustanovení se jeví, že k prominutí dluhu dochází automaticky ze zákona (tedy nejedná se o vyvratitelnou domněnku). Nicméně, existují názory, se kterými se autor ztotožňuje, že se i v tomto případě jedná o vyvratitelnou právní domněnku, zejména s ohledem na další část dotčeného ustanovení, která zakládá vyvratitelnou právní domněnku prominutí dluhu všem spoludlužníkům, je-li kvitance vydána pouze jednomu ze spoludlužníků.

Závěrečné doporučení

Je zřejmé, že při vydávání jakýchkoliv kvitancí bude důležitá opatrnost a opravdu nebude platit přísloví „méně je někdy více“. Naopak doporučujeme v kvitanci uvádět co nejvíce informací ohledně splněného dluhu a zbývajících dluhů, které dlužníkem nebyly uhrazeny, zejména uvést výslovně jaký dluh dlužník splnil, zda věřitel má za dlužníkem ještě pohledávku na zaplacení příslušenství jistiny dluhu a/nebo dříve splatných dluhů za poskytování opakovaného plnění. Tímto postupem by mělo dojít k eliminaci výše uvedených domněnek, které mohou věřiteli způsobit nejednu vrásku na čele. ●

Mgr. Marek Bednář, advokátní koncipient
Glatzová & Co., s.r.o.

GLATZOVÁ & Co.
Advokátní kancelář - Law firm

zavolejte nám:

+420 466 310 691

napište nám:

advokati@advokatijelinek.cz

VELMI DOPORUČOVANÁ
REGIONÁLNÍ KANCELÁŘ

KDO JSME?

NAŠE ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ BYLA OCENĚNA V KATEGORII VELMI DOPORUČOVANÁ PRÁVNICKÁ FIRMA ROKU 2012 PRO REGIONÁLNÍ KANCELÁŘ V RÁMCI CELÉ ČESKÉ REPUBLIKY. PRÁVNICKÁ FIRMA ROKU 2012 byla pořádána společností EPRAVO.CZ pod záštitou předsedy vlády ČR, ministra spravedlnosti ČR a České advokátní komory.

ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ JELÍNEK s.r.o.

Naše advokátní kancelář je silná rozvíjející se společnost, největší v Pardubickém kraji, s více než patnáctiletou tradicí. Jako všestranná kancelář poskytujeme právní služby a poradenství ve všech oblastech práva. Nabízíme nejen komplexní právní servis, ale i dílčí právní úkony, a to jak podnikatelským, tak fyzickým osobám na území České republiky i v zahraničí.

Naším cílem je zajistit právní služby na nejvyšší odborné úrovni.

Naší prioritou je spokojenost klienta, naprostá diskrétnost a nadstandardní ochrana informací.

Právní poradenství a služby na nejvyšší úrovni poskytujeme našim klientům prostřednictvím sebraného týmu složeného z advokátů různých zaměření. Pro potřeby klientů disponujeme spolupracujícími advokáty na území Slovenska, Maďarska i Německa. Právní služby poskytujeme v jazyce českém, anglickém, německém, francouzském, ruském a ukrajinském.

www.advokatijelinek.cz

ALLEN & OVERY

Spletitý problém. *Vyřešíme.*

Výsledkem globalizace je stále propojenější svět. Nicméně znalost místního práva je nutností. Díky naší síti 43 kanceláří ve 30 zemích světa nabízíme dokonalou kombinaci místních zkušeností a světového rozhledu. Naši úspěšnost potvrzuje fakt, že se 70 % naší práce týká dvou či více zemí. Právo se stále rychleji mění a přeshraniční transakce se stávají standardem. Náš přístup proto klientům poskytuje jasnou vizi, kterou potřebují pro další rozvoj svého podnikání.

Společenství vlastníků ve staronovém kabátě

V České republice existuje více než 50 tisíc společenství vlastníků jednotek (SVJ), která v sobě zahrnují statisíce bytových a nebytových jednotek. Mnohé z existujících či nově zakládaných SVJ si neuvědomují, že i jich se dotýká mediálně známá rekodifikace soukromého práva. S některými změnami a novinkami bychom vás chtěli nyní seznámit, a to zejména s povinnou změnou stanov stávajících společenství.

Vznik společenství vlastníků jednotek

Společenství vlastníků jednotek je právníkou osobou. K jejímu vzniku nedochází, jak tomu bylo dříve, automaticky ze zákona, ale až dnem zápisu SVJ do veřejného rejstříku. Zápisu musí předcházet založení SVJ, tedy aktivní jednání jeho členů (vlastníků jednotek), pokud SVJ nebude dříve založeno prohlášením o rozdělení práv k nemovité věci na vlastnické právo k jednotkám nebo ujednáním ve smlouvě o výstavbě.

Ke vzniku SVJ může dojít dobrovolně nebo povinně. K dobrovolnému založení bude docházet zejména tehdy, když vlastníci jednotek budou chtít zavést takzvanou dělenou odpovědnost. V případě existence SVJ totiž vlastníci jednotek ručí za dluhy SVJ pouze v poměru podle velikosti svého podílu na společných částech domu. Zatímco při „běžném“ spoluvlastnictví každý z vlastníků odpovídá za dluhy související se správou společných prostor v plném rozsahu tak, jako by byl povinný sám.

Povinnost založit SVJ je v domě s nejméně pěti jednotkami, které jsou ve vlastnictví alespoň tří různých vlastníků. Případné nezaložení SVJ povede k blokaci zápisu do katastru nemovitostí při převodech vlastnického práva k dalším jednotkám v domě.

Stanovy

Existující SVJ musí dle přechodných ustanovení občanského zákoníku do 31. prosince 2016 přizpůsobit své stanovy nové právní úpravě a doručit je příslušnému rejstříku. O něco dříve, a to do konce roku 2015, musí své stanovy změnit ta SVJ, jejichž název neobsahuje slovo „společenství vlastníků“, ale pouze „společenství“.

Původní právní úprava předepisovala zvláštní formu pouze při přijetí prvních stanov SVJ. Toto první znění stanov bylo totiž přílohou notářského zápisu o první schůzi shromáždění s tím, že k následným změnám nebyl notářský zápis zapotřebí. Nová právní úprava však požaduje formu notářského zápisu nejen při přijetí prvních stanov SVJ, ale také při jakýchkoliv jejich navazujících změnách (to neplatí při založení SVJ prohlášením o rozdělení práva k domu a pozemku na vlastnické právo k jednotkám nebo ujednáním ve smlouvě o výstavbě). SVJ proto musí počítat s tím, že každá schůze shromáždění SVJ, na které se bude rozhodovat o změně stanov, se bude konat za účasti notáře.

Občanský zákoník uvádí povinné náležitosti stanov. Tyto údaje se oproti minulé úpravě výrazně rozšířily. Vzhledem k tomu, že většina stávajících SVJ vycházela ze vzorových stanov dle nařízení vlády, které všechny nové náležitosti neobsahovaly, tak je pravděpodobné, že změnu stanov budou muset provést téměř všechna existující SVJ.

Podle občanského zákoníku je třeba ve stanovách uvést:

- a) název SVJ, tedy minimálně označení „společenství vlastníků“ a označení domu, pro který SVJ vzniklo;
- b) sídlo primárně určené v domě, pro který SVJ vzniklo;
- c) členská práva a povinnosti vlastníků jednotek (jako tomu bylo dříve) a způsob jejich uplatňování (které je novinkou);
- d) určení orgánů, jejich působnosti, počtu členů volených orgánů a jejich funkčního období, jakož i způsobu svolávání, jednání a usnášení (s tím, že určení počtu volených orgánů, délky jejich funkčního období a způsob jejich jednání a usnášení je nově doplněn);
- e) určení prvních členů statutárního orgánu (což znamená, že první členové orgánů SVJ by měli být ve stanovách uvedeni „navždy“);
- f) pravidla pro správu domu a pozemku a užívání společných částí (která byla zpravidla dříve upravena pouze v domovních řádech);

g) pravidla pro tvorbu rozpočtu SVJ, pro příspěvky na správu domu a úhradu cen služeb a pro způsob určení jejich výše, placené jednotlivými vlastníky jednotek (původně byla pouze povinnost určit způsob úhrady nákladů spojených se správou domu).

Vzhledem k tomu, že SVJ nejsou klasickými právními osobami, například typu společnosti s ručením omezeným či akciové společnosti, lze předpokládat, že mnohá SVJ budou úpravu svých stanov odkládat, či ji nebudou chtít provést vůbec. V tomto případě však musí tato SVJ počítat se sankcemi, které jim mohou být uloženy, pokud by ani po výzvě soudu svou liknavost nenapravily. Tím nejtvrdějším postižením je zrušení SVJ, které však dle našeho názoru nebude soudy realizováno (zejména když v domě bude pět a více jednotek). Neaktivní SVJ se musí připravit spíše na finanční postih, a to až do výše 100 tisíc korun.

Orgány SVJ

Úprava orgánů SVJ je v části věnované SVJ velmi kusá. Většinu pravidel nalezneme v obecných ustanoveních o právnických osobách, respektive navazujících paragrafech o korporacích a spolcích.

Nejvyšším orgánem SVJ nadále zůstává shromáždění, které tvoří všichni vlastníci jednotek. Výkonným orgánem SVJ je statutární orgán. Statutárním orgánem je výbor (kolektivní orgán) nebo, určí-li tak stanovy, předseda SVJ. Počet členů výboru musí být dán přesným počtem jeho členů. Dříve obvyklá formulace stanov, že „výbor je alespoň tříčlenný“, je nepřipustná. Od nového roku však není stanoven požadavek na minimální počet členů výboru. Stejně tak odpadla omezení ohledně maximální délky funkčního období členů výboru a je na úvaze shromáždění vlastníků, jakou dobu do stanov uvedou. Určitou novinkou je možnost vymezení působnosti každého člena výboru (například pro oblast financí, praktické správy domu). V případě zájmu si SVJ mohou i nadále zřídit fakultativní orgány typu kontrolních komisí. Těmto orgánům však nemůže být svěřena kompetence shromáždění či statutárního orgánu.

Dalším novem je rozlišování mezi členstvím v orgánu SVJ a voleném orgánu SVJ. Členstvím v orgánu SVJ se rozumí členství ve shromáždění SVJ, které je nerozlučně spjaté s vlastnictvím jednotky. Vzniká a zaniká automaticky s nabytím, respektive pozbytím vlastnického práva k jednotce. Shromáždění se musí konat alespoň jedenkrát ročně a svolává se pozvánkou. Pokud stanovy neurčí jinak, musí být shromáždění svoláno 30 dnů před dnem jeho konání (dříve byla tato

lhůta 15denní). V této souvislosti je třeba připomenout také to, že dle stávající judikatury může být vlastník jednotky na shromáždění zastoupen pouze tehdy, připouští-li tuto možnost stanovy. K přijetí rozhodnutí postačí souhlas nadpoloviční většiny hlasů přítomných vlastníků, nestanoví-li zákon nebo stanovy počet vyšší. V tomto ohledu se nová právní úprava podstatně liší od dřívější, která uváděla řadu rozhodnutí, jež musela být schválena vyšším počtem vlastníků (3/4 většinou všech nebo dokonce všemi vlastníky). Většina SVJ však má dodnes ve stanovách původní požadavky na hlasovací kvóra. Při absenci účasti vlastníků na shromáždění proto mohou vznikat problémy odhlasovat si řešení „každodenních“ problémů. S ohledem na tuto skutečnost lze jen doporučit, aby si SVJ snížila přijetí určitých rozhodnutí na příslušná minima.

Členem voleného orgánu (výbor nebo předseda SVJ) může být na rozdíl od člena shromáždění kdokoli (včetně právnické osoby). Člen voleného orgánu je povinen vykonávat svou funkci s péčí řádného hospodáře a zároveň se přijetím funkce zavazuje, že ji bude vykonávat s nezbytnou loajalitou i s potřebnými znalostmi a pečlivostí. Legislativce tak chtěl reagovat na situaci, kdy určitá osoba setrvala ve své funkci, ačkoliv na ni svými znalostmi nestačila. Od nového roku proto platí vyvrátitelná právní domněnka o porušení péče řádného hospodáře, typicky ze strany statutárního orgánu SVJ, se všemi z toho vyplývajícími důsledky, zejména povinností k náhradě škody. Členové volených orgánů SVJ si proto musí uvědomit, že jsou na ně nově kladeny mnohem větší nároky, než tak činila dosavadní právní úprava. Jejich odpovědnost se totiž dříve řídila ustanoveními starého občanského zákoníku a péče řádného hospodáře se na jeho členy neaplikovala. Z tohoto důvodu je pravděpodobné, že dosavadní problémy s obsazením členů výboru se ještě zvýší. Určitým řešením pro mnohá SVJ by proto mohlo být dosazení například správce domu do funkce statutárního orgánu SVJ.

Stávající SVJ budou také muset aktualizovat údaje v rejstříku, a to zejména zapsat počet členů statutárního orgánu a způsob jednání statutárního orgánu za SVJ, který zákon o vlastnictví bytů nepožadoval. Způsob jednání za SVJ je plně v kompetenci vlastníků jednotek, tedy záleží na obsahu stanov. Dřívější omezení (např. že písemný právní úkon musel být podepsán předsedou výboru a dalším členem výboru) se používat nemusí. Pokud by stanovy žádala pravidla pro jednání členů výboru neuváděly, pak může každý člen výboru zastupovat SVJ samostatně.

Závěr

Dle našeho názoru zákonodárce novou právní úpravou život SVJ značně zneprůjemnil, a to zejména v nákladové oblasti. Nejenže SVJ musí při změně stanov počítat s náklady za notáře, ale také s nově zavedenými poplatky při podávání návrhů příslušnému rejstříku. Oproti dosavadnímu stavu, kdy SVJ podávala návrhy bezúplatně, je třeba počítat s částkou 6 tisíc korun za prvozápis SVJ a 2 tisíce za provedení náležitých změn (například změna výboru SVJ).

SVJ by si také měla uvědomit, že pouhé uvedení stanov do souladu se zákonem nemusí být to nejlepší řešení. Legislativce totiž klade důraz na smluvní volnost, a proto se jeví jako vhodné přizpůsobit stanovy praktickým zkušenostem SVJ z každodenního života. V této souvislosti můžeme uvést například vyúčtování služeb. Stanovy mohou totiž odchýlně od zákona upravit vyúčtování služeb podle počtu osob, velikosti bytu, teras/balkonů apod., a to tak, aby dané vyúčtování bylo pro vlastníky jednotek spravedlivé (např. vlastník jednotky v přízemí nebude platit náklady na výtah). Stejně tak právními předpisy stanovená povinnost vyúčtovat služby do 4 měsíců od skončení kalendářního roku se může jevit s ohledem na obdržení vyúčtování od dodavatelů některých médií jako science fiction, a proto by ve stanovách mohla být upravena odlišně.

Lze předpokládat, že určité základní míry odborné pomoci se SVJ dočká ze strany notáře. Nemělo by tak rozhodně docházet k tomu, že schválené změny stanov budou neplatné. SVJ ale nemohou očekávat, že jim notář automaticky pomůže i s takovými změnami stanov, které budou reflektovat praktické potřeby konkrétního společenství. ●

JUDr. Ilona Štrosová,
advokátka, Senior Associate
Mgr. Vojtěch Hrdlička,
advokát
Mgr. Martin Fatura,
advokátní koncipient
Rödl & Partner, v.o.s.

Rödl & Partner

NEDELKA KUBÁČ ADVOKÁTI

Specialisté na hospodářskou soutěž.

hospodářská soutěž
energetika
veřejné zakázky
compliance

Praha Bratislava

www.nklegal.eu

NE VŠECHNY PROBLÉMY LZE ROZPOZNAT NA PRVNÍ POHLED.

- Korporátní právo, M&A
- Obchodní právo, smluvní právo
- Právo nemovitostí, stavební právo
- Compliance, kartelové právo
- Podpora a poradenství českým podnikatelům při vstupu na německý trh
- Finanční právo
- Pracovní právo
- Soudní řízení, rozhodčí řízení, mediace
- Duševní vlastnictví
- Nový občanský zákoník – projekty implementace, školení

MY ŘEŠÍME PROBLÉMY DO HLOUBKY!

Advokátní kancelář Ueltzhöffer Klett Jakubec & Partneři je sdružením advokátů, které se vyznačuje obchodním myšlením a podnikatelským přístupem – právě tak, jak je tomu u společností našich klientů. Poskytujeme právní služby v českém, slovenském, německém a anglickém jazyce.

Věcný záměr zákona o veřejných zakázkách – rámec pro nový zákon o veřejných zakázkách

Na půdě Ministerstva pro místní rozvoj probíhají intenzivní práce na přípravě nového zákona o veřejných zakázkách transponujícího tři zadávací směrnice, které byly Evropským parlamentem schváleny v únoru letošního roku. Přestože Legislativní pravidla vlády nevyžadují předložení věcného záměru nového zákona o veřejných zakázkách (dále jen „záměr“), neboť převážná část obsahu zákona bude zajišťovat implementaci práva Evropské unie, přistoupilo Ministerstvo pro místní rozvoj k jeho vypracování a předložení vládě ke schválení.

Prostřednictvím zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, který v současné době upravuje problematiku zadávání veřejných zakázek a má být nahrazen novou právní úpravou, jsou totiž regulovány i oblasti, na které směrnice nedopadají, a jejichž úprava je tedy plně v kompetenci členských států. Mezi tyto oblasti patří především regulace procesu zadávání podlimitních veřejných zakázek. Dále pak je členským státům umožněno, nedojde-li k přímému konfliktu s pravidly stanovenými ve směrnici, stanovit oproti směrnici přísnější postupy. Právě těmto oblastem se záměr podrobně věnuje s cílem stanovit jasné mantinely, které bude Ministerstvo pro místní rozvoj dále při přípravě nového zákona o veřejných zakázkách respektovat.

Záměr byl podrobně konzultován v rámci pracovních skupin Ministerstva pro místní rozvoj, a to jak na Kolegiu ministrů pro oblast veřejného investování, tak na expertní skupině ministerstva k zákonu o veřejných zakázkách. Výsledkem je pak 13 bodů záměru – tematických okruhů, které jsou považovány za zásadní pro další postup při přípravě nového zákona o veřejných zakázkách.

Po vypořádání meziresortního připomínkového řízení a před schválením záměru vládou (termín pro odeslání článku předcházeli jednání záměru vládou ČR) jsou závěry následující:

Limity pro nepovinný postup podle nového zákona o veřejných zakázkách (veřejné zakázky malého rozsahu)

Pro prahové hodnoty veřejných zakázek malého rozsahu navrhuje Ministerstvo pro místní rozvoj zachování stávajících limitů stanovených v zákoně o veřejných zakázkách, tedy dvou milionů korun bez DPH pro dodávky a služby a šest milionů korun bez DPH pro stavební práce. Toto řešení je podporováno většími připomínkovými místy.

Zjednodušené podlimitní řízení – limity

Předkladatel navrhuje horní hranice limitu u dodávek a služeb zachovat, tedy stanovit limit shodný s hranicí pro nadlimitní veřejné zakázky vyplývající z evropské legislativy (v současné době z nařízení Evropské komise č. 1336/2013 ze dne 13. prosince 2013).

V případě veřejných zakázek na stavební práce je pak oproti současné úpravě navrhováno navýšení limitu pro možný postup ve zjednodušeném podlimitním řízení, a to ze současných 10 milionů korun bez DPH na 50 milionů korun bez DPH. Potenciální maximální výše tohoto limitu je v souladu s výše zmíněným nařízením až 131 milionů korun bez DPH.

Výjimky z postupu

Ve vztahu k výjimkám z povinné aplikace postupů dle nového zákona o veřejných zakázkách, ministerstvo navrhuje převzetí celého katalogu výjimek vyplývajících ze směrnic, zachování výjimek pro veřejné zakázky v oblasti obrany a bezpečnosti (obránná směrnice nebyla nahrazena) a dále zachování obecné výjimky pro veřejné zakázky malého rozsahu. Navrženo však je rozšíření podlimitních výjimek, a to o výjimku na veřejné zakázky, jejichž předmět spočívá v tlumočnických službách

na zahraničních cestách českých ústavních činitelů a jejich zmocněných zástupců.

Podlimitní veřejné zakázky

Je navrhováno zachování zjednodušeného podlimitního řízení a zjednodušení procesních pravidel u všech dalších řízení – zejména zkrácení lhůt a změna systému prokazování kvalifikace. Zároveň je navrhováno umožnit podlimitní zakázky zadávat v jednacím řízení s uveřejněním bez splnění dalších podmínek.

Omezování počtu zájemců

Je navrhováno povolení omezování zájemců, avšak pouze na základě vyšší kvalifikace a pouze v jednacích řízeních, soutěžním dialogu, inovačním partnerství a omezeně pak také v užším řízení – pouze u veřejných zakázek v oblasti obrany a bezpečnosti a u sektorových zadavatelů.

Ekonomická kvalifikace

Předkladatel navrhuje navrácení ekonomické kvalifikace, avšak pouze v omezeném rozsahu – bude stanoven taxativní výčet možných požadavků na ekonomickou kvalifikaci dodavatele. Výběr těchto požadavků nebyl zatím ukončen a bude konkretizován v dalších fázích přípravy paragrafového znění nového zákona o veřejných zakázkách.

Mimořádně nízká nabídková cena

Je navrhováno zachování současného přístupu k mimořádně nízké nabídkové ceně. V nového zákona o veřejných zakázkách tedy nebudou stanoveny vzorce ani jiné způsoby identifikace mimořádně nízké nabídkové ceny. Zadavateli však bude výslovně umožněno ad hoc pro konkrétní veřejnou zakázku způsob identifikace mimořádně nízké nabídkové ceny vymezit.

Dodatečné stavební práce, služby a dodávky

Ministerstvo pro místní rozvoj navrhuje umožnit změnu až do výše 50%, avšak tato hranice by nemohla být v součtu všech dodatečných stavebních prací, dodávek či služeb překročena. Přijetím předemné varianty bude dle předkladatele dosaženo dostatečné flexibility na straně zadavatelů, a zároveň bude částečně předcházeno nepřiměřenému navyšování ceny veřejných zakázek.

Změna smlouvy

Směrnice dovoluje provedení změny smlouvy bez nutnosti zahájení zadávacího řízení až do výše 10 % ceny původní veřejné zakázky

v případě služeb a dodávek, a do výše 15 % ceny původní veřejné zakázky v případě stavebních prací. Ministerstvo pro místní rozvoj navrhuje mírně přísnější přístup, než stanoví směrnice – v případě změny smlouvy bude požadován soupis změn s uvedením jejich důvodů; změny však musí vždy souviset s původní veřejnou zakázkou a nesmějí měnit její celkovou povahu.

Rušení při jedné nabídce

Ministerstvo pro místní rozvoj navrhuje vypuštění povinnosti rušit zadávací řízení při jedné obdržené nabídce, či pokud zbyla jen jedna nabídka k hodnocení, avšak za současného stanovení nové povinnosti odůvodnit postup zadavatele v případě, že se rozhodne v zadávacím řízení pokračovat i v případě jedné nabídky.

Dohled nad dodržováním zákona

Přestože dohledová směrnice nebyla revidována, považujeme nový zákon o veřejných zakázkách za vhodnou příležitost k revidování právní úpravy výkonu dohledu; konkrétní změny budou diskutovány v dalších fázích přípravy nového zákona o veřejných zakázkách.

Transparentní vlastnická struktura

Řešení problematiky bude záviset na vývoji legislativního procesu vedoucího k přijetí/nepřijetí speciálního zákona, který by předmětnou problematiku řešil komplexně. Konkrétní podoba řešení tak bude záviset na závěrech obsažených v Závěrečné zprávě z hodnocení dopadů regulace (RIA), která bude pro daný účel vypracována při Úřadu vlády ČR.

Hodnoticí kritéria

Předkladatel doporučuje převzetí demonstračního výčtu hodnotících kritérií uvedených ve směrnici, což bude znamenat rozšíření současného demonstračního výčtu obsaženého v zákoně o veřejných zakázkách. Rozšíření výčtu možných hodnotících kritérií tak umožní efektivnější postup zadavatelů při zpracování hodnotících kritérií.

Ministerstvo pro místní rozvoj

MINISTERSTVO
PRO MÍSTNÍ
ROZVOJ ČR

Weil

Weil, Gotshal & Manges s.r.o. advokátní kancelář

	NEJÚSPĚŠNĚJŠÍ MEZINÁRODNÍ ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ PŮSOBÍCÍ V ČESKÉ REPUBLICE (Chambers Europe 2013, 2009, 2008)			
	PRÁVNICKÁ FIRMA ROKU PRO MEZINÁRODNÍ KANCELÁŘ (epravo.cz 2013, 2012, 2011) a současně PRÁVNICKÁ FIRMA ROKU V KATEGORIÍCH: ■ Fúze a akvizice (epravo.cz 2013, 2012, 2011, 2010) ■ Řešení sporů a arbitráže (epravo.cz 2013, 2012, 2011, 2010)			
	NEJÚSPĚŠNĚJŠÍ ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ STŘEDNÍ A VÝCHODNÍ EVROPY V OBLASTI M&A (Financial Times/Mergermarket 2011, 2007)			
	NEJÚSPĚŠNĚJŠÍ ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ V ČESKÉ REPUBLICE (International Financial Law Review/Euromoney 2011, 2006, 2004)			
	NEJLEPŠÍ ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ V ČESKÉ REPUBLICE DLE VÝBĚRU KLIENTŮ (International Law Office 2008)			
			Děkujeme našim klientům	
			Křižovnické nám. 193/2 110 00 Praha 1 tel.: 221 407 300, fax: 221 407 310	

Nabývání půdy na Slovensku po novém

Dne 1. 6. 2014 nabyl účinnosti slovenský zákon č. 140/2014 Z.z. o nabývání vlastnictví zemědělského pozemku (dále jen „zákon“), který značně komplikuje nabytí zemědělské půdy na Slovensku.

Do 31. května 2014 existovala na Slovensku omezení pro nabývání zemědělské půdy pouze ve slovenském devizovém zákoně (§ 19a zákona č. 202/1995 Z. z.) a vztahovala se jen pro cizince. Devizový zákon však cizinci snadno obcházel tak, že zakládali slovenské obchodní společnosti, na něž se žádná omezení nevztahovala, aby následně zemědělskou půdou nabývali jejich prostřednictvím. Po uplynutí desetiletého přechodného období od vstupu Slovenské republiky do Evropské unie nicméně Slovensko muselo i tato neefektivní omezení zrušit a hledat jiný způsob ochrany zemědělské půdy.

Cílem tohoto příspěvku je představit způsob, jak slovenský zákonodárce k tomuto zadání přistoupil.

Působnost zákona

Zákon se uplatní na nabytí zemědělské půdy (orná půda, chmelnice, vinice, ovocné sady, trvalé travnaté porosty) nacházející se mimo zastavěné území obce s výměrou alespoň 2.000 m² (dále jen „pozemek“). Zákon se vztahuje na úplatné i bezúplatné převody pozemků, jakož i na výkon zástavního práva a zabezpečovacího převodu práva.

Zákon se naopak nevztahuje na pozemky, jejichž zemědělské využití je omezeno speciálními předpisy (omezení z důvodu ochrany přírody, vodního zákona apod.), ani na pozemky, které jsou dle územního plánu nebo územního rozhodnutí určeny k výstavbě. Zákon se dále neaplikuje na pozemek, který je spolu s ostatním majetkem podniku (závodu) převáděn v rámci převodu podniku (závodu), obchodního podílu nebo akcií.

Standardní převod

Zveřejnění a akceptace nabídky

Standardní proces převodu zemědělského pozemku dle zákona začíná zveřejněním konkrétní nabídky obsahující údaje o prodávajícím, údajů o pozemku a u úplatného převodu pozemku i požadované ceny a lhůty pro akceptaci v trvání alespoň 15 dnů (§ 4 odst.

3 až 10 a § 5 a 6 zákona). Nabídka musí být zveřejněna po dobu alespoň 15 dnů ve veřejném rejstříku pro zveřejňování nabídek převodu vlastnictví zemědělského pozemku přístupném na webové stránce slovenského Ministerstva zemědělství a rozvoje venkova (dále jen „rejstřík“) a také na úřední desce obce, na jejímž katastrálním území se pozemek nachází.

mohl stát vlastníkem zemědělského pozemku. Konkrétně se na budoucím vlastníkovi vyžaduje, aby měl na území Slovenské republiky po dobu 10 let trvalý pobyt nebo sídlo a aby ve Slovenské republice nejméně po dobu tří let podnikal v zemědělské výrobě. Zákon stanoví i určité výjimky pro zaměstnance zemědělců a mladé zemědělce.

Pokud se přihlásí víc zájemců, tak zákon stanovuje jasnou hierarchii zájemců, když je upřednostněn zájemce, který podniká v zemědělské výrobě na katastrálním území obce, kde se pozemek nachází, a následuje zájemce, který podniká v zemědělské výrobě na sousedním katastrálním území. Až jako poslední v pořadí pak přichází v úvahu zájemce, který v zemědělské výrobě podniká kdekoli na Slovensku.

Zákon neupravuje žádnou prioritu v případě, že zájem projeví vícero zájemců ve stejné skupině.

Ověření okresním úřadem a uzavření převodní smlouvy

V případě, že v stanovené lhůtě neprojeví zájem žádný zájemce, je prodávající ve lhůtě 6 měsíců od konce lhůty pro přijetí nabídky oprávněn uzavřít smlouvu o převodu pozemku za cenu uvedenou v nabídce. Nabyvatel pozemku však stále musí splňovat podmínku pobytu nebo sídla na území Slovenské republiky v délce alespoň 10 let.

Před uzavřením samotné smlouvy o převodu pozemku zákon konečně požaduje, aby zájemce požádal příslušný okresní úřad o vydání osvědčení o splnění zákonných podmínek (dodržení nabídkového procesu, kvalifikace zájemce). Žádost musí obsahovat řadu podkladů, které splnění podmínek stanovených v zákoně dokládají. Lhůta pro vydání osvědčení činí 30, resp. 60 dnů. Osvědčení tvoří obligatorní přílohu převodní smlouvy, a proto je převodní smlouvu možné uzavřít až po jeho získání, jinak je tato smlouva neplatná.

Zjednodušený převod

Z výše popsaného striktního režimu však existují i výjimky. Za splnění zákonných podmínek lze využít i tzv. zjednodušeného převodu (převod dle § 4 odst. 1 zákona), a to pro převody pozemků mezi spoluvlastníky pozemku, osobami blízkými nebo příbuznými a také ve prospěch osob vykonávajících po dobu alespoň tří let zemědělskou výrobu v katastru obce, kde se pozemek nachází. U zjednodušeného převodu zákon jako povinnou přílohu převodní smlouvy požaduje všechny dokumenty, které dokládají, že byly splněny podmínky pro aplikaci výjimky (§ 6 odst. 8 písm. b) zákona).

Princip reciprocity

Zákon na závěr ještě stanovuje zákaz nabývání pozemku pro osoby mimo EU, EHP a Švýcarsko, jejichž právní řád občanům Slovenské republiky, resp. osobám s pobytem nebo sídlem ve Slovenské republice neumožňuje, aby nabývali vlastnictví k pozemku (princip reciprocity).

Závěr

Zákon stanovuje složitý a časově náročný proces pro převod zemědělské půdy v případě, že nejsou splněny podmínky pro aplikaci některé z výjimek a neuplatní se zjednodušený postup. Povinné osvědčení okresního úřadu tvořící obligatorní přílohu převodní smlouvy představuje další komplikaci. Zpřísnění představuje i generální požadavek pobytu/sídla v délce trvání alespoň 10 let a případně též speciální podmínka podnikání v zemědělské výrobě po dobu alespoň tří let.

Zůstane na posouzení Ústavního soudu SR, zda uvedená zákonná úprava nenarušuje základní práva. Zejména by mohlo být omezeno základní právo vlastnit majetek, neboť úprava zákona především bezdůvodně a paušálně z možnosti nabývat zemědělskou půdu vylučuje celé okruhy osob (tj. osoby, které nemají trvalý pobyt nebo sídlo ve Slovenské republice alespoň po dobu 10 let, resp. osoby, které neprovozují zemědělskou výrobu alespoň po dobu 3 let). Soulad s právem EU může být také problematický. ●

Mgr. Radim Ranič, LL.M., advokát
Schönherr s.r.o.

schönherr
ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ

Zájemce o přijetí nabídky musí svůj zájem znamenat v rejstříku a písemně informovat prodávajícího.

Požadavky na zájemce a stanovení priority

Zákon dále stanoví i poměrně restriktivní podmínky, které musí zájemce splňovat, aby se

K možnosti dohodnout si lhůtu k vyplacení vypořádacího podílu společnosti s ručením omezeným podle zákona o obchodních korporacích

Zrušený obchodní zákoník výslovně ve svém § 150 odst. 3 připouštěl možnost stanovit si ve společenské smlouvě delší než zákonnou lhůtu pro splatnost vypořádacího podílu. Podle této úpravy měla společnost vypořádací podíl vyplatit bez zbytečného odkladu poté, co splnila povinnost podle § 113 odst. 5 nebo 6 obchodního zákoníku, přičemž společenská smlouva mohla lhůtu pro splatnost vypořádacího podílu prodloužit. Obchodní zákoník tak dával společnostem možnost upravit si v zásadě libovolnou lhůtu pro vyplacení vypořádacího podílu ve společenské smlouvě.

V některých případech je přitom taková možnost velmi důležitá, neboť může nastat situace, kdy okamžité vyplacení celého podílu může zásadním způsobem narušit fungování společnosti, v krajním případě by mohlo být i likvidační. Tato úprava respektovala volnost a zájem na zachování činnosti společnosti bez výrazných zásahů. Možnost upravit si lhůtu pro vyplacení vypořádacího podílu tak byla v praxi hojně využívána.

V zákoně č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích, dále jen „ZOK“), který nahradil obchodní zákoník, jsou obecná ustanovení týkající se vypořádacího podílu obsažena v § 36 ZOK. Podle § 36 odst. 2 ZOK platí: „Neurčí-li společenská smlouva jinak, stanoví se výše vypořádacího podílu ke dni zániku účasti společníka v obchodní korporaci z vlastního kapitálu zjištěného z mezitímní, řádné nebo mimořádné účetní závěrky sestavené ke dni zániku účasti společníka v obchodní korporaci.“ V § 36 odst. 4 stojí: „Vypořádací podíl se určí poměrem podílů společníků u jednotlivých forem obchodních

korporací a vyplácí v penězích bez zbytečného odkladu poté, co je nebo mohla být zjištěna jeho výše podle odstavce 2 nebo 3, ledaže společenská smlouva nebo dohoda mezi obchodní korporací a společníkem nebo společníkem, jehož účast zanikla, nebo jeho právním nástupcem určí jinak.“ Tato ustanovení jsou tak zjevně dispozitivní a lze se od nich odchýlit úpravou ve společenské smlouvě. Limity pro tuto smluvní úpravu ve společenské smlouvě jsou z hlediska určení výše vypořádacího podílu stanoveny v § 36 odst. 3 ZOK, a to ve zřejmé návaznosti na judikaturu k obchodnímu zákoníku týkající se spravedlivého určení výše vypořádacího podílu[1].

U společnosti s ručením omezeným obsahuje ZOK speciální úpravu vypořádacího podílu, a to zejména ve svých ustanoveních § 213 a 214, podle kterých až na případy stanovené zákonem platí, že společnost se má nejprve pokusit o prodej uvolněného obchodního podílu, vypořádací podíl je pak povinna vyplatit oprávněné osobě bez zbytečného odkladu. Pokud se společnost uvolněný podíl z objektivních důvodů nepodaří prodat ve lhůtě tří měsíců, pak se výše vypořádacího podílu určí podle

obecného ustanovení § 36 odst. 2 ZOK a společnost vypořádací podíl oprávněné osobě vyplatí do jednoho měsíce od uplynutí tříměsíční lhůty (společenská smlouva rovněž může stanovit, že se bude takto postupovat přímo, tedy aniž by se nejprve společnost pokusila podíl prodat podle § 213 ZOK). Z toho vyplývá, že společnost by měla ve standardních případech vypořádací podíl vyplatit do čtyř měsíců od zániku účasti společníka.[2]

Otázkou je, zda se v případě určení lhůty pro vyplacení vypořádacího podílu dle § 213 a 214 ZOK jedná o úpravu kogentní, nebo jestli se strany mohou odchýlit např. úpravou ve společenské smlouvě.

Pro závěr ve prospěch dispozitivnosti ustanovení § 214 odst. 1 ZOK o lhůtě k výplatě vypořádacího podílu lze argumentovat důvodovou zprávou k ZOK k těmto ustanovením, kde je výslovně uvedeno, že „Ustanovení o vypořádacím podílu jsou dispozitivní (vyjma toho, že uvolněný podíl nepřechází na společnost nebo družstvo).“ Důvodová zpráva k ZOK dále obecně k povaze norem uvádí: „zákon o obchodních korporacích je nepochybně liberálním předpisem, který chrání autonomii vůle soukromých osob a nabízí uživatelům převážně dispozitivní pravidla s výjimkou těch ustanovení, na nichž je nutno bez výhrad trvat, například v zájmu veřejného pořádku, dobrých mravů či nezbytné míry ochrany slabší či třetí strany“. Jelikož samotný text ZOK neobsahuje žádné pravidlo pro určení kogentnosti či dispozitivnosti norem, užije se obecná úprava v občanském zákoníku. Podle § 1 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „NOZ“) platí: „Nezakazuje-li to zákon výslovně, mohou si osoby ujednat práva a povinnosti odchýlně od zákona; zakázána jsou ujednání porušující dobré mravy, veřejný pořádek nebo právo týkající se postavení osob, včetně práva na ochranu osobnosti.“ Normy soukromého práva jsou tak zásadně dispozitivní. Kogentnost nelze bez dalšího dovozovat pouze z faktu, že v textu není výslovně zmíněno, že se lze od pravidla odchýlit. Stejně tak pokud ustanovení výslovně nezakazuje

odchylné ujednání, nelze kogentnost usuzovat pouze ze samotné dikce ustanovení, tedy z jeho jazykového vyjádření, i dispozitivní norma totiž může být formulována imperativně. Zásadní pro určení kogentnosti či dispozitivnosti normy bude tedy teleologický výklad. Jelikož kogentní norma omezuje autonomii vůle, příslušná norma musí sledovat takový účel, který se v poměrování prosadí proti principu autonomie vůle, aby mohla být kogentní.[3]

Předmětná ustanovení § 213 a 214 ZOK neobsahují výslovný zákaz odchylného ujednání. Individuální sjednání odlišné lhůty splatnosti vypořádacího podílu není ujednání porušující dobré mravy, veřejný pořádek a nejedná se ani o ujednání porušující postavení osob (§ 1 odst. 2 NOZ). Mohli bychom tedy vycházet z teleologického výkladu a zohlednit tak smysl a účel normy. Mezi účely norem, které jsou zpravidla považovány za důvod kogentnosti, patří např. obecný zájem, bezpečnost právního styku, blaho rodiny, ochrana slabší strany apod.[4] Jedná se tedy o zásadní zájmy, na jejichž ochraně je třeba trvat a pro které je možné omezit autonomii vůle stran. Lhůta v § 214 odst. 1 ZOK však nemá žádný takový účel, který by obstál v poměření s principem autonomie vůle.

Dalším argumentem by mohlo být, že ostatní ustanovení týkající se vypořádání jsou výslovně dispozitivní (§ 36 odst. 2, § 36 odst. 4, § 214 odst. 2 ZOK). Navíc v případech aplikace § 212 odst. 2 a § 214 odst. 2 ZOK dochází k tomu, že společnost se nepokouší nejprve uvolněný podíl prodat. Důsledkem je, že zde zcela chybí tříměsíční lhůta pro prodej podílu, na kterou se ovšem váže jednoměsíční lhůta pro vyplacení podílu uvedená v § 214 odst. 1 ZOK. V těchto případech proto není zcela jasné, od čeho se jednoměsíční lhůta pro vyplacení vypořádacího podílu počítá a v úvahu připadá i výklad, že by tato otázka mohla být ponechána na úpravě ve společenské smlouvě. Pokud by ale šlo takto lhůtu pro výplatu vypořádacího podílu určit ve společenské smlouvě v těchto dvou zvláštních případech, proč by pak nebylo možné to sjednat i v klasickém případě, kdy se společnost nejprve pokusí o prodej uvolněného podílu.

Ve prospěch závěru o dispozitivní povaze ustanovení o lhůtě pro výplatu vypořádacího podílu ve společnosti s ručením omezeným konečně svědčí i jedna z nejvíce proklamovaných zásad zákona o obchodních korporacích, a to zásada široké smluvní volnosti při úpravě poměrů ve společnosti.

Ale i pro kogentnost ustanovení o lhůtách pro vypořádání obchodního podílu ve společnosti s ručením omezeným nalezneme pádné argumenty. Především platí, že ustanovení § 213 a § 214 ZOK jsou ustanovení speciální vůči těm obecným v § 36 ZOK. Tedy, i když jsou obecná

ustanovení dispozitivní, neznamená to automaticky, že úprava zvláštní je nutně také dispozitivní. Dle zásady lex specialis derogat generali by se použila kogentní ustanovení pro s.r.o. místo dispozitivního § 36 ZOK. Dispozitivnost bychom tak neměli usuzovat pouze z dispozitivnosti obecných ustanovení.

Dále platí, že pokud by byl záměr zákonodárce umožnit společností s ručením omezeným upravit si lhůtu libovolně, proč zde výslovně nezakotvil možnost odchýlit se ve společenské smlouvě tak, jako to udělal v ustanoveních jiných (§ 214/2, § 36/2, § 36/3, § 36/4 ZOK). Když například v § 214 odst. 2 ZOK je jasné určeno, že se lze ve společenské smlouvě odchýlit, ale v odstavci prvním toto chybí, naznačuje to, že odst. 1 je kogentní a lhůtu pro vyplacení vypořádacího podílu nelze určit jinak.

Na kogentnost ustanovení ZOK o lhůtě pro vyplacení vypořádacího podílu ve společenské smlouvě ukazuje i navazující ustanovení § 215 ZOK, který je sám svou povahou dle našeho názoru zjevně kogentní, když stanovuje povinnost rozhodnout o přechodu uvolněného podílu na zbývajících společníky nejpozději do jednoho měsíce od vyplacení vypořádacího podílu podle § 214, a to pod sankcí zrušení společnosti. Lhůta v § 215 ZOK se tak váže na vyplacení podílu, nikoli například na zánik účasti ve společnosti, jak tomu bylo podle obchodního zákoníku. Kdyby byl § 214 odst. 1 ZOK dispozitivní, pak by ve svém důsledku zasahoval do kogentního § 215 ZOK, a to je nelogické. Pokud by si totiž společnosti mohly lhůtu pro vyplacení vypořádacího podílu určit libovolně, mohlo by docházet díky tomuto ke zneužívání a společnosti by mohly držet uvolněný podíl nepřiměřeně dlouhou dobu, čemuž se zákonodárce v § 215 ZOK očividně snaží bránit.

K závěru o kogentnosti předmětného ustanovení konečně přispívá i na komentář k zákonu o obchodních korporacích[5], kde je uvedeno, že „obecně by měl být aplikován předpoklad, který vychází z toho, že regulace správy kapitálových společností a regulace zákonných ochranných schémat pro společníky je svou povahou bližší právům týkajícím se osob, tedy statusovým otázkám, a proto jsou ve zvýšené míře kogentní.“ Ustanovení o maximální lhůtě pro výplatu vypořádacího podílu lze přitom jistě považovat za ustanovení směřující k ochraně společníka.

Lze tedy uzavřít, že je možné nalézt jak argumenty pro dispozitivní povahu ustanovení ZOK o lhůtě pro výplatu vypořádacího podílu ve společnosti s ručením omezeným, tak argumenty pro závěr, že se jedná o ustanovení kogentní. Máme za to, že v současné době převažují argumenty ve prospěch kogentnosti předmětného ustanovení a k tomuto závěru se také kloníme. Dle našeho názoru se však jedná o ne úplně

šťastné řešení a zákonodárce by do budoucna měl tuto záležitost jednoznačně upravit tak, aby nedocházelo k nejistotě a ke zbytečným sporům. Již v současné době tato otázka vyvolává problémy v praxi. Advokátní kancelář se v této věci dokonce setkala již s trojím přístupem notářů (někteří notáři zcela odmítají sepsávat notářské zápisy, kde by byla délka lhůty pro výplatu vypořádacího podílu stanovena jinak, než v zákoně, někteří notáři postupují tak, že takový notářský zápis sice sepiší, ale připojí k němu výhradu, že dle jejich právního názoru takto lhůtu pro výplatu vypořádacího podílu stanovit nelze, a konečně další notáři postupují tak, že v notářském zápise lhůtu pro výplatu vypořádacího podílu sice stanoví odchylně od zákona, avšak připojí k tomu dovětek, že toto platí pouze tehdy, pokud se jedná o úpravu v souladu se zákonem). Úprava v obchodním zákoníku byla dle našeho názoru dostačující a ohledně této věci nebylo nutné ji v zákoně o obchodních korporacích nutně upravovat odlišně. Jsme toho názoru, že smluvní volnost při úpravě lhůty pro vyplacení vypořádacího podílu je velice prospěšná a v praxi byla také velmi často využívána. Možným budoucím řešením by proto dle našeho názoru měla být novelizace zákona o obchodních korporacích, podle které by v rámci ustanovení § 214 odst. 1 ZOK bylo výslovně začleněno ustanovení o možnosti odchýlit se při stanovení délky lhůty pro výplatu vypořádacího podílu od textu zákona úpravou ve společenské smlouvě. Dále by měl být znovelizován i § 215 ZOK tak, že lhůta, ve které má společnost stanoveným způsobem naložit s uvolněným podílem by byla prodloužena a vázána na okamžik zániku účasti ve společnosti, nikoli na okamžik vyplacení vypořádacího podílu. ●

JUDr. Ervín Perthen, advokát
JUDr. Milan Chmelík, advokát
PPS advokáti s.r.o.

Poznámky

- [1] Například usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 29 Cdo 752/2011, ze dne 27. 7. 2011
- [2] Štenglová, I., Havel, B., Čileček, F., Kuhn, P., Šuk, P. Zákon o obchodních korporacích. Komentář. 1. vydání. Praha: C.H.Beck, 2013, 408 s.
- [3] MELZER, Filip. Dispozitivní a kogentní normy v novém občanském zákoníku. Právní rozhledy. 2013, č. 7.
- [4] Tamtéž.
- [5] Štenglová, I., Havel, B., Čileček, F., Kuhn, P., Šuk, P. Zákon o obchodních korporacích. Komentář. 1. vydání. Praha: C.H.Beck, 2013, 4 s.

Náhrada újmy na zdraví podle NOZ a „prováděcí“ metodiky Nejvyššího soudu

Nový občanský zákoník pojal náhrady při ublížení na zdraví značně odlišně o starého občanského zákoníku. Bez nové metodiky Nejvyššího soudu by ovšem v praxi zavládla značná nejistota.

NOZ zrušil tzv. náhradovou vyhlášku (vyhlášku Ministerstva zdravotnictví č. 440/2001 Sb., o odškodnění bolesti a ztížení společenského uplatnění), aniž by ovšem pro stanovení výše náhrad bolesti a ztížení společenského uplatnění stanovil bližší pravidla. Tuto legislativní „ránu“ má za účel zacetit nová metodika Nejvyššího soudu, která stanoví nová – a zčásti staronová – pravidla pro výpočet kompenzace bolesti a ztížení společenského uplatnění. Předmětná metodika však není příliš „user-friendly“, smyslem tohoto článku je proto zejména snaha o přehlednější představení základní bodů, na kterých spočívá výpočet jednotlivých částek.

Ustanovení § 2958 NOZ uvádí toliko, že při ublížení na zdraví odčiní škůdce újmu poškozeného peněžitou náhradou vyvažující plně vytrpěné bolesti a další nemajetkové újmy, přičemž vznikla-li poškozením zdraví „překážka lepší budoucnosti poškozeného“, nahradí mu škůdce i ztížení společenského uplatnění. Dále je v citovaném ustanovení uvedeno, že pokud výši náhrady nelze takto určit, stanoví se „podle zásad slušnosti“. Jinými slovy celá problematika odškodnění bolesti a ztížení společenského uplatnění je postavena na značně vágních pojmech „plného vyvážení újmy“ a „zásadách slušnosti“.

Na potenciálně negativní dopady této nedostatečné úpravy preventivně reaguje již

stručně představená Metodika Nejvyššího soudu k náhradě nemajetkové újmy na zdraví (dále jen „Metodika“), která byla vypracována ve spolupráci se zástupci odborné veřejnosti a dne 12. 3. 2014 doporučena Občanskoprávním a obchodním kolegiem Nejvyššího soudu k používání při aplikaci § 2958 NOZ. Metodika v důsledku své povahy není závazná formálně (není pramenem práva), je však bezpochyby závaznou fakticky, a to vahou role Občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu v soudním systému.

V preambuli Metodiky Nejvyšší soud uvádí, že zrušení náhradové vyhlášky zjevně miřilo pouze do oblasti soudních sporů, avšak zcela pomíjelo, že existence náhradové vyhlášky umožňovala vyřešit většinu případů mimosoudně. Při absenci její náhrady nemůže mít představu o adekvátní výši náhrady poškozený, jeho právní zástupce, osoby k náhradě újmy povinné, pojistitelé, a konečně ani soudci. Nejvyšší soud poukázal též na to, že nepříznivé zásahy do zdravotního stavu nelze odpovědně kvalifikovat ani kvantifikovat bez odborných lékařských znalostí.

A jaká pravidla tedy Metodika v oblasti náhrad nemajetkových újem na zdraví nastavila?

Kompenzace bolesti

Ve vztahu ke kompenzaci bolesti byl Metodikou v principu převzat bodový systém zrušené náhradové vyhlášky, tedy etiologický přístup vycházející z klasifikace bolestivých stavů podle postižení jednotlivých orgánů či částí těla a vyjadřující míru bolesti jako tělesného a duševního strádání v souvislosti se zásahy do zdraví. Platí též, že vznik bolesti se váže k akutní fázi bolestivého stavu, přičemž výši nároku lze vyčíslit až v době stabilizace bolesti, a že bolest může vznikat jak při samotné škodné události, tak při léčení či odstraňování následků újmy na zdraví. Změny či upřesnění oproti náhradové vyhlášce spočívají zejména v následujícím:

1. Klasifikace poškození zdraví byla podrobená revizi odborných lékařských společností a s přihlédnutím k jejich doporučením byly pozměněny bodové porporce mezi jednotlivými bolestivými stavy.
2. Bodové odškodnění zahrnuje tzv. bolest v širším smyslu, tedy vedle samotného bolestivého stavu též obvyklou míru nepohodlí, stresu či obtíží spojených s utrpenou zdravotní újmou, včetně obav ze ztráty života či vážného poškození zdraví.
3. Posudek za účelem stanovení výše odškodnění bolesti již nebude muset zpracovávat

primárně ošetřující lékař poškozeného, nýbrž na základě zdravotnické dokumentace jakýkoliv znalec v oboru zdravotnictví, odvětví odškodňování nemateriálních újem na zdraví (ošetřující lékaři z důvodu nedostatku zkušeností a času mnohdy nebyli schopni ani ochotni posudek zpracovávat).

4. Hodnota bodu byla zvýšena ze 120,- Kč na 1 % hrubé měsíční nominální mzdy v národním hospodářství za kalendářní rok předcházející roku, v němž vznikl nárok; pro rok 2014 tedy hodnota jednoho bodu činí 251,28 Kč.
5. Posuzující lékař hodnotí samostatně každý bolestivý stav, který je v příčinné souvislosti se škodnou událostí.
6. Jako otevřená rána (součást bolesti utrpěné při škodné události) se hodnotí pouze první operace u zlomenin a uzavřených poranění kostí či jiných systémů organismu; případné další operace či jiné obdobné invazivní zákroky se hodnotí samostatně podle položek, které odpovídají charakteru zásahu při prováděném výkonu.
7. Otevřené zlomeniny nejsou klasifikovány jako samostatný typ zlomeniny a jejich charakter se zohlední tak, že se k ohodnocení zlomeniny přičte bodové ohodnocení zasažení povrchových částí podle odpovídajících položek.
8. Funkční či anatomická ztráta končetiny či orgánu nepředstavuje limit, který by u mnohočetných poranění nemohl být přesažen, je-li bolest intenzivnější a léčení náročnější než samotné odnětí končetiny či orgánu tam, kde to není pojmově vyloučeno.
9. Ze strany posuzujícího lékaře může být výše náhrady zvýšena v důsledku komplikací v léčbě ve vztahu k položkám, jichž se komplikace týká, ovšem pouze v desítkách procent, konkrétně komplikace lehká – do 5%, komplikace středně závažná – do 10%, komplikace závažná – do 15% a komplikace těžká – do 20%.
10. Ze strany soudu lze výši náhrady přiměřeně zvýšit za výjimečných okolností vymezených v § 2957 NOZ (např. úmyslné způsobení újmy, způsobení újmy zneužitím závislosti poškozeného na škůdci nebo v důsledku diskriminace poškozeného kvůli jeho etnickému původu či víře).

Domnívám se, že i přes zvýšení hodnoty bodu a částečně i počtu bodů u jednotlivých bolestivých stavů budou stále výsledné částky bolestného stále velmi nedostatečné. Tak například bolestné u zlomeniny žebra vychází

pouze na cca 5 tisíc Kč, u zlomeniny stehna jen na cca 38 tisíc Kč, u zhmoždění krční míchy toliko na cca 63 tisíc Kč. Je třeba si uvědomit, že převážná část újem na zdraví nebude mít trvalé následky, a kompenzace bolesti tak bude představovat jedinou náhradu nemajetkové újmy na zdraví. Je též nutné zohlednit, že kompenzována je tzv. bolest v širším slova smyslu, a jednotlivé počty bodů proto navýšit, a to podle mého názoru v průměru minimálně dvojnásobně.

Kompenzace ztížení společenské uplatnění

V tomto směru bylo Metodikou naopak přistoupeno k vytvoření zcela nového systému, neboť etiologický charakter dosavadní klasifikace nebral příliš zřetel na vymezení důsledků pro život poškozeného (u ztížení společenského uplatnění je třeba odškodnit negativní důsledky újmy na zdraví, přičemž není zásadně rozhodné, jaká konkrétní újma k těmto důsledkům vedla).

Metodikou nově zavedený systém proto vychází z identifikace rozsahu postižení (omezení) z pohledu všech myslitelných stránek lidského života, tj. všech oblastí, v nichž pro trvalé zdravotní následky dochází k omezení či k plnému vyřazení z možnosti se společensky uplatnit. Jako katalog oblastí lidského života Metodika využívá upravenou Mezinárodní klasifikaci funkčních schopností, disability a zdraví („MKF“), vypracovanou Světovou zdravotnickou organizací. Konkrétně je pro účely Metodiky využita a upravena 3. část MKF nazvaná „Aktivity a participace“. Jednotlivé aktivity a participace jsou rozděleny do 9 kapitol, jako např. Učení se a aplikace znalostí, Komunikace, Pohyblivost, Péče o sebe či Život v domácnosti.

Hlavní principy výpočtu náhrady za ztížení společenského uplatnění spočívají zejména v následujícím:

1. V souladu s praxí zavedenou náhradovou vyhláškou by mělo být k hodnocení trvalých následků přistoupeno teprve poté, co se zdravotní stav relativně ustálí, zpravidla po uplynutí jednoho roku, výjimečně po uplynutí dvou let.
2. I ztížení společenského uplatnění je chápáno v širším smyslu, tedy vedle samotné „překážky lepší budoucnosti poškozeného“ je v rámci základní náhrady odčítána též morální újma vzniklá zásahem do tělesné integrity, frustrace z trvalého poškození či ztráty tělesných orgánů, stres a vypětí z překonávání nastalých obtíží, pozbytí ztráty životních příležitostí a možností, včetně abstraktní ztráty

možností pracovního uplatnění a zapojení se do dalších životních činností.

3. Též posudek za účelem stanovení výše odškodnění ztížení společenského uplatnění již nebude primárně zpracovávat ošetřující lékař poškozeného, nýbrž na základě zdravotnické dokumentace znalec v oboru zdravotnictví, odvětví odškodňování nemateriálních újem na zdraví.

4. Stupeň závažnosti trvalého zdravotního postižení se vyjadřuje jako procentní vyjádření ztráty životních příležitostí, resp. „lepší budoucnosti“ pro jednotlivé aktivity a participace v devíti oblastech společenského zapojení, odpovídajících výše zmíněným 9 kapitolám.

5. U každé aktivity či participace se stav poškozeného (stupeň či procento omezení) hodnotí ve dvou kategoriích, tzv. kvalifikátorech – kapacita a výkon.

6. Kapacitou se rozumí aktuální schopnost daného člověka bez kompenzačních pomůcek (facilitátorů), přičemž při posuzování celkové ztráty potenciálu poškozeného se hodnotí jeho snížení oproti předúrazovému stavu (tzv. předchorobí), nikoliv tedy nutně ve vztahu ke zdravému člověku.

7. Výkonem se rozumí provedení určité činnosti (performance) za použití případných standardně dostupných kompenzačních pomůcek, proto může být výkon ohodnocen nižším stupněm či procentem omezení než kapacita (v takovém případě se při hodnocení dané aktivity či participace použije aritmetický průměr obou kvalifikátorů).

8. Kapacita i výkon se primárně hodnotí pomocí 5stupňové, poněkud asymetrické stupnice – 0 (žádná obtíž, 0 – 4% omezení), 1 (lehká obtíž, 5 – 24% omezení), 2 (středně těžká obtíž, 25 – 49% omezení), 3 (těžká obtíž, 50 – 95% omezení), 4 (úplná obtíž, 96 – 100% omezení), přičemž pro účely matematického výpočtu se vyjde z průměru procentního rozpětí příslušného stupně, s výjimkou stupně 0 (kde se přiřazuje 0%) a stupně 4 (u kterého se přiřazuje 100%).

9. Jestliže je u některé aktivity či participace možné přesnější určení, tj. pokud jsou k dispozici správně odstupňované posuzovací testy (nástroje) nebo jiné standardy ke kvantifikaci limitace kapacity či výkonu, stanoví se stupeň omezení přímo procentní sazbou, tj. nikoliv z průměru procentního rozpětí příslušného stupně.

10. Na základě matematického zpracování, konkrétně váženého průměru výše zmíněných 9 kapitol, se zjistí výsledné procentní

omezení poškozeného ve všech oblastech společenského uplatnění (v principu je za celkově stoprocentní považováno hypotetické plné vyjádření poškozeného ve všech sférách, a všechny mírnější formy postižení jsou odstupňovány směrem dolů).

11. Pomyslná hodnota zmařeného (byť neskončeného) lidského života při 100% vyjádření ze všech sfér společenského zapojení (základní rámcová částka) byla stanovena na 400násobek průměrné hrubé měsíční nominální mzdy v národním hospodářství za kalendářní rok předcházející roku, v němž se ustálil zdravotní stav poškozeného; pro rok 2014 tedy tato hodnota činí 10 051 200 Kč (odtud poněkud povrchní mediální zkratka, že „zdravý člověk má cenu 10 milionů korun“).

12. Základní náhrada ztížení společenského uplatnění se vypočte jako procentní podíl (odpovídající zjištěnému stupni omezení poškozeného) ze základní rámcové částky.

13. Tuto základní náhradu byl měl soud z důvodu věku zvýšit o 10%, utrpěl-li poškozený zranění ve věku 35 – 44 let, o 20% ve věku 25 – 34 let a o 30 – 35% ve věku 0 – 24 let, a naopak snížit o 10%, utrpěl-li poškozený zranění ve věku 55 – 69 let, resp. o 20% v případě zranění ve věku od 70 let výše.

14. Dále by měl soud zohlednit případné významnější zapojení poškozeného do společenských aktivit před vznikem újmy na zdraví, a to zvýšením základní náhrady až o 10%, bylo-li nadprůměrné, až o 20%, bylo-li výjimečně intenzivní, a až o 30%, bylo-li zcela mimořádné; základní náhrada se naopak snižuje až o 10%, bylo-li zapojení poškozeného před vznikem újmy na zdraví podprůměrné, a až o 20%, nebylo-li prakticky žádné (snad nebude politicky nekorektní poznámka, že to si lze představit např. u bezdomovce).

15. I v případě ztížení společenského uplatnění lze ze strany soudu základní výši náhrady přiměřeně zvýšit též na základě okolností vymezených v § 2957 NOZ (např. úmyslné způsobení újmy, způsobení újmy zneužitím závislosti poškozeného na škůdci nebo v důsledku diskriminace poškozeného kvůli jeho etnickému původu či víře).

16. Celková náhrada ztížení společenského uplatnění by po všech zvýšeních neměla ve výsledku přesahovat dvojnásobek základní rámcové částky.

O co komplikovaněji je tato část Metodiky napsána, o to více lze přivítat její propracovanost při porovnání s náhradovou vyhláškou, jejíž

etiologický přístup byl pro účely kompenzace ztížení společenského uplatnění zcela nevhodný. Za nedostatek, evidentně však dočasný, lze považovat naprostou absenci pravidel pro stanovení váhy jednotlivých omezení lidského života. Metodika sice odkazuje na excelové tabulky či počítačové aplikace, resp. na webové rozhraní www.ztizeni.cz, ke dni psaní tohoto článku je však toto rozhraní již téměř půl roku „ve výstavbě“. Hlavně je však jednotlivé váhy nutno stanovit přímo v Metodice, jinak bude mít jakékoliv takové rozhraní charakter jakési „černé skříňky“, která sice vyprodukuje určité hodnoty, nicméně bez toho, aby její uživatel znal algoritmus, na jehož základě byly hodnoty vypočítány.

Závěr

Metodika výrazně zvýšila, resp. do budoucna zvýší právní jistotu všech subjektů pravidelně či potenciálně zainteresovaných v oblasti nahrazování nemajetkové újmy na zdraví. Umožní též mimosoudní vyřešení sporů, což by mělo být vždy preferovaným postupem. Přivítat lze též určité „odstavení“ v tomto ohledu nepříliš erudovaných a motivovaných ošetřujících lékařů z procesu zpracování posudků a jejich nahrazení znalci specializovanými na toto odvětví znalecké činnosti, zejména pro účely soudních sporů. Výše bolestného je však podle mého názoru stále podhodnocena, a jednotlivé počty bodů by proto měly být (po konzultaci s odbornými lékařskými společnostmi) násobně navýšeny. Kritéria pro kompenzaci ztížení společenského uplatnění jsou nastavena výrazně lépe než v minulosti, pro posouzení adekvátnosti celkové výše náhrad však v Metodice doposud chybí konkrétní stanovení váhy jednotlivých stránek lidského života omezených posuzovanou újmou na zdraví. Každopádně však Metodika je potřebným a vítaným krokem vpřed. ●

MUDr. Mgr. Daniel Mališ, LL.M., advokát
Mališ Nevrla Legal, advokátní kancelář, s.r.o.

Mališ Nevrla Legal

Hledáte respektovanou finanční instituci?

- Půjčku Provident se 130letou tradicí využívají více než dva miliony zákazníků v šesti zemích světa - u nás, na Slovensku, v Polsku, Maďarsku, Rumunsku a Mexiku.
- Mateřská společnost je úspěšně obchodována na londýnské burze.
- Podle průzkumu neziskové organizace Člověk v tísni je Provident druhou nejméně rizikovou nebankovní společností, od které si lze půjčit peníze.

PROVIDENT

Malé věci dělají velký rozdíl

www.provident.cz

dvořák || hager & partners

advokátní kancelář

Naše mise: Spolehlivý osobní právník pro firmy poskytující praktické služby zaměřené na výsledky za dobrou cenu.

„Dvořák & spol., advokátní kancelář's team is dynamic, efficient, and flexible." Legal500

„Very knowledgeable about local laws and regulations, and offers excellent value for money." Chambers and Partners

Dvořák Hager & Partners,
advokátní kancelář, s.r.o.
Oasis Florenc, Pobřežní 12
186 00 Praha 8

Tel.: +420 255 706 500
Fax: +420 255 706 550
E-mail: paha@dhplegal.com
www.dhplegal.com

Dvořák Hager & Partners znamená tým 26 advokátů a dalších právníků v kancelářích v Praze a Bratislavě, poskytující právní poradenství jak nadnárodním společnostem, tak českým a slovenským podnikatelům.

Komplexní právní podpora v oblasti:

- Právo obchodních společností. Fúze a akvizice
- Financování a kapitálový trh
- Obchodní smlouvy. Mezinárodní obchod a přeprava
- Nemovitosti a výstavba
- Hospodářská soutěž. Veřejné zakázky. PPP
- Zastupování v soudních a arbitrážních řízeních
- Insolvence a restrukturalizace
- Pracovní právo
- Životní prostředí a odpady
- Energetika

Advokátní kancelář Dvořák Hager & Partners je pravidelně doporučována renomovanými mezinárodními publikacemi jako jsou **Legal500** (oblast korporátního práva / fúzí a akvizic (M&A), finančního práva / práva kapitálového trhu, nemovitostí a řešení sporů), **Chambers and Partners** (oblast fúzí a akvizic, korporátního práva, pracovního práva a práva nemovitostí) a **European Legal Experts** (oblast obchodního práva).

Advokátní kancelář Dvořák Hager & Partners byla v rámci soutěže **Právnícká firma roku 2012** oceněna jako doporučovaná advokátní kancelář v kategoriích právo obchodních společností, fúze a akvizice a pracovní právo.

Krácení dotace v judikatuře Nejvyššího správního soudu – polojasno?

Financování projektů z prostředků Evropské unie příjemcům vedle potřebných a očekávaných finančních prostředků přináší nemalé starosti spojené s jejich čerpáním.

S narůstajícím počtem podporovaných projektů logicky souvisí množící se případy, kdy orgány pověřené dohledem nad řádným užíváním poskytnutých finančních prostředků dospějí k závěru, že příjemce dotace porušil podmínky, za kterých mu dotace byla poskytnuta, a původně přislíbené finanční prostředky nevyplácí, případně požadují vrácení prostředků již vyplacených. V obou těchto případech dochází ke značným ztrátám na straně příjemců, které pro ně mnohdy mohou být až likvidační. Postavení příjemců dotací výrazně komplikuje nepřehledná právní úprava podmínek čerpání evropských dotací, která v sobě kombinuje evropskou a vnitrostátní legislativu, přičemž vnitrostátní úprava je od samého počátku velmi kusá.

Původně byly finanční toky evropských prostředků nastaveny v souladu s evropskou legislativou, nicméně bez ohledu na vnitrostátní právo. Podstatná část konkrétních pravidel ani dnes není stanovena obecně závazným právním předpisem, nýbrž Metodikou finančních toků a kontroly programů spolufinancovaných ze strukturálních fondů, Fondu soudržnosti a Evropského rybářského fondu na programové období 2007-2013 zpracovanou Ministerstvem financí (dále jen Metodika). Tento deficit měla odstranit novela tzv. velkých[1] a malých rozpočtových pravidel,[2] která byla provedena zákonem č. 465/2011 Sb., účinným ode dne 30. 12. 2011. Tato novela měla dle důvodové zprávy zjednodušit administraci prostředků poskytnutých z rozpočtů Evropské unie a za tímto účelem „upravit zákony o rozpočtových pravidlech tak, aby implementace projektů probíhala bez legislativních a administrativních překážek.[3] Nutno říci, že způsob, jakým se tak stalo poněkud budí rozpaky, neboť přijatá úprava vyvolávala od samého počátku celou řadu interpretačních nejasností. Za nejzá-

sadnější deficit pokládáme skutečnost, že ani po této novele rozpočtových pravidel nebylo postaveno najisto, na jakém právním základě může poskytovatel dotace přistoupit ke krácení přiznané dotace. S tímto úzce souvisí otázka, jakým způsobem se může příjemce dotace bránit, domnívá-li se, že krácení dotace bylo neoprávněné.

V průběhu první poloviny roku 2014 bylo přijato hned několik rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, která do této problematiky vnášejí alespoň trochu světla. Účelem tohoto článku je upozornit čtenáře na klíčové body současné judikatury Nejvyššího správního soudu, která by příjemce dotace měla nasměrovat ke zvolení odpovídajících prostředků ochrany proti krácení dotačních prostředků.

Kontrola řádného užívání přidělených prostředků a řešení nesrovnalostí

Podmínky čerpání přidělené dotace jsou stanoveny buď v rozhodnutí o přidělení dotace nebo ve smlouvě o poskytnutí dotace, přesněji řečeno v dokumentech, na které tyto právní tituly poskytnutí dotace odkazují. Pravidelně se jedná o celou řadu příruček, podmínek a metodik, které musejí příjemci dotace při jejím čerpání dodržovat. Dodržování takto stanovených pravidel probíhá pod velmi důslednou kontrolou ze strany státních orgánů. Právním základem pro výkon této kontroly je zákon č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě a o změně některých zákonů (zákon o finanční kontrole).

V ust. § 13a zákona o finanční kontrole jsou pak stanovena zvláštní procesní pravidla pro výkon auditu podle přímo použitelných předpisů Evropských společenství. Součástí zprávy

o auditu je identifikace zjištěných nedostatků (§ 13a odst. 2 zákona o finanční kontrole). Tyto nedostatky mohou mít povahu tzv. nesrovnalostí, které mohou mít dle práva Evropské unie dopady na konečný objem poskytnutých finančních prostředků. Nesrovnalostí se dle ust. čl. 2 odst. 7 nařízení Rady (ES) ř. 1083/2006, o obecných ustanoveních o Evropském fondu pro regionální rozvoj, Evropském sociálním fondu a Fondu soudržnosti a o zrušení nařízení (ES) č. 1260/1999, rozumí „porušení právních předpisů Společenství v důsledku jednání nebo opomenutí hospodářského subjektu, které vede nebo by mohlo vést ke ztrátě v souhrnném rozpočtu Evropské unie, a to započtením neoprávněného výdaje do souhrnného rozpočtu.“ Auditovaný subjekt je oprávněn se ke zprávě o auditu vyjádřit ve lhůtě, která nesmí být kratší než pět dní, přičemž stanovisko auditovaného subjektu je dle ust. § 13a odst. 3 zákona o finanční kontrole součástí zprávy o auditu.

Postup následující po zjištění nesrovnalostí je upraven v čl. 3.10. Metodiky. Nesrovnalosti potvrzené auditními zprávami, včetně vyčíslení jejich finančního dopadu, dle Metodiky nemá řídicí orgán oprávnění dále přezkoumávat a je povinen postupovat v souladu s Metodikou. Pokud jsou platby příjemcům vypláceny až následně, mají zjištěné nesrovnalosti povahu nezpůsobitelných výdajů, o které se snižuje skutečně vyplacená dotace.[4] V případech, kdy je nesrovnalost zjištěna až po vyplacení finanč-

ních prostředků, je řídicí orgán dle Metodiky povinen zajistit vrácení neoprávněně vyplacených finančních prostředků.

Pokud má zjištěná nesrovnalost povahu porušení rozpočtové kázně podle velkých rozpočtových pravidel,[5] předá řídicí orgán věc spolu s relevantními podklady příslušnému finančnímu úřadu k dalšímu prošetření. Ten je oprávněn za účelem prověření dalších skutečností oprávněn provést daňovou kontrolou, jejímž výsledkem může být platební výměr ukládající příjemci dotace provést odvod za porušení rozpočtové kázně.

Novelou rozpočtových pravidel č. 465/2011 Sb. bylo zakotveno právo poskytovatele kráčet dotaci. Dle § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel platí, že poskytovatel nemusí vyplatit část dotace, domnívá-li se, že došlo k porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných z rozpočtu Evropské unie, a to do výše, která je stanovena v rozhodnutí o poskytnutí dotace jako nejvyšší možná výše odvodu za porušení rozpočtové kázně. Přitom přihlédne k závažnosti porušení a jeho vlivu na dodržení cíle dotace. O tomto opatření poskytovatel informuje příjemce a příslušný finanční úřad, a to včetně jeho rozsahu a odůvodnění. Dle čtvrtého odstavce tohoto ustanovení se na opatření dle odst. 1 nevztahují obecné předpisy o správním řízení a je vyloučeno jeho soudní přezkoumání. Pozastavení plateb při zjištění nesrovnalostí tak získalo jasnou oporu přímo v rozpočtových pravidlech.

Celá řada nejasností souvisejících s krácením dotací však přetrvává i po účinnosti novely rozpočtových pravidel. Výuka soudního přezkumu explicitně zakotvená v ust. § 14e odst. 4 rozpočtových pravidel vyvolává otázku, jak se může bránit příjemce dotace, který s krácením dotace nesouhlasí. Druhou kategorií nejasností pak představuje řešení nesrovnalostí, které nemají povahu porušení rozpočtové kázně, příp. situací, kdy finanční prostředky jsou již vyplaceny, nicméně finanční úřad dospěje k závěru, že se o porušení rozpočtové kázně nejedná a poskytovatel dotace s tímto názorem nesouhlasí. Metodika totiž v čl. 3.10.3. stanoví, že řídicí orgán není závěrem finančního úřadu vázán a „může trvat na svých zjištěních, resp. zjištěních jiných příslušných kontrolních či auditních orgánů, a stanoví, že k nesrovnalosti došlo. Předmětné výdaje nadále ŘO považované za nezpůsobilé, tak nejsou zahrnuty do předkládaných souhrnných žádostí“ na Národní fond Ministerstva financí, který je platebním a certifikačním orgánem. Prostředky, které byly použity v rozporu se závaznými podmínkami, ale nejedná se o porušení rozpočtové kázně, je řídicí orgán povinen vymáhat. Metodika stanoví, že za účelem vymození prostředků, které nebyly vráceny dobrovolně,

mají činit „další kroky k vymození prostředků (např. podáním k soudu).“ Nestanoví však žádný procesní rámec, ve kterém se toto podání k soudu má odehrávat.

Judikatura Nejvyššího správního soudu

Nejvyšší správní soud se interpretací nového ustanovení § 14e rozpočtových pravidel opakovaně zabýval. Nejprve rozsudkem č. j. 9 As 132/2013-78 ze dne 6. 2. 2014 potvrdil dosavadní ustálenou judikaturu, dle které rozhodnutí o námitkách proti protokolu o kontrolním zjištění podle § 18 zákona o státní kontrole není rozhodnutím, proti kterému by bylo možné se bránit správní žalobou.[6] Dle Nejvyššího správního soudu na základě předmětného protokolu bylo možné předpokládat, že v budoucnu dojde k negativnímu ovlivnění výše poskytnuté dotace, „nicméně k takovému zásahu do právní sféry protokolem ani rozhodnutím o námitkách nebylo ani jisté, zda, v jaké výši a kdy k němu dojde, a to byt v daném případě došlo opatřením žalovaného k pozastavení plateb dotace.“ Na uvedeném závěru dle Nejvyššího správního soudu nemění nic ani ten fakt, že s účinností od 30. 12. 2011 došlo ke změně rozpočtových pravidel, dle které může poskytovatel část dotace nevyplatit.

K námitce příjemce dotace, že opatření poskytovatele dotace směřující ke krácení dotace je explicitně vyloučeno ze soudního přezkumu, Nejvyšší správní soud uvedl, že v takovém případě „nelze bez dalšího vyloučit ochranu proti takovému postupu ve správním soudnictví cestou podání příslušné (tzv. zásahové) žaloby.“ Také z tohoto důvodu devátý senát Nejvyššího správního soudu nepochyboval o ústavní konformitě ust. § 14e odst. 4 rozpočtových pravidel, když uvedl, že „ochrany případně dotčené právní sféry se příjemce dotace může domáhat prostřednictvím žaloby proti konečnému zásahu vydanému v realizační fázi (zde v rámci rozhodnutí o povinnosti odvodu za porušení rozpočtové kázně).“

K obdobným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud i v rozsudku č. j. 9 Afs 107/2013-26 ze dne 6. 3. 2014, v němž uvedl, že „samotné nevyplacení dotace není správním úkonem již proto, že se jedná (toliko) o faktické pozastavení platby nemající se správním řízením nic společného (srov. též jasný text § 14e odst. 4 rozpočtových pravidel). Zákon nazývá tento faktický úkon ne zcela přiléhavě ‚opatřením‘ a ukládá poskytovateli, aby o tomto opatření informoval písemně příjemce dotace.“ Následně se Nejvyšší správní soud opětovně zabýval ústavní konformitou výluky ze soudního přezkumu, přičemž účel předmětného ustanovení, jež Nejvyšší

správní soud shledal v možnosti poskytovatele nevyplatit dotaci při porušení podmínek jejího poskytnutí, označil Nejvyšší správní soud za rozumný. Dále Nejvyšší správní soud uvedl, že „ze soudního přezkumu nejsou samozřejmě vyloučena rozhodnutí o odnětí dotace dle § 15 rozpočtových pravidel, stejně jako rozhodnutí o finančních odvodech za porušení rozpočtové kázně dle § 44 a § 44a tohoto zákona.“

Poněkud odlišný směr úvah nabízí rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Ans 4/2013-44 ze dne 30. 6. 2014, v němž rozhodoval o kasační stížnosti žalovaného Ministerstva průmyslu a obchodu proti žalobě na nečinnost, kterou se příjemce dotace domáhal vydání rozhodnutí o žádosti žalobce o platbu dotace, která mu byla poskytnuta rozhodnutím o udělení dotace. Předmětem sporu mezi účastníky řízení bylo, zda oznámení o krácení dotace je poskytovatel dotace povinen vydat ve formě správního rozhodnutí. Pro úplnost dodejme, že oznámení o krácení dotace bylo vydáno před účinností novely rozpočtových pravidel č. 465/2011 Sb.

Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku vyšel z toho, že „rozhodnutí o poskytnutí dotace není samo o sobě titulem k vyplacení dotace. Jako takové představuje ze strany stěžovatele závazný příslib, že stěžovatel užije své volné správní uvážení ohledně poskytnutí dotace určitým způsobem, tj. že dotaci příjemci poskytne při splnění daných podmínek. Pokud by však za této situace příjemce splnil všechny požadované podmínky a stěžovatel dotaci nevyplatil, dopustil by se stěžovatel nezákonného zneužití správního uvážení.“ Došlo by tak k porušení legitimního očekávání příjemce dotace, které požívá dokonce ústavněprávní ochrany. Nevyplacení části dotace proto dle Nejvyššího správního soudu „nepochybně zasahuje do právní sféry žalobce a autoritativně určuje jeho práva a povinnosti ve vztahu k příslibu dotaci, alespoň pokud jde o tu část, kterou se poskytovatel rozhodl nevyplatit.“ Nejvyšší správní soud na tomto základě dospěl k závěru, že k nevyplacení dotace nedochází bez příčiny, nýbrž na základě rozhodnutí. Poskytovatel dotace musí dle Nejvyššího správního soudu učinit nejprve správní úvahu a rozhodnout o nevyplacení dotace. „Tomu zcela koresponduje poslední věta § 14e odst. 1, podle které poskytovatel přihlédne k závažnosti porušení (...) a jeho vlivu na dodržení cíle dotace. Naposledy uvedené ustanovení jednoznačně stanoví zákonná kritéria, která je třeba zohlednit, pokud se poskytovatel rozhodne dotaci v části nevyplatit. A kde jinde by k takovému zhodnocení mělo dojít než při rozhodování o tom, zda jsou splněny podmínky pro takový postup.“ Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku dále dospěl k závěru, že „ve vztahu ke splnění či nedodržení konkrétní podmínky je stanovis-

ko poskytovatele konečné a příjemce dotace nemá v budoucnu procesní prostor, jak názor poskytovatele zvrátit. Proto je opatření o krácení dotace aktem ve věci samé, a nikoli např. podkladovým rozhodnutím, jehož správnost by bylo možné posoudit v budoucnu."

Z porovnání komentovaných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je patrné, že zde došlo k rozkolu v právním názoru soudu na to, zda ke krácení dotace dochází na základě rozhodnutí ve věci samé (přičemž se potenciálně otevírá ochrana žalobou podanou proti rozhodnutí dle § 65 s.r.s.), čemuž nasvědčuje rozsudek osmého senátu, či zda se jedná o jiný zásah, proti němuž je za určitých okolností možné bránit se zásahovou žalobou dle § 82 s.r.s., čemuž by nasvědčovaly rozsudky osmého senátu. Prvkem, který je naopak společný všem rozhodnutím, je (nutno přiznat nevyslovené) přesvědčení, že dotčený příjemce nemůže zůstat zcela bez soudní ochrany, přičemž je však sporné, jakými prostředky mu je tato ochrana poskytnuta.

Jistotou neusazenost judikatury Nejvyššího správního soudu pak dokládá i postup druhého senátu Nejvyššího správního soudu, který v řízení vedeném pod sp. zn. 2 As 12/2014 rozhodl o přerušení řízení o kasační stížnosti a předložení věci Ústavnímu soudu dle čl. 95 odst. 2 Ústavy s návrhem na zrušení části ustanovení § 14e odst. 4 rozpočtových pravidel zakládající vyloučení opatření o krácení dotace ze soudního přezkumu. Z odůvodnění rozhodnutí o předložení věci Ústavnímu soudu vyplývá, že i druhý senát Nejvyššího správního soudu pokládá nevyplacení části dotace dle § 14e rozpočtových pravidel jako „opatření, které podle svého smyslu nepochybně je a má být opatřením toliko předběžným a dočasným. Je tomu tak zejména proto, že jediným orgánem, který je oprávněn kvalifikovat pochybení příjemce a uložit za ně sankci v podobě odvodu, je finanční úřad, nikoli poskytovatel dotace.“ Protiústavnost výluky ze soudního přezkumu spatřuje druhý senát Nejvyššího správního soudu v „bezkritičnosti tohoto postupu, z něhož rezultuje možnost svévolie ze strany poskytovatele a absence právní jistoty na straně příjemce. Pokud by totiž platilo, že v zákonem stanovené krátké lhůtě poskytovatel dotace je povinen výplatu obnovit, anebo zahájit řízení o odnětí dotace, přičemž výsledek tohoto řízení je soudně přezkoumatelný, byly by dány reálné záruky proti protiústavní svévoli, kterou bohužel napadené zákonné ustanovení dostatečně nevylučuje."

Závěrečné shrnutí

Dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu nedává sice dotčeným příjemcům dotace zcela jasný návod, jak postupovat v případě, cítili se poškozeni krácením dotace ze strany poskytovatele, přesto však některé styčné

body v analyzovaných rozhodnutích nalézt lze.

Předně je třeba poukázat na sdílené přesvědčení o dočasnosti opatření dle § 14e rozpočtových pravidel. Předmětné ustanovení tedy není možné považovat za kompetenční normu umožňující poskytovateli dotace odepřít výplatu původně přislíbené dotace bez možnosti jakékoli kontroly a přezkumu ze strany soudní moci. V tomto ohledu je patrná souvislost opatření spočívajícího v nevyplacení části dotace a povinnosti poskytovatele dotace informovat o této skutečnosti příslušný finanční úřad. Druhý senát Nejvyššího správního soudu dále explicitně uvádí, že je to pouze příslušný finanční úřad (a nikoli poskytovatel dotace), komu přísluší posoudit, zda se v daném případě jedná o porušení rozpočtové kázně a toto porušení případně sankcionovat formou uložení povinnosti k odvodu za porušení rozpočtové kázně.

Z uvedeného lze dále dovodit, že rozhodnutím příslušného finančního úřadu je poskytovatel dotace vázán. V kontextu právního názoru druhého senátu Nejvyššího správního soudu tedy neobstojí část Metodiky, která stanoví, že řídicí orgán není stanoviskem správce daně vázán.

Ze stejných důvodů nelze nalézt odpovídající zákonnou oporu pro závěr, že by poskytovatel dotace měl být oprávněn vymáhat vrácení již vyplacených finančních prostředků, neboť tato kompetence svědčí finančním úřadům, které jsou oprávněny provést daňovou kontrolu a vydat ve věci platební výměr, proti kterému je příjemce dotace oprávněn podat odvolání a následně se případně domáhat i jeho přezkumu ve správním soudnictví.

Nevyjasněn naopak zůstává postup, který je příjemcům dotace k dispozici v případě, že nesouhlasí s nevyplacením části dotace postupem dle § 14e rozpočtových pravidel. S ohledem na probíhající řízení před Ústavním soudem, jehož předmětem je přezkum ústavnosti výluky ze soudního přezkumu, je nutno brát se značnou rezervou jednoznačnou textaci ust. § 14e odst. 4 rozpočtových pravidel, která soudní přezkum výslovně vylučuje. Vzhledem k (alespoň prozatím) nezpochybněné výluce z působnosti správního řádu a absenci jiné procesní úpravy nepřichází v úvahu odvolání či jiné opravné prostředky na úrovni orgánů veřejné správy.

S ohledem na probíhající řízení před Ústavním soudem, jehož předmětem je přezkum ústavnosti výluky ze soudního přezkumu, je nutno brát se značnou rezervou jednoznačnou textaci ust. § 14e odst. 4 rozpočtových pravidel, která soudní přezkum výslovně vylučuje. Příjemce dotace je vystaven volbě mezi podáním žaloby proti rozhodnutí dle § 65 s.r.s., či jinému právnímu zásahu dle § 82 s.r.s. Rozkolísanost

judikatury Nejvyššího správního soudu nicméně nemůže být na újmu adresátům veřejné správy,[7] proto musí být žalobci umožněno, aby oba z nabízejících se žalobních typů použil současně, přičemž je věcí správního soudu, aby sám posoudil, v jakém procesním režimu bude akt veřejné správy přezkoumávat.

Toto, poněkud provizorní, řešení je možné volit až do té doby, než bude procesní režim postaven judikaturou Nejvyššího správního soudu na jisto. Významným milníkem bude jistě i rozhodnutí Ústavního soudu ve věci přezkumu ústavnosti výluky ze soudního přezkumu; toto rozhodnutí přinejmenším naznačí další postup, nicméně nelze vyloučit, že se tato otázka stane v budoucnu předmětem rozhodování rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. Hospodářským subjektům, kterých se výše uvedené otázky dotýkají, proto lze jediné doporučit, aby bedlivě sledovaly směr, kterým se bude ubírat náhled Nejvyššího správního soudu i to, jak se k věci postaví Ústavní soud. Do té doby je třeba smířit se s tím, že přes deklarovanou snahu zákonodárce zjednodušit proces čerpání dotací z evropských fondů, je v této oblasti nejvýše polojasno. ●

JUDr. Ondřej Moravec, Ph.D., advokát
Advokátní kancelář Hartmann, Jelínek, Fráňa
a partneři, s.r.o.

HARTMANN
 JELÍNEK
 FRÁŇA
 a partneři

Poznámky

- [1] Zákon č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, ve znění pozdějších předpisů.
- [2] Zákon č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, ve znění pozdějších předpisů.
- [3] Srov. důvodová zpráva k návrhu k novele rozpočtových pravidel č. 465/2011 Sb.
- [4] Čl. 3.10.3. Metodiky.
- [5] Ust. § 44 zákona č. 218/2000 Sb.
- [6] Srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 5 A 55/2011-68 ze dne 12. 2. 2004 nebo z novější doby rozsudek č. j. 3 Aps 9/2012-29 ze dne 24. 4. 2013.
- [7] Takto srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu 2 As 42/2014-33 ze dne 3. 7. 2014.

Povaha neplatnosti kartelových dohod podle práva EU

Neplatnost stanovená v článku 101 odst. 2 Smlouvy o fungování Evropské unie je jedním ze základních nástrojů zajištění fungování soutěžního práva v oblasti ochrany před dohodami narušujícími hospodářskou soutěž. Proto by měla být dobře známa její povaha a projevy. Je tomu však opravdu tak?

Institut neplatnosti zakázaných dohod omezujících hospodářskou soutěž je jedním ze základních stavebních kamenů soudobé ochrany hospodářské soutěže. Její význam nespočívá v postihu tzv. tvrdých kartelů (kterým nejde o platnost, tj. vymožitelnost dané dohody, ale o její reálný dopad na fungování trhu), ale daleko více v motivaci soutěžitelů, aby si při uzavírání pro ně důležitých smluv dali pozor na to, aby tyto smlouvy, byť i „omylem“, hospodářskou soutěž neomezovaly. Soutěžitele totiž určitě více než zamrzí zjištění, že například jeho výhradní licenční smlouva, na jejímž základě investoval do nákladné infrastruktury, je neplatná. [1]

Není pochyb o tom, že povaha této neplatnosti (zejména, pokud se na ni díváme jako na sankční prostředek) by tedy měla být popsána tak, aby se dala jednoznačně aplikovat a aby tak soutěžitelé mohli existovat v právní jistotě. Základem toho by měla být jednotná interpretace článku 101 odst. 2 SFEU.

Interpretace

Bohužel, povaha neplatnosti se nedá zjistit interpretací článku 101 odst. 2 SFEU, a to nejen kvůli jeho stručnosti, ale zejména z důvodu rozpornosti jednotlivých jazykových verzí SFEU:

- CZ: Dohody nebo rozhodnutí zakázané podle tohoto článku jsou neplatné od počátku.
- EN: Any agreements or decisions prohibited pursuant to this Article shall be automatically void.
- FR: Les accords ou décisions interdits en vertu du présent article sont nuls de plein droit.
- DE: Die nach diesem Artikel verbotenen Vereinbarungen oder Beschlüsse sind nichtig.

- PL: Porozumienia lub decyzje zakazane na mocy niniejszego artykułu są nieważne z mocy prawa.
- SK: Všetky dohody alebo rozhodnutia zakázané podľa tohto článku sú automaticky neplatné.
- HU: Az e cikk alapján tiltott megállapodás vagy döntés semmis.[2]

Vzhledem k tomu, že významy ustanovení o neplatnosti jsou v různých jazykových verzích změní mnoha různých významů (od „jsou neplatné“ v maďarštině, přes „jsou neplatné ze zákona“ ve francouzštině a v polštině a „jsou automaticky neplatné“ v angličtině a slovenštině až po excesy „jsou nicotné“ v němčině a „jsou neplatné od počátku“ v češtině), odpověď na to, jakou povahu má neplatnost kartelových dohod, nám poskytnout nedokážou.[3] Při absenci sekundární unijní úpravy budeme proto muset vycházet z judikatury ESD (resp. SDEU).

Oddělitelnost

V případech oddělitelnosti smluvních ustanovení neplatných podle čl. 101 odst. 2 SFEU od zbytku smluv je situace (na rozdíl od problematiky v následující kapitole) poměrně jednoduchá, protože ji vyřešil ESD v rozhodnutích *Minière*[4] a *Ciments*[5].

V *Minière* ESD judikoval, že „Předmětná automatická neplatnost se vztahuje pouze na ty části dohod, které jsou postižené zakázaností, případně na dohodu jako celek, pokud je zřejmé, že postižené části nejsou od zbytku dohody oddělitelné. Jakákoliv jiná smluvní ustanovení nejsou zasažena zakázaností a neaplikuje se na ně proto Smlouva, spadají tudíž mimo komunitární právo.“

To znamená, že podle práva ES (EU) je možné neplatná ustanovení od zbytku smlouvy za podmínek uvedených výše oddělit a zbytek smlouvy ponechat v platnosti, ale právní řády členských států mohou určit osud tohoto zbytku odlišně.[6] V *Ciments ESD* svoje předchozí rozhodnutí potvrzuje a blíže specifikuje, co vše nespadá do oblasti komunitárního práva, ale do kompetence národních soudů a národního práva.

Absolutnost a účinnost

Neplatnost může mít povahu absolutní, relativní nebo specifickou právu EU[7]. Zároveň mohou její účinky nastávat *ex tunc* nebo *ex nunc*. Určení těchto vlastností neplatnosti kartelových dohod má zásadní význam pro její dopady na trh a soutěžitele.

Pro aplikaci předmětné neplatnosti je významný její přímý vztah se zakázaností kartelových dohod („Dohody nebo rozhodnutí zakázané podle tohoto článku jsou neplatné od počátku.“). Pro úplnost je tedy vhodné uvést, že podle ESD[8] je zakázanost kartelových dohod proměnlivá v čase v závislosti na tržních podmínkách[9].

Proto by se hodilo, a to nejen z právníkové zvědavosti, ale zejména pro správnou aplikaci ustanovení o neplatnosti kartelových dohod, zjistit, zda tato neplatnost je absolutní nebo relativní a zda její účinky nastávají *ex tunc* nebo *ex nunc*. Případně, pokud bychom se oprostili od chápání neplatnosti dle českých měřítek, zda nemá tato neplatnost vlastnosti zcela specifické právu EU.

Bohužel, v tomto případě mlčí nejen primární a sekundární právo EU, ale i SDEU. Proto nezbyvá než čerpat z poněkud méně konvenčních zdrojů. Zajímavé východisko nabízí anglický odvolací soud[10] v kauze *Passmore v. Morland*[11] z roku 1999. Odvolací soud v této kauze rozhodoval o tom, zda se neplatnost podle článku 85 odstavce 2 SES dá zhojit změnou okolností na trhu stejně tak, jako se mění v téže závislosti její zakázanost.

Došel k závěru, že neplatnost dle článku 85 odstavce 2 SES je absolutní v tom smyslu, že vzniká bez dalšího z právního předpisu (SES/SFEU), ale nedá se definovat jako účinkující *ex*

tunc nebo ex nunc. Její účinky jsou podle něj totiž přechodné (příp. kolísavé), a její osud je pevně svázán se zakázaností, která se v čase může měnit: „Z důvodů, které jsem předložil, jsem přesvědčen, že neplatnost stanovená článkem 85 odstavcem 2 SES má ten samý dočasný nebo přechodný efekt jako zakázanost v článku 85 odstavci 1 SES. Z toho vyplývá, jestliže dohoda – jako následek změny okolností – přestane být zakázaná mezi jejími stranami, přestane být zároveň i neplatná. [...]“ [12]

Odvolací soud k tomuto svému závěru dospěl složitým argumentačním postupem, kterým vynahrazoval absenci opory pro tento právní názor v právu EU. Zabýval se proměnlivostí zakázanosti v čase v závislosti na tržních podmínkách; vypořádal se s právním názorem ESD z rozhodnutí Béguelin [13] („dohoda, která je nulitní a neplatná na základě tohoto ustanovení, nemá mezi smluvními stranami žádné účinky“ [14]) a svůj názor opřel i o striktní jazykový výklad ustanovení článku 85 odst. 2 SES, který zneplatňuje dohody „zakázané podle tohoto článku“. Podklad pro svoje rozhodnutí nachází i v rozhodnutí ESD Haecht II. [15], kde ESD připustil zhojitelnost neplatnosti některých dohod za velmi specifických podmínek týkajících se přechodných ustanovení nařízení 17/62 [16].

Existuje však i opačný názorový proud, který tvrdí, že předmětná neplatnost není přechod-

ného charakteru, ale má účinky ex tunc. Jedním z výrazných zastánců tohoto směru je Assimakis Komninos [17].

Podle něj [18] by prosazení přechodné neplatnosti bylo v rozporu s požadavkem na zajištění účinného uplatnění evropského práva. Odvolává se na rozhodnutí ESD Haecht II. „Taková neplatnost je proto způsobila mít vliv na všechny důsledky dohody nebo rozhodnutí, ať už do minulosti či budoucnosti.“ [19]. Tento bod rozhodnutí Haecht II. je podle něj jasně v rozporu s koncepcí přechodné neplatnosti. Rovněž poukazuje na relativně nedávny případ Manfredi [20], kde ESD shrnuje a potvrzuje výše zmíněné právní názory z rozhodnutí Béguelin a Haecht II. [21]

Trvá na striktním působení neplatnosti ex tunc. Teoreticky připouští možnost vzniku nové smlouvy (i implicitní) v okamžiku, kdy okolnosti způsobující zakázanost pominou, nicméně zdůrazňuje, že by se jednalo o smlouvu fungující ex nunc, která by na neplatnosti předešlé smlouvy nic neměnila. Nicméně neřeší situaci, kdy se původně nezakázaná dohoda stane v důsledku změny okolností na trhu zakázanou. Tady jeho pojetí počítající s novou ex nunc fungující smlouvou použít nelze a dopad na právní jistotu soutěžitelů je značný.

Zdá se tedy, že ačkoliv v otázce absolutnosti neplatnosti kartelových dohod (ve smyslu účin-

nosti této neplatnosti přímo na základě SFEU bez dalšího) sporu není, ve věci časové účinnosti této neplatnosti se právní praxe a právní věda shodnout nedokážou. K vyřešení této otázky pravděpodobně nezbyvá než vyčkat na rozhodnutí SDEU. Prozatím se však zdá, že názor výše uvedeného anglického odvolacího soudu je v právní vědě zakořeněnější, jak dokládají i někteří autoři české právní vědy (J. Munková, J. Kindl a P. Svoboda) [22].

Shrnutí

Závěrem je nutné na otázku v úvodníku, zda opravdu známe dostatečně povahu neplatnosti kartelových dohod, odpovědět negativně. Některé její projevy jsou sice popsány dobře (viz oddělitelnost neplatných ustanovení), nicméně zejména v oblasti účinků této neplatnosti panují nejasnosti. Jedná se přitom o problematiku, která může mít v některých právních řádech pro soutěžitele zásadní důsledky, například ve vztahu k vrácení poskytnutého plnění z neplatné smlouvy nebo při aplikaci tzv. euro-defense (či shield defense). Nezvládnutý překlad čl. 101 odst. 2 SFEU do jednotlivých jazykových verzí raději ponechme stranou. ●

**Jiří Mačát, advokátní koncipient
Dvořák Hager & Partners,
advokátní kancelář, s.r.o.**

dvořák || hager & partners
advokátní kancelář

Poznámky

- [1] WHISH, Richard a David BAILEY. *Competition law*. 7th ed. New York: Oxford University Press, c2012, strana 319. ISBN 978-019-9586-554.
- [2] Pro potřeby komparativního výkladu byla vybrána anglická, francouzská, německá, polská, slovenská a maďarská jazyková verze. První tři z důvodu významnějšího postavení daných zemí v rámci Evropské unie, druhé tři z důvodu spojitosti těchto států s Českou republikou ať už geografických, politických, jazykových nebo historických.
- [3] Zjistit jednoznačný význam ustanovení čl. 101 odst. 2 SFEU nelze ani po aplikování interpretačních metod stanovených v rozsudku ESD 283/81, Srl CILFIT a Lanificio di Gavardo SpA v Ministry of Health
- [4] Rozsudek ESD 56-65, Société Technique Minière (L.T.M.) v Maschinenbau Ulm GmbH (M.B.U.)
- [5] Rozsudek ESD 319/82, Société de Vente de Ciments et Bétons de l'Est SA v Kerpen & Kerpen GmbH und Co. KG.
- [6] Např. § 576 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník
- [7] Jak obecně vyplývá z rozhodnutí ESD CILFIT, Ibid 3

- [8] Rozsudek ESD 23-67, SA Brasserie de Haecht v Consorts Wilkin-Janssen
- [9] Tedy se změnou podmínek na trhu nebo změnou subjektů či jejich tržního postavení se může dohoda za původních podmínek nespádající pod zákaz v článku 101 odstavci 1 SFEU do režimu tohoto článku dostat a naopak. Je tedy možné říci, že zakázanost dohod se může se změnou podmínek na trhu v čase měnit a určitá dohoda tedy může být zakázána jen po relativně nevýznamnou dobu.
- [10] English Court of Appeal (Civil Division); v dalším textu bude použita zkratka „odvolací soud“
- [11] Rozsudek English Court of Appeal (Civil Division), Passmore v. Morland Plc, Innpreneur Pub Company (CPC) Ltd, Innpreneur Beer Supply Company Ltd, [1999] EWCA Civ 696
- [12] Ibid 11, para 55-56
- [13] Rozsudek ESD 22-71, Béguelin Import Co. v S.A.G.L. Import Export
- [14] Ibid 13, para 6
- [15] Rozsudek ESD 48-72, SA Brasserie de Haecht v Wilkin-Janssen

- [16] Nařízení Rady Evropského hospodářského společenství 17/62, První nařízení, kterým se provádějí články 85 a 86 Smlouvy, Úř. věst. 13, 21. 2. 1962, s. 204-211
- [17] Partner Bruselské pobočky advokátní kanceláře White & Case, bývalý člen Řecké soutěžní komise (orgán ochrany hospodářské soutěže v Řecku)
- [18] KOMNINOS, Assimakis. „Transient“ and „transitional“ voidness of anti-competitive agreements: a non-issue and an issue. E.C.L.R. 2007, roč. 28, č. 8, s. 445-450. Dostupné z: Westlaw.com
- [19] Ibid 15, para 26
- [20] Rozsudek ESD C-295/04 až C-298/04, Vincenzo Manfredi v Lloyd Adriatico Assicurazioni SpA, para 57
- [21] KOMNINOS, Assimakis. „Transient“ and „transitional“ voidness of anti-competitive agreements: a non-issue and an issue. E.C.L.R. 2007, roč. 28, č. 8, s. 445-450. Dostupné z: Westlaw.com
- [22] MUNKOVÁ, Jindřiška, Jiří KINDL a Pavel SVOBODA. *Soutěžní právo*. 2. vyd. V Praze: C.H. Beck, 2012, strany 188. Beckovy mezinárodní učebnice. ISBN 978-807-4004-247.

Bude v zadávacím řízení možné vyloučit uchazeče, s nímž má zadavatel předchozí negativní zkušenost?

Nové zadávací směrnice regulující oblast veřejného zadávání v členských státech EU vstoupily v platnost dne 17. dubna 2014. Do dvou let od tohoto data je Česká republika povinna implementovat pravidla v nich obsažená do právní úpravy veřejného zadávání. V této souvislosti je již připravován nový zákon o veřejných zakázkách – na konci května bylo ukončeno mezíresortní připomínkové řízení k jeho věcnému záměru.

Nové zadávací směrnice přináší řadu novinek oproti stávající právní úpravě. Jednou z oblastí, kde jsou očekávány významné změny, je oblast prokazování kvalifikace. Směrnice Evropského parlamentu a rady 2014/24/EU o zadávání veřejných zakázek a o zrušení směrnice 2004/18/ES (dále jen „Směrnice 2014/24 EU“) předpokládá, že veřejní zadavatelé by měli mít možnost vyloučit v zadávacím řízení hospodářské subjekty, které se ukázaly jako nespolehlivé. Jako příklad nespolehlivosti Směrnice 2014/24/EU uvádí porušení environmentálních nebo sociálních povinností, včetně pravidel pro přístupnost osobám se zdravotním postižením nebo jiných druhů vážného profesního pochybení.

A právě možnost vyloučit nespolehlivého uchazeče pro vážné profesní pochybení je změnou, která může být pro zadavatele zajímavá. Zde je třeba uvést, že pojem „profesní pochybení“ znala již Směrnice 2004/18/ES. Nově však dochází k posunu v pojetí tohoto pojmu. Podle Směrnice 2014/24/EU je za profesní pochybení považováno porušení pravidel hospodářské soutěže nebo práv duševního vlastnictví. Text Směrnice 2014/24/EU dále upřesňuje, že vážné profesní pochybení může zpochybnit důvěryhodnost hospodářského subjektu a učinit jej nezpůsobilým pro zadání veřejné zakázky bez ohledu na to, zda by daný hospodářský subjekt byl jinak technicky a ekonomicky způsobilý k plnění zakázky. Zadavatelé by tak měli

mít možnost vyloučit zájemce nebo uchazeče, jejichž plnění u dřívějších veřejných zakázek vykazovalo závažné nedostatky s ohledem na základní požadavky, například absenci dodávky nebo výkonu, významné nedostatky dodaného výrobku nebo služby, které výrobek nebo službu činí neupotřebitelným pro zamýšlený účel, nebo pochybení, jež vyvolává vážné pochybnosti ohledně spolehlivosti daného hospodářského subjektu. To jinými slovy znamená, že podle Směrnice 2014/24/EU bude moci zadavatel vyloučit takového uchazeče, který sice splní kvalifikační podmínky stanovené v zadávacím řízení, nicméně zadavatel s ním bude mít předchozí negativní zkušenost např. z plnění dřívější zakázky.

Tento posun směrem k širšímu pojetí již dříve v zadávacích směrnicích používaného pojmu „profesního pochybení“ je v souladu s rozhodovací praxí Soudního dvora Evropské Unie (dále jen „SDEU“). Ten ve svém rozsudku ve věci C-465/11 ze dne 13. prosince 2012 uvedl, že pojem „profesní pochybení“ zahrnuje jakékoli zaviněné jednání, které má dopad na profesní důvěryhodnost dotčeného subjektu. Nejedná se tedy pouze o porušení etických norem předmětného povolání ve striktním významu, konstatované disciplinárním orgánem ustanoveným v rámci tohoto povolání nebo pravomocným soudním rozhodnutím. V uvedeném rozhodnutí SDEU je výslovně řečeno, že za vážné profesní pochybení lze považovat nesplnění smluvních povinností hospodářským subjektem.

Podle Směrnice 2014/24/EU se v případě závažného profesního pochybení jedná o fakultativní důvod pro vyloučení uchazeče z další účasti v zadávacím řízení. Směrnice 2014/24/EU v této souvislosti předpokládá uplatnění zásady proporcionality, kdy by hospodářský subjekt neměl být vyloučen ze zadávacího řízení pro drobnou nesrovnalost. Opakované případy nesplnění povinností hospodářským subjektem, byť se bude jednat např. o drobná porušení, však podle Směrnice 2014/24/EU mohou vést k pochybnostem o spolehlivosti hospodářského subjektu potenciálně odůvodňujícím jeho vyloučení.

Na závěr je třeba uvést, že výše uvedený důvod pro vyloučení uchazeče ze zadávacího řízení je zatím upraven pouze v rámci komunitárního práva. K tomu, aby se právní pravidla obsažená ve Směrnici 2014/24/EU stala součástí českého právního řádu, je třeba její implementace. U implementace směrnice pak obecně platí, že „směrnice zavazuje každý členský stát, jemuž je určena, pokud jde o výsledek, jehož má být dosaženo, přičemž stanovení formy a prostředků je ponecháno vnitrostátním orgánům.“^[1] Členské státy musejí při implementaci směrnice dosáhnout cíle právní úpravy stanoveného směrnicí, pro dosažení tohoto cíle však mohou volit metody i prostředky, které k implementaci použijí. Z uvedeného tedy nevyplývá, že směrnice musí být do právního řádu převedena doslovně. Pojmy, které jsou při implementaci směrnice do vnitrostátního právního řádu použity, musejí však plně odpovídat pojmům použitým ve směrnici. Zadavatelé i uchazeče tak čekají necelé dva roky napětí ohledně toho, jak konkrétně bude výše popsaná změna v oblasti prokazování kvalifikace v novém zákoně o veřejných zakázkách upravena. ●

Mgr. Ing. Tereza Juráková, advokát
Weinhold Legal, v.o.s. advokátní kancelář

Poznámka

[1] Článek 288, třetí odstavec Konsolidovaného znění Smlouvy o Evropské unii.

WEINHOLD LEGAL

Exekutorský úřad Přerov

**NEVÍTE SI RADY S DLUŽNÍKY?
OBRAŤTE SE NA NÁS!**

Komenského 38 | 750 02 Přerov

Tel.: 581 216 030 | Fax: 581 738 020

E-mail: urad@exekuce.cz

www.exekuce.cz

Náhrada škody

Cílem tohoto článku je poukázat na základní změny v pojetí právní úpravy náhrady škody dle nové a staré právní úpravy. S ohledem na rozsáhlost nové právní úpravy totiž není v možnostech tohoto článku obsáhnout všechny změny, kterými zmiňovaná právní úprava prošla.

Cákladní rozdíl je znatelný již v používané terminologii. Starý občanský zákoník pracoval výhradně s pojmem škoda, a to zejména ve smyslu škody majetkové. Určitou výjimku z tohoto pojetí představovala škoda na zdraví. Naproti tomu nový občanský zákoník zavádí do právního řádu pojem „újma“, který postihuje jak újmu majetkovou (škodu), tak újmu nemajetkovou, přičemž ve smyslu § 2894 odst. 2 nového občanského zákoníku platí, že „nebyla-li povinnost odčinit jinému nemajetkovou újmu výslovně ujednána, postihuje škůdce, jen stanoví-li to zvlášť zákon“.

Podmínkou vzniku odpovědnosti za škodu je porušení či nesplnění určité právní povinnosti, přičemž dle staré právní úpravy nebylo rozhodující, zda došlo k porušení povinnosti uložené právním předpisem či smlouvou, neboť § 420 odst. 1 starého občanského zákoníku pouze stanovil, že „každý odpovídá za škodu, kterou způsobil porušením právní povinnosti“. Nový občanský zákoník však již rozlišuje, které povinnosti škůdce porušil, když dle nového občanského zákoníku se může škůdce dopustit porušení dobrých mravů (§ 2909), porušení zákona (§ 2910) či porušení smlouvy (§ 2913). Již římské právo rozlišovalo mezi smluvním a mimosmluvním porušením povinnosti, přičemž porušení smlouvy nepovažovalo za nový závazek, ale za změnu v právech a povinnostech plynoucích z původní smlouvy. Jak naznačuje výše uvedené, nový občanský zákoník se k tomuto konceptu vrací.

Základní rozdíl mezi smluvní a mimosmluvní povinností k náhradě škody spočívá v zavinění, když pro vznik povinnosti k náhradě škody vzniklé v důsledku porušení smlouvy není zavinění vyžadováno. Ze stejného principu ostat-

ně vycházela i právní úprava náhrady škody způsobené porušením smlouvy zakotvená v § 373 obchodního zákoníku. Nový občanský zákoník taktéž výslovně zakotvuje, že v případech porušení smluvní povinnosti má právo na náhradu škody nejen druhá smluvní strana, ale i osoba, „jejímuž zájmu mělo splnění ujednané povinnosti zjevně sloužit“. Stará právní úprava takové pravidlo výslovně nezakotvovala, avšak bylo dotvořeno judikaturou (např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. března 2003, sp. zn. 29 Odo 379/2001, uveřejněný pod číslem 56/2004 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek[1]).

Pro povinnost nahradit škodu způsobenou porušením dobrých mravů nebo zákona se potom zavinění vyžaduje, a to různého stupně – úmysl ve vztahu k porušení dobrých mravů (stejně tomu bylo i dle staré právní úpravy) a nedbalost ve vztahu k porušení zákona.

Nový občanský zákoník taktéž ve vztahu k náhradě škody opouští obecný zákaz vzdání se práv, která mohou vzniknout teprve v budoucnu, zakotvený v § 574 odst. 2 starého občanského zákoníku. Možnost vzdát se práva na náhradu v budoucnu způsobené škody však není neomezená, když ve smyslu § 2898 nového občanského zákoníku se nelze platně vzdát práva na náhradu „újmy způsobené člověku na jeho přirozených právech, anebo způsobené úmyslně nebo z hrubé nedbalosti...“ K takovým ujednáním se nepřihlíží a nepřihlíží se „ani k ujednáním, které předem vylučuje nebo omezuje právo slabší strany na náhradu jakékoli újmy“. Povinnost nahradit škodu nelze vyloučit ani jednostranným prohlášením škůdce, takové jednostranné prohlášení učiněné ještě před vznikem škody však může být ve smyslu § 2896 nového občanského zákoníku považováno za varování před nebezpečím. Zda bude

takové varování možné považovat za důvod ke snížení náhrady škody, bude záležet na okolnostech každého jednotlivého případu.

Za zásadní změnu v právní úpravě náhrady škody lze považovat způsob, kterým se škoda nahrazuje. Dle staré právní úpravy se škoda hradila zásadně v penězích, až v případě, že o to poškozený požádal a bylo-li to možné a účelné, nastupovala naturální restituce. Nový občanský zákoník však volí opačný přístup, kdy ve smyslu § 2951 odst. 1 se škoda „nahrazuje uvedením do předešlého stavu. Není-li to dobře možné, anebo žádá-li to poškozený, hradí se škoda v penězích“.

Mgr. Jana Vlková
TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI
advokátní kancelář, s.r.o.

TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI
ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ
www.iustitia.cz

Poznámka

- [1] Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. března 2003, sp. zn. 29 Odo 379/2001: „Závěr, podle kterého se poškozený může dovolávat (za účelem prokázání existence protiprávního úkonu) porušení smluvní povinnosti, totiž lze učinit nejen v případě, že je škůdce spolukontrahentem (druhou smluvní stranou). K naplnění uvedeného předpokladu postačuje, že je prokázáno, že příslušný subjekt (škůdce) sice porušil povinnost ze smlouvy, kterou uzavřel s jinou osobou než s poškozeným, že však závazek, k jehož porušení došlo, měl dopad do právní sféry poškozeného. Takovému závěru přitom není na překážku ani skutečnost, že smlouva, z níž porušení závazku vzešlo, nebyla (typově či z obsahového hlediska) smlouvou ve prospěch třetí osoby (smlouvou ve prospěch poškozeného). Jinak řečeno, podstatné je, že byla porušena právní povinnost, která (byť prostřednictvím smluvního ujednání jiných osob) sloužila k ochraně subjektivních práv poškozeného.“

Zástavní právo k podílu v korporaci

Zákon č. 90/2012 Sb., zákon o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích) (dále jen „ZOK“) a zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, v platném znění (tzv. nový občanský zákoník) (dále jen „NOZ“) přinášejí významné změny rovněž v oblasti právní regulace zástavního práva. Předmětem tohoto článku je s ohledem na množství těchto změn stručné poukázání pouze na některé z nich a zamyšlení se nad jejich praktickým dopadem.

Zástavou může být podle NOZ každá věc, s níž lze obchodovat; a to i v případě, že se má jednat o věc, k níž má dlužník vzniknout vlastnické právo teprve v budoucnu. Výkladem ustanovení § 1310 odst. 2 NOZ lze pak dojít k závěru, že zástavou může být i věc, která v době uzavření zástavní smlouvy ještě ani neexistuje; jde-li však o věc existující a zapsanou ve veřej-

ném seznamu, která zároveň není vlastněna dlužníkem, lze zástavní právo do veřejného seznamu či rejstříku zástav zapsat pouze se souhlasem vlastníka.

Podíl v korporaci je podle NOZ považován za věc; stěžejní úprava zástavního práva k podílu v korporaci je proto obsažena právě v NOZ, a nikoli v ZOK, jak by bylo možné logicky očekávat. Je přitom zapotřebí mít vždy na zřeteli, že

zástavní právo je věcně-právním zajišťovacím instrumentem a od úpravy zástavního práva v NOZ je proto možné se odchýlit s účinky vůči třetím osobám jen tam, kde to zákon připouští.

NOZ váže poměrně striktně zastavitelnost podílu v korporaci na podmínku jeho převoditelnosti. Podíl se tak může stát platně zástavou pouze za předpokladu, že je převoditelný, a nebo pokud je jeho převoditelnost omezena, ať již zákonem nebo korporátní dokumentací (typicky společenskou smlouvou – např. požadkem souhlasu valné hromady korporace), je jeho zastavení možné pouze za splnění týchž podmínek, jaké jsou stanoveny pro jeho převod.

Tak zejména společníci společnosti s ručením omezeným mohou ve společenské smlouvě zastavení podílu zcela vyloučit nebo jej alespoň omezit. V takovém případě tedy není možné podíl zastavit vůbec nebo jen v rámci sjednaného omezení determinovaného společenskou smlouvou. Bez ohledu na vůli společníků nemůže korporace podle zákonné dikce přijmout do zástavy svůj vlastní podíl, resp. k takové smlouvě se ex lege nepřihlíží.

Smluvní strany mohou také nově sjednat, že

věc – tedy i podíl – není možné zastavit vůbec (nyní máme na mysli ujednání obsažené nikoli ve společenské smlouvě, ale např. mezi smluvními stranami úvěrové smlouvy). Účinky takové dohody vůči třetím osobám jsou však limitovány skutečností, zda jim tento zákaz měl být (např. v důsledku jeho zápisu do veřejného seznamu) nebo byl znám. V praxi lze proto jediné doporučit jednak bedlivě sledovat zápisy ve veřejných seznamech a rejstříku zástav a jednak uvádět minimálně v samotné zástavní smlouvě prohlášení zástavního dlužníka, že takovým zákazem není vázán. Ani tento zákaz však nelze uplatňovat vůči dlužníku svévolně, ba naopak musí i takové ujednání vyhovět ustanovení § 1761 NOZ, tedy takto „indisponovat“ povinnou smluvní stranu (zástavce) výhradně na určitou a přiměřenou dobu v zájmu zástavního věřitele hodného právní ochrany.

Nová právní úprava zároveň zajistí k radosti mnohých nezrcadlí původní pravidlo, že již zastavený podíl nelze znovu zastavit.

Zástavní právo vzniká na základě zástavní smlouvy, která musí být v případě, že není zástava jako movitá věc odevzdána zástavnímu věřiteli nebo třetí osobě určené k jejímu opatrování pro něj, písemná.

Zástavní právo k podílu vzniká nejdříve až zápisem do obchodního rejstříku, nikoli účinností smlouvy; jde tedy o zápis konstitutivní. Návrh na zápis do obchodního rejstříku, kde podpis musí být úředně ověřen, nepodává korporace, nýbrž zástavce nebo zástavní věřitel.

Pokud je však podíl představován kmenovým listem, lze zastavit pouze příslušný kmenový list, nikoliv samotný podíl. Zástavní právo k němu vzniká jeho odevzdáním zástavnímu věřiteli a zástavním rubropisem (tento obsahuje doložku „k zastavení“ nebo obdobný text stejného významu a označení zástavního věřitele); podobně je tomu u podílu, který je představován cenným papírem (způsobilou zástavou je pak tento cenný papír); zastavení cenného papíru nebo zaknihovaného cenného papíru je přitom v NOZ věnována samostatná pasáž, kde jsou obsažena jednotlivá technická specifika postupu při jejich zastavení.

Pokud je k zastavení podílu nutný souhlas valné hromady, je nutné, aby takové rozhodnutí mělo formu veřejné listiny – notářského zápisu, neboť ze ZOK vyplývá povinnost činit rozhodnutí valné hromady o skutečnostech, jejichž účinky nastávají až zápisem do obchodního rejstříku, formou jejich osvědčení veřejnou listinou. Naopak deklaratorní účinky má pak oznámení zástavce či zástavního věřitele adresované korporaci o zastavení podílu. Oznámení přitom není zapotřebí, pokud valná hromada

nebo jiný příslušný orgán korporace dal k zastavení podílu souhlas.

Je-li s podílem spojeno hlasovací právo, může jej zástavní věřitel vykonávat, jen pokud si to strany sjednaly. Otázkou je, za jakých situací bude mít zástavní věřitel zájem hlasovací právo po dobu trvání zástavní smlouvy vůbec realizovat. Typicky se může jednat o případy společných projektů, kdy zástavní věřitel je zároveň investorem. V popsaném případě by však na sebe mohl nechtěně přebírat i podnikatelské riziko a odpovědnost, které bude mít spíše zájem přenechat na dlužníkovi. Během trvání zástavní smlouvy však mohou nastat okolnosti, v jejichž důsledku se tyto zájmy zástavního věřitele zákonitě mohou změnit, a není tedy na škodu o takové možnosti předem uvažovat a sjednat v zástavní smlouvě, či v související smluvní dokumentaci konkrétní podmínky, kdy se uvedeno způsobem role zástavního věřitele a výkon práv dlužníka v rámci korporace příhodně modifikují.

Pokud dospěje zajištěná pohledávka, nabývá zástavní věřitel právo na peněžitá a jiná věcná plnění vyplývající z účasti na společnosti až do výše zajištěného dluhu. Tato plnění se na úhradu dluhu započítávají, nesjednají-li si strany jinak. Vzájemný vztah mezi zástavním věřitelem a dlužníkem však v okamžiku dospělosti pohledávky může již nabrat zcela jiných dimenzí, než jaké existovaly v době uzavírání zástavní smlouvy. Je pak poněkud nešťastné zákonné řešení situace, kdy dlužník začne soudně sporovat zajištěnou pohledávku (její existenci či výši) a korporace pak není v prodlení, pokud poskytne plnění zástavnímu věřiteli až po skončení soudního sporu. Korporace se tak ocitne v situaci dlužníka, jehož věřitel mu není znám, a bude v praxi pravděpodobně prostředky skládat do soudní úschovy; zástavní věřitel se zároveň dostává do nevýhodné pozice, kdy mu není umožněno disponovat s danými prostředky, které mu náleží, přičemž jednání dlužníka může být často ryze účelové a zároveň dlužník sám může být osobou fakticky představující (ovládající) korporaci; jistě není smyslem zákona ani úmyslem zákonodárce nutit zástavního věřitele k zahajování dalších soudních sporů s dlužníkem (např. o náhradu škody), který se začne chovat takto obstrukčně. Řešením popsaného potenciálního problému může být současné využití dalších zajišťovacích instrumentů vedle zástavní smlouvy.

Započetí výkonu zástavního práva oznámí pak zástavní věřitel všem společníkům. Mají-li tyto společníci k podílu předkupní právo, předkupní právo zanikne, neuplatní-li je společníci při zpeněžení zástavy (tj. podílu). Tento postup může být pro zástavního věřitele zbytečnou komplikací zejména v případech společností s rozptýlenou strukturou společníků. Bylo by

praktičtější, pokud by toto oznámení směřovalo vůči korporaci, např. s určitým časovým předstihem před samotnou realizací výkonu zástavního práva. K prodeji zastavených podílů při výkonu zástavního práva se pak nevyžaduje souhlas příslušného orgánu společnosti (zejména valné hromady).

Bylo-li to ujednáno, nabývá zástavní věřitel zastavený podíl okamžikem, kdy byl jeho pokus o zpeněžení podílu neúspěšný. Pokud to ujednáno nebylo, tak od tohoto okamžiku může zástavní věřitel alespoň vykonávat práva společníka spojená s podílem. Pokud byl zástavní věřitel při pokusu o zpeněžení podílu neúspěšný, může se na zástavním dlužníku domáhat, aby na něho za obvyklých obchodních podmínek převedl zastavený podíl na úhradu dluhu. Takové právo je nutné uplatnit do jednoho měsíce, jinak zaniká. Zmíněná zákonná možnost zástavního věřitele zní lákavě, v praxi ale znamená soudní spor, kde se bude zjišťovat hodnota podílu, a v době, kdy dojde k jeho zdárnému skončení již faktická situace, může pro zástavního věřitele znamenat ztracený čas a prostředky. Zda bude mít zástavní věřitel zájem nabýt podíl, či nikoli, by měl opět zvážit již na začátku.

Zástavní právo k podílu představuje dvojsečnou zbraň jak pro zástavního dlužníka, tak pro zástavního věřitele. Konkrétní podmínky zástavní smlouvy by proto měly být zváženy s dostatečným časovým předstihem a formulovány kvalifikovaně a s potřebnou pečlivostí, po důkladném promyšlení všech alternativ, které jsou pro smluvní strany – nejpravděpodobněji podnikatele na obou stranách – při zohlednění aktuální právní úpravy zástavního práva k podílu akceptovatelné. S ohledem na časový odstup, kdy však zpravidla dochází k realizaci zástavního práva jako takového, lze jen doporučit kombinaci zástavní smlouvy s jiným zajišťovacím prostředkem, případně zástavní smlouvu nepodceňovat a propracovat alternativy její realizace ve vazbě na stav korporace (hodnotu podílu apod.), případně další aspekty a v tomto smyslu sjednat související dokumentaci, která postihne možné vývoje závazkového vztahu zástavního věřitele a dlužníka, který je předmětem zajištění zástavní smlouvou. Neboť je již nyní očividné, že některé otázky ve vztahu k zástavnímu právu k podílu na korporaci vyřeší až praxe, respektive judikatura. ●

Mgr. Ján Gajdoš, LL.M., advokát
MSB Legal, v.o.s.

Miluji náš dům teď patří mé exmanželce.

Život je plný zvratů a každý z nich si žádá rozhodnutí. Swiss Life pomáhá svým klientům rozhodovat se správně v oblasti správy privátních financí a majetku již od roku 1857.

VYTVÁŘENÍ A UKLÁDÁNÍ elektronických dokumentů s jistotou právní účinnosti v celé EU

NEMĚŇTE SYSTÉM!

Doplňte jej raději o automatizované řešení s detailním dodržení norem vyžadovaných českou i evropskou legislativou.

www.LongTermDocs.eu

Long-Term
Docs

Rozdělení prostředků z rozpouštěného rezervního fondu v s. r. o.

Vytváření rezervního fondu ve společnosti s ručením omezeným již není podle aktuální právní úpravy povinné. Zákon č. 90/2012 sb., o obchodních korporacích (dále jen „ZOK“) na rozdíl od zákona č. 513/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obchodní zákoník“) nadále nevyžaduje, aby společnost s ručením omezeným zákonný rezervní fond vytvářela. Povinnost vytvářet rezervní fond však může vyplývat ze společenské smlouvy.

Pokud tvorbu rezervního fondu společnost přikazuje společenská smlouva, jak ostatně striktně vyžadoval obchodní zákoník, je společnost povinna rezervní fond tvořit bez ohledu na to, že už ji takovou povinnost neukládá zákon. Pokud tedy společníci postupem podle § 777 odst. 2 ZOK ani jinak nezmění obsah společenské smlouvy a nezřeknou se povinné tvorby rezervního fondu, bude společnost tvořit rezervní fond i za rok 2014 a následující léta podle zákonné úpravy platné do konce roku 2013 (srov. § 777 odst. 4 ZOK). Řada společností využila či pravděpodobně ještě využije možnost opustit povinnou tvorbu zákonného rezervního fondu a v té souvislosti bude řešit, jak naloží s prostředky, které vytvořila na zákonném rezervním fondu. Nejobvyklejším bude převedení prostředků ze zákonného re-

z rezervního fondu do fondu nerozděleného zisku a následně rozdělení mezi společníky. V té souvislosti bude třeba ověřit, za jakých podmínek lze vlastně prostředky z rozpouštěného rezervního fondu mezi společníky rozdělit.

Společnost s ručením omezeným, která zamýšlí rozdělit prostředky z rozpouštěného rezervního fondu, musí v první řadě ověřit, zda vyhoví všem podmínkám, které zákon (a společenská smlouva) stanoví pro rozdělení, resp. výplatu zisku či prostředků z jiných vlastních zdrojů.

Pro společnost s ručením omezeným platí speciální úprava obsažená v ust. § 161 odst. 4 ZOK, podle které „... částka k rozdělení mezi společníky nesmí překročit výši hospodářského výsledku posledního skončeného účetního období zvýšenou o nerozdělený zisk z předchozích období a sníženou o ztráty z předchozích období a o přiděly do rezervních a jiných fondů v souladu s tímto zákonem a společenskou smlouvou“.

Při vlastní výplatě prostředků ze zisku a jiných vlastních zdrojů je pak společnost povinna dále zkoumat, zda splňuje tzv. test insolvence (§ 40 odst. 1 ZOK). Takto platí, že obchodní korporace nesmí vyplatit zisk nebo prostředky z jiných vlastních zdrojů, ani na ně vyplácet zálohy, pokud by si tím přivodila úpadek podle jiného právního předpisu, tj. zákona č. 182/2006 Sb., insolvenčního zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „insolvenční zákon“). Vzhledem k tomu, že toto pravidlo se týká jakéhokoliv výplaty z vlastních zdrojů společnosti, dopadá také na výplatu prostředků z fondů tvořených ze zisku, včetně výplaty prostředků z (rozpuštěného) rezervního fondu.

V souvislosti s tím logicky vyvstává otázka, zda je společnost s ručením omezeným při rozhodnutí o rozdělení prostředků z rozpouštěného rezervního fondu povinna vycházet z řádné účetní závěrky, která není starší šesti měsíců, jak tuto obecnou podmínku pro platné rozhodnutí valné hromady o rozdělení a výplatě zisku za uplynulý účetní (resp. hospodářský) rok mezi společníky ve svém rozsudku sp. zn. 29 Cdo 4284/2007 ze dne 30. 9. 2009 dovodil Nejvyšší soud z tehdy platných ustanovení obchodního zákoníku. Nejvyšší soud tehdy dovodil, že „lhůta ke svolání řádné valné hromady za účelem schválení účetní závěrky za běžné období je logicky nejen lhůtou určující, do kdy by měla valná hromada odsouhlasit výsledky daného účetního období, ale též nejzazší lhůtou, ve které lze výsledky účetní závěrky pokládat za reálný obraz účetnictví, na jehož základě může valná hromada rozhodnout o rozdělení zisku.“ Platí limit šesti měsíců po skončení předchozího účetního období (hospodářského roku) také pro rozdělení zdrojů ze zrušeného rezervního fondu a nako-

lik je vlastně třeba uvedené závěry Nejvyššího soudu brát nadále do úvahy při rozhodování valné hromady o rozdělování zisku a jiných vlastních zdrojů po 1. 1. 2014?

Nastíněné závěry judikatury, ač byly vysloveny ještě za účinnosti obchodního zákoníku, bude patrně nutné vztáhnout i na současnou právní úpravu ZOK, pokud se v uvedených otázkách neliší. Lhůta šesti měsíců pro schválení roční účetní závěrky zůstala novou právní úpravou nedotčena (viz § 181 odst. 2 ZOK), stejně tak pravidlo, že podíl na zisku (za dokončené období) se stanoví na základě řádné nebo mimořádné účetní závěrky (viz § 34 odst. 1 ZOK). Výraznější odlišností ZOK od předchozí právní úpravy obchodního zákoníku (ponecháme-li stranou připuštění vyplácení záloh na zisk) však je skutečnost, že u společnosti s ručením omezeným (oproti akciovým společnostem) byla opuštěna koncepce ochranné funkce základního kapitálu a nahrazena byla testem insolvence. Zatímco obchodní zákoník (§ 128 odst. 1, § 123 odst. 2 a § 178 odst. 2) stanovil jako podmínku rozdělení zisku ve společnosti s ručením omezeným poměrování základního kapitálu s vlastním kapitálem na základě roční účetní závěrky, ZOK koncepci ochrany věřitelů společnosti s ručením omezeným prostřednictvím základního kapitálu opustil a nahradil ji testem insolvence, jakožto indikátorem finančního „zdraví“ společnosti.

Proto se nabízí otázka, zda ve vztahu k rozdělení prostředků dosud povinně soustředovaných na rezervním fondu, je nezbytné trvat na požadavku maximálně šestiměsíčního stáří účetní závěrky, když je navíc zřejmé, že rozpouštění prostředků nahromaděných na zákonem rezervním fondu může toliko zvýšit, ale nikdy snížit číselný údaj, k němuž dospějeme dle § 161 odst. 4 ZOK. Prakticky může úvaha o nutnosti mimořádné účetní závěrky nastat například tehdy, pokud společnost s ručením omezeným provede sice úpravu společenské smlouvy, kterou opustí povinnou tvorbu rezervního fondu do 30. 6. 2014, ale prostředky ze zrušeného rezervního fondu převede (zaúčtuje) na nerozdělený zisk předchozích období a rozhodne o rozdělení takovýchto dodatečných prostředků mezi společníky teprve v říjnu 2014 (tedy později než 6 měsíců od posledního skončeného účetního období).

Z ustanovení § 40 odst. 1 ZOK plyne povinnost provést test insolvence před jakoukoliv výplatou zisku či prostředků z jiných vlastních zdrojů. ZOK náležitosti testu insolvence v § 40 odst. 1 blíže nedefinuje. Lze však dovodit, že při něm bude nutné vycházet zejména z ust. § 3 odst. 1 až 3 insolvenčního zákona. Praxe pracuje s několika typy testu insolvence, mj. testem likvidity nebo rozvahovým testem.

Podle našeho názoru není na místě na rozhodnutí o rozdělení prostředků rozpouštěného rezervního fondu mezi společníky společnosti s ručením omezeným vztáhnout argumentaci obsaženou v uvedeném judikátu Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 4284/2007. Šestiměsíční lhůta zde nemůže, podle našeho názoru, vyvolat judikátem předvídané důsledky (reálný či nereálný obraz o účetnictví společnosti) a lpění na jejím dodržení pak postrádá v režimu ZOK smysl. Je zřejmé, že převod prostředků z rezervního fondu do nerozděleného zisku předchozích let se v rozvaze projeví toliko ve vnitřní struktuře, ne však výši vlastního kapitálu a logicky pak vždy za běžící a nikoliv dokončený rok. Jakákoliv „aktualizace“ účetní závěrky za dokončený rok v období mezi 1. až 6. měsícem, a ani 6. až 12. měsícem běžícího hospodářského roku proto nemůže přinést žádné jiné výsledky či zjištění s dopadem na výměru vlastního kapitálu. Podle našeho názoru tudíž aktuálnost účetní závěrky pro tyto specifické účely nehraje nadále žádnou roli. Necháme-li tedy stranou test insolvence, který společnost musí provádět vždy (§ 40 odst. 1 ZOK), pak z našeho pohledu po uplynutí 6. měsíce hospodářského roku neexistuje žádná zákonná překážka, která by bránila prostředky nakumulované na zákonném rezervním fondu vyplatit společníkům.

Závěrem shrnujeme, že šestiměsíční lhůta platí dle ZOK u společnosti s ručením omezeným nadále pro schválení účetní závěrky a hospodářského výsledku za dokončený rok, ale patrně ztratila jakýkoliv logický smysl pro rozdělování zisku vytvořeného v předchozích letech, včetně rezervního fondu převedeného do nerozděleného zisku, bude-li vyhověno testu insolvence a budou-li splněny požadavky § 161 odst. 4 ZOK. ●

JUDr. Pavel Holec,
advokát
Mgr. Jan Dudák,
advokátní koncipient
HOLEC, ZUSKA & Partneri advokáti

■ ■ ■ **HOLEC, ZUSKA
& PARTNERI**

ADVOKÁTI | ATTORNEYS | RECHTSANWÄLTE

Možnost určení rozhodce stranami dohodnutou právníckou osobou, jež není stálým rozhodčím soudem před novelou 19/2012 sb. V obchodních věcech - appointing authority

Tento článek je úvahou nad tím, zda bylo možné platně uzavřít rozhodčí doložku v obchodněprávním styku dvou podnikatelů, a to také s ohledem na novelu zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů (19/2012 Sb.), jež s účinností od 1.4.2012 doplnila původní znění § 7 zákona o větu „Rozhodce může být určen i stranami dohodnutou osobou nebo způsobem uvedeným v pravidlech pro rozhodčí řízení podle § 19 odst. 4.“

Zákon o rozhodčím řízení existuje zejména za účelem poskytnout účastníkům právních vztahů možnost svobodně se rozhodnout o autoritě, jež mezi nimi s konečnou platností vyřeší sporné otázky. Způsob určení rozhodce by tedy měl být ponechán čistě na vůli smluvních stran a bez zásahu jakýchkoliv vnějších subjektů, přičemž bude-li tento způsob dostatečně určitý, není důvodu jej považovat za neplatné ujednání, jelikož se jedná o důležitý princip zachovávající jistotu v právních vztazích.

Jen těžko pak lze účastníkům odepřít právo svobodně se rozhodnout, aby rozhodce mezi nimi jmenovala třetí nezávislá osoba – autorita pro účastníky právního vztahu, pro kterou se rozhodli, jelikož se jedná o dostatečně určitý způsob určení rozhodce (však v klasickém soudním sporu také není dopředu známo jméno konkrétního soudce). Nemělo by tedy být relevantní, zda je touto fyzická osoba či osoba uměle vytvořená. Ze samotné podstaty pak nemůže být relevantní rozlišovat, zda je tato autorita – právnická osoba zřízena zákonem či jinak spojena se státní mocí, nebo zda je zřízena soukromými osobami. Ostatně k autonomii vůle jednotlivce pak v současné době velice tíhne i celé civilní právo a vůle jednotlivce je až na nejzákladnější otázky upřednostňována, byť limitována obecnými principy ochrany společnosti. Je třeba v této souvislosti připomenout obecný princip, že na smlouvy má být nahlíženo spíše jako na platné, než jako na neplatné, jestliže je z právního jednání vůle stran dostatečně určitě srozumitelná či zjistitelná výkladem projevu vůle.

Ač existují různé právní názory, je vyššími soudy již dostatečně postaveno nájisto, že rozhodce nesmí být určen třetí osobou, jež není stálým rozhodčím soudem, jestliže by měl být určován dle jednacích řádů takové osoby či vybírán ze seznamu rozhodců vedeném takovou osobou. Je ovšem nutno podotknout, že naprostá většina judikatury v těchto věcech vychází právě ze spotřebitelských smluv, tedy ze vztahu, kde je jedna strana oproti druhé zákonem značně chráněna. Obecně je ovšem záhodno na projev svobodné vůle pohlížet rozdílně ve věcech spotřebitelských a obchodních. Je obecně známo, že změna judikatury a změna výkladu zákona nebyla založena na základě vývoje právních názorů, ale čistě na základě potřeby zamezit podvodným praktikám a okrádání slabších stran přes nastrčené rozhodčí soudy a velice často přes formulářové smlouvy, do nichž není možno zasahovat. Z množství těchto případů pak ale nelze paušalizovat na netransparentnost rozhodčích řízení, bude-li určovat rozhodce třetí právnická osoba, jež není stálým rozhodčím soudem.

Je ovšem otázkou, jak posuzovat situaci, kdy rovnocenní obchodní partneři svěří výběr rozhodce třetí autoritě – právnické osobě, jež tuto vůli projeví aktem fyzické osoby, a to v období před 1.4.2012. Zákonodárce se na vzniklou judikaturu snažil reflektovat, z čehož lze snadno vyčíst, že tato úprava byla zákonodárcem dosud akceptována a nyní s ohledem na vývoj judikaturní praxe zakotvuje již výslovně v souvislosti s urgentní potřebou postavit právní stav v oblasti platnosti rozhodčích doložek nájisto a to tak, že po novelizaci zákona o rozhodčím řízení nově jeho ustanovení § 7 odst. 1 obsahuje formulaci „Rozhodce může být určen

i stranami dohodnutou osobou nebo způsobem uvedeným v pravidlech pro rozhodčí řízení podle § 19 odst. 4“.

Ohledně vůle zákonodárce, zda tato úprava zde již existovala (být výslovně neupravená, ale jako jeden ze způsobů určení rozhodce) je nutno citovat důvodovou zprávu k zákonu č. 19/2012 Sb., která k otázce ustanovení § 7 odst. 1 zákona o rozhodčím řízení uvádí následující: „Navrhuje se výslovně zakotvit tzv. appointing authority, tedy, že rozhodce může být určen třetí osobou, popřípadě uvedeným v pravidlech rozhodčího řízení.“ Nelze tedy dovozovat jiného, než že tento princip určení rozhodce byl jako akceptovatelný vždy zakotven.

Obecně tedy lze usuzovat, že rozhodčí doložka, která třetí právnické osobě odlišné od stálého rozhodčího soudu svěřuje oprávnění jmenovat rozhodce, je platná a tak tomu bylo také před 1.4.2012. Domnívám se ovšem, že i před touto novelizací bylo potřeba k rozhodování o platnosti či neplatnosti rozhodčích doložek posuzovat postavení stran a možnost jejich ovlivnění smluvního ujednání. Tedy mezi dvěma profesionálními podnikateli (s předpokládanou profesionalitou, postavením a zkušeností osob, které tyto obchodní smlouvy uzavírají) je potřeba tihnout k platnosti takového ujednání a ve vztahu mezi podnikatelem a spotřebitelem (s presumovanou neznalostí a s ujednáním často na formulářové smlouvě) je potřeba tihnout k odmítání platnosti takto uzavřených doložek s ohledem na projev vůle stran, jejich postavení, schopnost posoudit právní následky jednání a možnosti ovlivnění obsahu smlouvy.

Domnívám se tedy, že s ohledem na specialitu obchodněprávních vztahů, mezinárodní obchod a běžnou praxi by výklad zákona o rozhodčím řízení s účinností do 31.3.2012 měl znít tak, že je považována za platnou rozhodčí doložka, ve které se účastníci obchodněprávních vztahů dohodnou, že rozhodce mezi nimi určí třetí nezávislá právnická osoba, jež není stálým rozhodčím soudem. ●

Mgr. Jiří Pscheidt,
advokát a společník
ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ JELÍNEK s.r.o.

JELÍNEK
ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ

Advokátní kancelář

Naše služby:

Korporátní a komerční právo

M&A

Finanční restrukturalizace

Cenné papíry

Smluvní agenda

Sporná agenda

Problematika hospodářské soutěže

Nemovitostní a stavební právo

Duševní vlastnictví

MSB Legal, v.o.s.

Bucharova 1314/8
158 00 Praha 5

Tel.: +420 251 566 005

Fax: +420 251 566 006

E-mail: paha@msblegal.cz

www.msblegal.cz

Advokátní kancelář MSB Legal, v.o.s. poskytuje komplexní právní služby podnikatelským subjektům, včetně společností s výlučnou či částečnou zahraniční majetkovou účastí. Ačkoli většinu agendy kanceláře tvoří problematika související s podnikáním, poskytujeme právní služby také nepodnikajícím fyzickým i právnickým osobám, převážně z oblasti občanského, pracovního a správního práva. Své služby poskytujeme v českém, anglickém a francouzském jazyce.

Technická novela zákona o veřejných zakázkách

Dne 17. července 2014 bylo ukončeno vnější připomínkové řízení k tzv. technické novele zákona č. 137/2006Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů. Primárním účelem této novely zákona o veřejných zakázkách je reagovat na palčivé problémy současné právní úpravy. Navrhované změny jsou zejména technického charakteru. Předmětem návrhu je odstranění nedostatků účinného znění a zrušení některých ustanovení zákona o veřejných zakázkách, která byla přijata v rámci novelizace provedené zákonem č. 55/2012 Sb. a zákonným opatřením Senátu č. 341/2013 Sb.

Navrhované změny vyplývající z technické novely zákona o veřejných zakázkách:

- formulační změna ustanovení, které upravuje podmínky pro zadávání dodatečných stavebních prací a dodatečných služeb tak, aby tato formulace odpovídala nové směrnici o zadávání veřejných zakázek 2014/24/EU. Nově bude muset potřeba dodatečných stavebních prací nebo dodatečných služeb nastat v důsledku okolností, které zadavatel jednající s náležitou péčí nemohl předvídat, nepůjde tedy jen o okolnosti objektivně nepředvídané.
- rozšíření výčtu dílčích hodnotících kritérií, které je možné použít při výběru ekonomicky nejvýhodnější nabídky. Zadavatel bude moci jako jedno z dílčích hodnotících kritérií využít i hodnocení organizace, kvalifikace a zkušeností pracovníků podílejících se na plnění veřejné zakázky. Zároveň bude zavedena i možnost hodnocení vlivu na zaměstnanost osob se ztíženým přístupem na trh práce. Dojde tím k převzetí dílčích kritérií uváděných ve směrnici o zadávání veřejných zakázek 2014/24/EU.
- konkretizace podmínek pro aplikaci výjimky dle ustanovení § 18 odst. 1 písm. e) záko-

na o veřejných zakázkách, resp. ke kvantifikaci pojmu „podstatná část činnosti“ hodnotou „více než 80 %“.

- zrušení povinnosti zrušit zadávací řízení, pokud zadavatel obdrží jednu nabídku, nebo mu zbyde jedna nabídka k hodnocení, která byla do zákona o veřejných zakázkách zavedena zákonem č. 55/2012 Sb.
- zrušení povinnosti předložit oponentní odborné vyjádření ke schvalování odůvodnění významných veřejných zakázek vládou. Návrh novely obsahuje také zrušení ustanovení zákona o veřejných zakázkách, která upravují seznam hodnotitelů. Přijetím tohoto návrhu dojde k celkovému zrušení tohoto právního institutu. Důvodem těchto změn je příprava nové koncepce státní expertízy.
- úprava týkající se citlivé činnosti, kdy již nadále nebude za citlivou činnost považován výkon funkce člena hodnotící komise u veřejných zakázek s předpokládanou hodnotou nad 300 milionů korun bez DPH.
- změny ve vedení správního řízení při výkonu dohledu nad dodržováním zákona, které by měly přispět k urychlení těchto řízení.

Tato novelizace má pouze dílčí charakter, komplexní změna zadávacích pravidel bude provedena se zcela novým zákonem o veřejných zakázkách.

Nabytí účinnosti novely se předpokládá ke dni 1. ledna 2015.

**MINISTERSTVO
PRO MÍSTNÍ
ROZVOJ ČR**

ČERMÁK a spol.

advokátní a patentová kancelář
law and patent office

Advokátní a patentová kancelář Čermák a spol. patří k největším a nejuznávanějším v České republice. Poskytujeme komplexní právní služby podnikatelské sféře i jednotlivcům. Specializujeme se především na právo průmyslové, na problematiku ochrany duševního vlastnictví a na obchodní právo v nejširším slova smyslu.

Advokátní a patentová kancelář Čermák a spol. je velmi často vyhledávána domácí i zahraniční klientelou, čemuž každoročně odpovídá její umístění v prestižním přehledu The European Legal 500, průvodci světem advokátních kanceláří, který je široce respektován pro svou nezávislost a objektivitu. V oboru průmyslového práva a jiného duševního vlastnictví advokátní kancelář Čermák a spol. pravidelně zaujímá přední místa v oborech rozhodování sporů, obchodní právo a právo společností.

Společnost Čermák a spol. získala v letech 2010, 2011 a 2012 cenu „IP Law Firm of the Year“, udělovanou Managing Intellectual Property, pro Českou republiku a cenu „Právnícká firma roku 2010 a 2011 v oblasti duševního vlastnictví“ a „Právnícká firma roku 2011 v oblasti práva informačních technologií“ udělovanou společností EPRAVO.CZ, akciová společnost.

Advokátní kancelář Čermák a spol. poskytuje veškeré právní služby nejen v rámci České republiky, ale i na Slovensku a na evropské úrovni (zejména zastupování před Evropským patentovým úřadem a Úřadem pro harmonizaci ve vnitřním trhu). Většina klientů především v oblasti průmyslových práv využívá výhod vyplývajících ze zastupování jedinou kancelář v obou zemích. Centrální evidenci převzatých kauz vede pražská kancelář, která v takových případech obvykle zajišťuje i styk s klienty.

Své právní služby poskytujeme v českém, slovenském, anglickém, německém a francouzském jazyce.

Advokátní a patentová kancelář Čermák a spol. | Elišky Peškové 15 | 150 00 Praha 5 |
| tel.: +420 296 167 111 | fax: +420 224 946 724 | e-mail: intelprop@apk.cz |

www.cermakaspol.cz

LEV VE SVĚTĚ PRÁVA

Advokátní kancelář pracuje na těchto principech:

- vysoká odbornost
- profesní zdatnost
- rychlé, přesné a pružné řešení problémů klienta
- respekt k zákonům
- respekt ke klientům

Praha

Sokolovská 5/49, 186 00 Praha 8

Tel.: 225 000 400

E-mail: recepcepha@hjfcz

Hradec Králové

Resslova 1253/17a, 500 02 Hradec Králové

Tel.: 495 534 081

E-mail: recepcehk@hjfcz

Advokátní kancelář Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s.r.o., je tradiční česká advokátní kancelář s více než dvacetiletou historií, poskytující právní služby velkým obchodním společnostem, holdingovým uskupením, orgánům státní správy a územně samosprávným celkům. Po dobu své existence si vybudovala pevné místo na českém trhu. Advokátní kancelář má pracoviště v Praze a Hradci Králové, přičemž na poskytování právních služeb a provozu advokátní kanceláře se podílí v současné době okolo 55 pracovníků.

Právní služby jsou nabízeny především na území České republiky, zemích EU a v případě potřeby lze zajistit poskytnutí právní služby i jinde v zahraničí. K tomu slouží aktivní členství kanceláře v nadnárodním sdružení ABL (Alliance of Business Lawyers). Právní služby poskytované advokátní kanceláří nejsou zaměřeny pouze na některé oblasti práva nebo na určitou problematiku, ale jsou poskytovány v celém spektru práva soukromého i veřejného. Profesní tým advokátní kanceláře tvoří významní odborníci, kteří pravidelně publikují v odborných časopisech a působí jako zkušený a aktivní členové v orgánech předních institucí a věnují se přednáškové činnosti, zvláště pro odbornou veřejnost.

HARTMANN

JELÍNEK

FRÁŇA

a partneři

DOPORUČOVANÁ KANCELÁŘ

Advokátní kancelář Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s.r.o. je jednou z doporučených kanceláří v oblasti trestního práva.

VELMI DOPORUČOVANÁ KANCELÁŘ

Advokátní kancelář Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s.r.o. je jednou z velmi doporučených kanceláří v oblasti trestního práva.

Jsou pojistné podmínky pro pojištěné závazné?

Pojistné podmínky jsou běžnou součástí všech pojistných smluv. Jsou ovšem tyto podmínky závazné? Jak postupovat v situaci, kdy je ujednání ať už v pojistné smlouvě nebo v pojistných podmínkách nejasné či neurčité a dává prostor pro více výkladů, které si vzájemně odporují?

Základním právním jednáním pro uzavření pojištění je samozřejmě pojistná smlouva. Zákon, který oblast pojištění upravuje je od 1. 1. 2014 občanský zákoník, zákon č. 89/2012 Sb. (dále jen „o. z.“ nebo „občanský zákoník“). Pro právní jednání zakládající pojištění, nebo se pojištění týkající, vyžaduje občanský zákoník písemnou smlouvu. Za splnění podmínek § 2773 o. z. je však přípustná i forma jiná, zejména ústní.

Právní zakotvení možnosti ujednat podrobnosti o vzniku, trvání a zániku pojištění, pojistnou událost, výluky z pojištění atp. formou pojistných podmínek umožňuje ustanovení § 2774 odst. 1 o. z. V případě, že se pojistitel vydá touto cestou a práva a povinnosti určí odkazem na pojistné podmínky, má povinnost s nimi pojistníka seznámit. Pojistné podmínky tedy samozřejmě závazné jsou, ale je nutné dbát pozornosti při jejich sestavování a dát pozor na tzv. neurčité pojmy.

Prvním krokem je zjištění, zda dále v textu není neurčitý pojem definován. Například pojem živelní pohromy bývá vymezen příklady či popisem jejího průběhu a následků tak, aby bylo vždy jisté, zda se o živelnou pohromu v konkrétním případě jedná, nebo ne.

Pokud výklad neurčitého pojmu či ujednání nenajdeme v pojistných podmínkách, může docházet k situacím o výkladu daného ujednání. Zde nelze postupovat jinak, než zkoumáním právního jednání smluvních stran, kterých se neurčité ujednání přímo dotýká. Jak je podáno výše, pojistná smlouva je ve své podstatě dvoustranným právním jednáním. Aby mohlo být právní jednání právně relevantní, musí splňovat nároky na něj kladené zákonem. Zároveň je třeba pokusit se odstranit neurčitost výkladem právního jednání.

Zásadně platí a vždy platilo, že právní jednání (dříve právní úkon) musí být projevem vážně

míněné vůle, musí být dostatečně určité a srozumitelné. Pokud není naplněna být jediná z těchto podmínek, jde o zdánlivé právní jednání, a dle § 554 o. z. se k němu nepřihlíží.

Výkladem právních jednání se zabývá § 555 a násl. o. z. Obecně se právní jednání posuzuje podle svého obsahu. V případě právního jednání vyjádřeného slovy, což je jistě i případ pojistné smlouvy, se posuzuje úmysl jednajících. Jelikož je pojistná smlouva dvoustranným jednáním, je nutné posuzovat úmysl obou smluvních stran. Věta druhá § 556 odst. 1 podpůrně normuje výkladové pravidlo týkající se situace, kdy není možné zjistit úmysl jednajících. V takovém případě se projevu vůle přisuzuje takový význam, jaký by mu zpravidla přikládala osoba v postavení toho, jemuž byl projev vůle určen.

V praxi to pak bude znamenat, že při sjednávání pojistné smlouvy, kde je část práv a povinností určena odkazem na pojistné podmínky ve formě tzv. formulářové smlouvy a tím pádem je vyloučena možnost reálného vyjednávání o vzájemných právech a povinnostech, bude nutné neurčitě ujednání posuzovat z pohledu pojistníka. Pojistitel je tak staven do nevýhodného postavení vůči svému klientovi, pojistníkovi. Tato konstrukce však odpovídá reálnému stavu, kdy je to právě pojistitel, který vystupuje z pozice silnějšího a má možnost diktovat si podmínky.

Situace je naprosto zřejmá při jednání se spotřebitelem, který je vždy považován za slabší stranu. Otázkou však je, jak postupovat v případě, kdy pojistníkem není spotřebitel. Lze v takovémto případě považovat obě smluvní strany za rovnocenné?

K odpovědi si opět lze dopomoci výkladem. Na jedné straně vystupuje pojistitel, osoba, jejíž činnost je právně regulována a jejíž činnost spočívá pouze (či převážně) v poskytování pojištění. Na druhé straně vystupuje osoba, jejímž předmětem činnosti zpravidla nebude pojišťovnictví. Důvodem, proč se pojistník obrací na pojistitele je mimo jiné právě specializace a zákonné záruky, které musí pojistitel splňovat. Z tohoto pohledu lze pojistitele považovat za odborníka a tudíž na něj aplikovat i ustanovení § 5 odst. 1 o. z.[1]

Nelze zpochybnit tvrzení, že pojistitel vystupuje jako odborník, protože musí splňovat podmínky stanovené zvláštním právním předpisem (zákon č. 363/1999 Sb., o pojišťovnictví a o změně některých zákonů, zákon o pojišťovnictví, ve znění pozdějších předpisů) a zároveň je jeho činnost úzce specializovaná a vykonávána za odměnu v podobě pojistného.

Z tohoto důvodu je aplikace § 5 odst. 1 o. z.

zcela adekvátní. Pojistitel, který ve svém vlastním návrhu smlouvy, práv a povinností, který by měl být připraven odborně (a který bývá zpravidla bez možnosti přijetí pojistníkem s odchylným určením práv a povinností) nemůže těžit z jednání, které překračuje odbornou péči. Tímto jednáním je samozřejmě myšleno využití neurčitěho ujednání pro stanovení konkrétních práv a povinností. Tímto postupem je nutno dojít k závěru, že pojistitel má odpovědnost za vlastní právní jednání a vymezení vzájemných práv a povinností s pojistníkem.

K stejnému výsledku lze dojít rovněž i aplikací a výkladem jiných ustanovení občanského zákoníku. Jak je již uvedeno výše, při neurčitosti právního jednání je třeba posoudit úmysl jednajících stran. Pakliže není úmysl jednajících (v tomto případě pojistitele, který předkládá pojistnou smlouvu jako návrh, i když iniciativa k uzavření smlouvy vychází od budoucího pojistníka) seznatelný, posuzuje se jeho úmysl k vymezení vzájemných práv a povinností z pohledu toho, komu byl určen. V tomto případě je nutné posoudit, v případě soudního sporu tvrdit a prokázat, jaký význam by tomuto projevu vůle zpravidla přikládala pojistník jakožto osoba, jíž je projev určen.

Tento postup není aplikovatelný na situaci, kdy pojistitel s pojistníkem uzavírá větší množství pojistných smluv a je mezi nimi tak založena obchodní zvyklost.

Ustanovení § 557 o. z. výslovně normuje výklad neurčitěho výrazu k tíži toho, kdo jej použil jako první. Pojistitel tvořící formulářové smlouvy je tak vždy staven do postavení znevýhodněné strany. Ovšem je třeba mítí neustále na paměti, že je to právě pojistitel se svým výsadním postavením, který dané podmínky vytváří. Z důvodu své odbornosti si musí být vědom důsledků svého jednání a proto popisované ustanovení nemůže založit nerovnost v neprospěch pojistitele.

Dané ustanovení § 557 o. z. odpovídá bývalému § 35 odst. 3 zákona č. 40/1964 Sb. a hlavně bývalému § 266 odst. 4 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obchodní zákoník“). Zvláště v případě ustanovení obchodního zákoníku se jedná ve vztahu k pojistné smlouvě o podstatný průlom v oblasti výkladu neurčitěho právního jednání, a to s ohledem na § 261 odst. 7 obchodního zákoníku, kdy byla jeho aplikace na pojistné vztahy ze zákona vyloučena.

Aby byl výklad podaný tímto článkem kompletní, je potřeba zhodnotit přístup judikatury k problematice neurčitých ujednání pojistných smluv.

Předně je namístě zmínit Rozsudek Nejvyššího

soudu České republiky ze dne 5. 8. 2008, sp. zn. 28 Cdo 864/2008, jehož názor byl shrnut do následující právní věty: „Nelze-li výkladovými postupy dojít k jednoznačnému závěru o obsahu pojistné smlouvy, je nutno provést posouzení skutečné vůle účastníků v okamžiku uzavírání pojistné smlouvy s přihlédnutím k účelu právního úkonu, k okolnostem, za jakých k němu došlo, k následnému chování smluvních stran, jakož i k zásadě, že pojem připouštějící různý výklad, je třeba v pochybnostech vykládat vždy k tíži strany, která jako první tohoto výrazu v jednání použila.“ Obdobnou argumentaci použil Nejvyšší soud i ve svém Rozsudku ze dne 10. dubna, sp. zn. 30 Cdo 3221/2006.

Na základě těchto rozhodnutí je zřejmé, že se i české soudy kloní k výkladu, který byl podán výše a vychází z posouzení neurčitěho právního jednání použitého pojistitelem k jeho tíži. I když se jedná o judikáty, které byly vytvořeny za účinnosti předchozí právní úpravy, mám za to, že jsou aplikovatelné i v současné době, stejně tak, jako jsou aplikovatelné některé závěry tohoto článku na právní vztahy, na které je nutné aplikovat předchozí právní úpravu.

Závěrem lze shrnout, že je pojistitel vlivem svého dominantního postavení ve vztahu k pojistníku odpovědný za veškerá ujednání, která jsou použita v pojistné smlouvě nebo pojistných podmínkách. Měl by mít dostatečnou kapacitu na jasné a určité vymezení důležitých pojmů tak, aby později nedocházelo ke sporům ohledně jejich výkladu. Je totiž zřejmé, že v případě svého pochybení při vytváření pojistných podmínek si může zapříčinit horší postavení v případě sporu s pojistníkem. ●

JUDr. Jakub Dohnal, Ph.D., advokát
Mgr. Miroslav Galvas, advokátní koncipient
DOHNAL PERTOT SLANINA | advokátní kancelář

Poznámka

[1] Kdo se veřejně nebo ve styku s jinou osobou přihlásí k odbornému výkonu jako příslušník určitého povolání nebo stavu, dává tím najevo, že je schopen jednat se znalostí a pečlivostí, která je s jeho povoláním nebo stavem spojena. Jedná-li bez této odborné péče, jde to k jeho tíži.

CÍSAŘ
ČEŠKA
SMUTNÝ

JINÁ DIMENZE ŘEŠENÍ

www.akccs.cz

21 let $\frac{1993}{2014}$

MÁTE PRÁVNÍ PROBLÉM?

VYŘÍDÍME ZA VÁS!

UHRADÍME NÁKLADY!

A UŠETŘÍME VÁŠ ČAS!

VAŠE CESTA K PRÁVU!

D.A.S. pojišťovna právní ochrany a.s.

BB Centrum, budova β,

Vyskočilova 1481/4, 140 00 Praha 4

Bližší informace naleznete na www.das.cz nebo volejte **800 10 55 10**

The legal protection insurer of **ERGO**

Jednatelé jako kolektivní orgán

Dne 1.1.2014 nabyl účinnosti zákon č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích) (dále jen „ZOK“ nebo „zákon o korporacích“), který zcela nově umožňuje, aby jednatele společnosti s ručením omezeným (dále jen „s.r.o.“) tvořili kolektivní orgán. Vzhledem k tomu, že zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ObchZ“ nebo „obchodní zákoník“), který byl účinný do 31. 12. 2013, nic podobného neumožňoval, je cílem tohoto článku stručně shrnout rysy nové právní úpravy jednatelů jako kolektivního orgánu a upozornit na možné problémy při aplikaci nové právní úpravy, zejména co se týče odpovědnosti jednatelů za škodu.

Kolektivní orgán dle nového občanského zákoníku a zákona o korporacích

Obchodní zákoník problematiku jednatelů s.r.o. jako kolektivních orgánů výslovně nijak neupravoval, jménem společnosti jednal každý jednatel samostatně, pokud společenská smlouva nestanovila jinak. Nutno však upozornit na skutečnost, že v odborné literatuře nebyla úplná shoda, zda více jednatelů znamená skutečně více statutárních orgánů nebo tvoří kolektivní orgán.[1] Rovněž je nutné upozornit, že k rozhodnutí o obchodním vedení společnosti byl vyžadován dle § 134 ObchZ souhlas většiny jednatelů, pokud společenská smlouva nestanovila jinak.

Dle ustanovení § 44 odst. 5 ZOK je statutárním orgánem s.r.o. každý jednatel, ledaže společenská smlouva určí, že více jednatelů tvoří kolektivní orgán. Obdobně pak dle § 194 odst. 2 ZOK tvoří více jednatelů kolektivní orgán, pokud tak stanoví společenská smlouva, když dle ustanovení § 194 odst. 1 ZOK je statutárním orgánem s.r.o. jeden nebo více jednatelů. Ustanovení § 440 a § 444 ZOK upravující rozhodování představenstva, jmenování náhradních členů a volbu náhradníků se pro jednatele tvořící kolektivní orgán v souladu s § 194 odst. 2 ZOK použijí obdobně. Někteří autoři odborné literatury pak mluví o tzv. jednatelstvu.

Zákon o korporacích tedy umožňuje, pokud tak stanoví společenská smlouva s.r.o., aby měla s.r.o. více jednatelů, kteří však nebudou každý samostatným statutárním orgánem společnosti, ale kteří budou jediným kolektivním orgánem společnosti. Z díkce zákona o korporacích i z logiky věci pak vyplývá, že není možné, aby s.r.o. měla více jednatelů, přičemž někteří by tvořili kolektivní orgán a někteří by byli samostatným statutárním orgánem.

Rozhodování jednatelů jako kolektivního orgánu a jednání jednatelů za společnost

Dle § 156 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“ nebo „OZ“), pokud je orgán právnické osoby kolektivní, tak rozhoduje o záležitostech právnické osoby ve sboru, přičemž je schopen usnášet se za přítomnosti většiny členů a rozhoduje většinou hlasů zúčastněných členů. Dle § 440 odst. 1 ZOK, v návaznosti na § 194 odst. 2 ZOK, kolektivní statutární orgán složený z jednatelů s.r.o. rozhoduje většinou hlasů přítomných členů, pokud společenská smlouva neurčí vyšší počet, s tím, že každý jednatel má jeden hlas. Dle

§ 44 odst. 3 ZOK pak kolektivní orgán zvolí svého předsedu, jehož hlas je rozhodující v případě rovnosti hlasů, pokud společenská smlouva nestanoví jinak. Jednatelé jako kolektivní orgán tedy mají dle nové právní úpravy svého předsedu, kterého jednatele sami zvolí.

Jednání jednatelů za s.r.o., pokud tvoří kolektivní orgán, je upraveno v § 164 odst. 1 OZ, kde je stanoveno, že pokud zakladatelské právní jednání, tj. společenská smlouva nebo zakladatelská listina v případě s.r.o. (dále jen souhrnně „společenská smlouva“), neurčí, jak členové kolektivního statutárního orgánu právnickou osobu zastupují, činí tak každý člen orgánu samostatně. Pokud by společenská smlouva vyžadovala, aby všichni jednatele, kteří tvoří kolektivní statutární orgán s.r.o., jednali společně, pak může jednatel samostatně zastoupit s.r.o. jako zmocněnec pouze v případě, že byl zmocněn k určitému právnímu jednání. V takovém případě tedy není možné udělit jednatelemi generální plnou moc.

Občanský zákoník v § 164 odst. 3 rovněž upravuje případ jednání jednatelů (kolektivního orgánu) za společnost vůči zaměstnancům společnosti, když stanoví, že s.r.o. pověří jednoho z jednatelů právním jednáním vůči zaměstnancům. Pokud tak společnost neučiní, vykonává tuto působnost předseda statutárního orgánu.

Obchodní vedení společnosti

Dle § 195 odst. 1 ZOK jednatelemi přísluší obchodní vedení společnosti a pokud má společnost více jednatelů, kteří netvoří kolektivní orgán, vyžaduje se k rozhodnutí o obchodním vedení souhlas většiny z nich, ledaže společenská smlouva určí jinak. Pokud jednatele tvoří kolektivní orgán, užije se v návaznosti na § 194 odst. 2 ZOK ustanovení § 440 ZOK, které stanoví, že představenstvo (tedy jednatele tvořící kolektivní orgán) rozhoduje většinou hlasů přítomných členů. Dle obecného ustanovení § 156 odst. 1 OZ je pak kolektivní orgán schopen usnášet se za přítomnosti nebo jiné účasti většiny členů. Při rovnosti hlasů je v souladu s § 44 odst. 3 ZOK rozhodující hlas předsedy kolektivního orgánu.

Odpovědnost členů kolektivního statutárního orgánu

Občanský zákoník ani zákon o korporacích nerozlišuje mezi odpovědností členů kolektivního statutárního orgánu a odpovědností samostatných statutárních orgánů.[2] Obecně je odpovědnost členů voleného orgánu upravena v § 159 OZ a podrobněji v § 51 a násl. ZOK.

Dle § 159 OZ musí člen voleného orgánu vykonávat funkci s nezbytnou loajalitou i s potřebnými znalostmi a pečlivostí. Je zde dále stanovena vyvratitelná domněnka, že jedná nedbale ten, kdo není této péce řádného hospodáře schopen, ačkoli to musel zjistit při přijetí funkce nebo při jejím výkonu, a nevyvodí z toho pro sebe důsledky. Takovými důsledky měl zákonodárce nejspíše na mysli zejména odstoupení z funkce.

Ustanovení § 51 ZOK pak podrobněji stanoví, že pečlivě a s potřebnými znalostmi jedná ten, kdo mohl při podnikatelském rozhodování v dobré víře rozumně předpokládat, že jedná informovaně a v obhajitelném zájmu obchodní korporace. To však neplatí, pokud takové rozhodování nebylo učiněno s nezbytnou loajalitou. Ustanovení § 52 odst. 1 ZOK pak stanoví podrobnější pravidla pro posouzení, zda osoba jednala s péčí řádného hospodáře, když stanoví, že se vždy přihlédne k péči, kterou by v obdobné situaci vynaložila jiná rozumně pečlivá osoba, byla-li by v postavení člena obdobného orgánu obchodní korporace. Důkazní břemeno v řízení před soudem o tom, že člen statutárního orgánu jednal s péčí řádného hospodáře, leží na tomto členovi statutárního orgánu, pokud soud nerozhodne, že to po něm nelze spravedlivě požadovat.

Na tomto místě je však nutné zmínit, že zákonodárce při stanovení odpovědnosti statutárních orgánů obchodních korporací vůči obchodním korporacím nebyl zcela důsledný. Občanský zákoník v § 2894 odst. 2 stanoví, že pokud nebyla povinnost odčinit jinému nemajetkovou újmu výslovně ujednána, postihuje tato povinnost škůdce pouze, pokud tak stanoví zvlášť zákon. V § 3 odst. 2 ZOK je stanoveno, že pokud ukládá zákon o korporacích povinnost nahradit újmu, postihuje škůdce i povinnost nahradit nemajetkovou újmu. Zákon o korporacích však neobsahuje výslovné ustanovení, že statutární orgán společnosti, který poruší péči řádného hospodáře, je povinen nahradit obchodní korporaci újmu, která z toho obchodní korporaci vznikne. Z obecného ustanovení § 2910 OZ lze jednoznačně dovodit povinnost nahradit škodu obchodní korporaci způsobenou statutárním orgánem porušením péče řádného hospodáře. Z ustanovení § 3 odst. 2, § 49 odst. 1 a 2 a § 53 odst. 3 ZOK lze vyvodit úmysl zákonodárce, aby statutární orgán obchodní korporace byl odpovědný za újmu, tedy i nemajetkovou újmu, způsobenou porušením péče řádného hospodáře. Zůstává však otázkou, nakolik je splněna podmínka stanovená v § 2894 odst. 2 OZ, že povinnost odčinit nemajetkovou újmu postihuje škůdce, jen stanoví-li to zvlášť zákon. Domníváme se, že na základě výkladového pravidla zakotveného v § 2 odst. 2 OZ lze dospět k závěru, že statutární orgán je odpo-

vědny i za nemajetkovou újmu způsobenou obchodní korporací porušením péče řádného hospodáře. K definitivnímu závěru je však třeba vyčkat na judikaturu, což bude bohužel trvat ještě několik měsíců, možná i let.

Občanský zákoník stanoví v § 159 odst. 3[3], že člen voleného orgánu ručí věřiteli právnické osoby za její dluh v rozsahu, v jakém nesplnil povinnost nahradit škodu, kterou jí člen voleného orgánu způsobil porušením povinnosti při výkonu funkce, pokud se věřitel nemůže domoci plnění na právnické osobě. Občanský zákoník tedy výslovně zmiňuje škodu, tedy pouze majetkovou újmu. Dle našeho názoru se ručení statutárního orgánu neuplatní v případech, že statutární orgán nenahradí nemajetkovou újmu způsobenou obchodní korporací porušením péče řádného hospodáře. I v tomto případě je však nutné vyčkat na judikaturu soudů, neboť je možné, že dospějí k opačnému závěru.

Zákon o obchodních korporacích nestanoví, jak činí § 194 odst. 5 ObchZ v návaznosti na § 135 odst. 2 ObchZ, že ti jednatelé, kteří způsobili společnosti porušením právních povinností při výkonu funkce jednatele škodu, odpovídají za tuto škodu společně a nerozdílně. Tento závěr však lze vyvodit z obecného ustanovení § 2915 OZ, kde je stanoveno, že pokud je k náhradě zavázáno několik škůdců, nahradí škodu společně a nerozdílně. Vzhledem ke skutečnosti, že zákon o korporacích speciální úpravu neobsahuje[4], lze dospět k závěru, že skutečnost, zda budou jednatelé kolektivním orgánem, či nikoli, nemá na jejich odpovědnost vůči společnosti vliv.

Zde je vhodné zmínit případ, kdy jednatel, který společně s ostatními jednatelem tvoří kolektivní orgán, uzavře za společnost smlouvu, o jejímž uzavření nebylo rozhodnuto v souladu s § 440 odst. 1 ZOK. Je zřejmé, že společnost bude z takového jednání zavázána. Dále máme za to, že jednatel, který takovou smlouvu uzavře, nebude jednat s péčí řádného hospodáře a bude odpovědný společností za škodu a případně i nemajetkovou újmu.

Kooptace a volba náhradníků

V souladu s § 444 odst. 1 ZOK v návaznosti na § 194 odst. 2 ZOK společenská smlouva může určit, že jednatelé, kteří tvoří kolektivní orgán a jejichž počet neklesl pod polovinu, mohou jmenovat náhradní jednatele do příštího zasedání valné hromady. Doba výkonu funkce náhradního jednatele se nezapočítává do doby výkonu funkce jednatele, neurčí-li společenská smlouva jinak.

Pokud jednatelé tvoří kolektivní orgán, pak společenská smlouva v souladu s § 444 odst. 2 ZOK může určit volbu náhradníků, kteří nastoupí na uvolněné místo jednatele podle stanoveného pořadí. Takový jednatel – náhradník bude zvolen valnou hromadou jako náhradník a jednatelem se nestane zvolením, ale až zanikne funkce jednoho z jednatelů, přičemž náhradníků může být více a budou nastupovat na zaniklé funkce dle svého pořadí. Náhradníkovi pak vzniká funkce jednatele ke dni zániku funkce jednatele, kterého nahrazuje.

Závěr

Zákon o korporacích nově výslovně umožňuje, aby jednatelé tvořili kolektivní orgán, pokud tak stanoví společenská smlouva, jinak bude každý jednatel tvořit samostatný statutární orgán. V obou uvedených případech však každý jednatel jedná za společnost samostatně, pochopitelně pokud společenská smlouva nestanoví jinak. Jediný podstatnější rozdíl mezi jednatelem, kteří jsou každý statutárním orgánem a jednatelem, kteří tvoří kolektivní orgán, je však v podstatě pouze ve způsobu rozhodování o záležitostech, které dle zákona a společenské smlouvy připadají statutárnímu orgánu a ve způsobu rozhodování o obchodním vedení společnosti, když je u kolektivního orgánu k přijetí rozhodnutí nutná většina přítomných jednatelů, zatímco v případě rozhodnutí o obchodním vedení u jednatelů, kteří jsou každý statutárním orgánem, je nutná většina všech jednatelů. Zda jednatelé tvoří kolektivní orgán, či nikoli, však nemá žádný vliv na jejich odpovědnost za újmu vůči společnosti. Zůstává tedy otázkou, nakolik je institut kolektivního orgánu tvořeného jednatelem využitelný pro praxi, resp. zda přináší nějaké významné výhody, zvláště když mnohé záležitosti svěříje zákon o korporacích k úpravě společenské smlouvě a i v případě, že jednatelé nebudou tvořit kolektivní orgán, lze ve společenské smlouvě stanovit mnohá omezení či naopak zjednodušení procesu přijímání rozhodnutí. ●

JUDr. Petr Fiala, advokát
Mgr. Jiří Dostál, advokát
Fiala, Tejkal a partneři,
advokátní kancelář, s.r.o.

FIALA, TEJKAL A PARTNEŘI S.R.O.
ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ

Poznámky

- [1] Srov. např. Štenglová, I., Plíva, S., Tomsa, M. a kol.: Obchodní zákoník. Komentář. 13. vydání. Praha : C. H. Beck, 2010, s. 460 a Eliáš, K.: Společnost s ručením omezeným. Praha : Prospektrum, 1997, s. 161 nebo Pelikánová, I.: Komentář k obchodnímu zákoníku. 2. díl. Praha : Linde, 1995, s. 328 a 329.
- [2] Nečinil tak ani obchodní zákoník, viz odkaz v § 135 odst. 2 ObchZ na úpravu odpovědnosti členů představenstva v § 194 odst. 4 až 6 ObchZ.
- [3] Obdobně tak bylo stanoveno v § 194 odst. 6 ObchZ.
- [4] Povinnost nahradit újmu společně a nerozdílně stanoví výslovně zákon o korporacích v § 49, a to společně pro členy kontrolního orgánu a statutárního orgánu, kteří nejednali s péčí řádného hospodáře.

*Vítejte ve světě,
který není pro všechny.*

www.privileq.cz

PRIVILEQ
Luxusní cestování

Budoucí zástavní právo

Nový občanský zákoník zavedl institut „budoucího“ zástavního práva, který výrazně usnadní financování družstevních bytů pomocí hypotečního úvěru a nalezne široké využití i při financování koupě nemovitostí jako takových. Na českém trhu s byty by tento produkt mohl představovat zajímavé oživení. Poskytování hypoték na koupi družstevních bytů se ve své podstatě velmi přiblíží stávajícímu systému hypoték na byty v osobním vlastnictví.

Budoucí zástavní právo

Nový občanský zákoník přišel s možností zřízení „budoucího“ zástavního práva a jeho zápisu do katastru nemovitostí již před okamžikem nabytí vlastnictví k dané nemovitosti. Princip tohoto institutu spočívá v tom, že vznik vlastního zástavního práva je závislý na podmínce nabytí vlastnictví k nemovitosti. Díky tomuto institutu bude mít banka zajištěno, že financovaná nemovitost bude zastavena v její prospěch přímo v okamžiku, kdy ji nabude kupující. Stávajícího vlastníka nemovitosti toto „budoucí“ zástavní právo nijak neomezuje a k jeho zřízení je zapotřebí pouze jeho souhlasu – tedy již nikoliv jeho aktivní účasti. Současně prodávající není na svém vlastnictví nijak omezován ani vystavován riziku.

Koupě družstevního bytu formou hypotéky

Financování koupě hypotékou bylo možné již v režimu starého občanského zákoníku, ovšem za velmi obtížných podmínek.

Družstevní byt lze v zásadě koupit dvěma způsoby – od družstevníka, kdy nekupujeme byt jako takový, ale podíl v družstvu, které je vlastníkem bytu a k němuž se váže právo byt užívat. Zde je zajištění financování nejobtížnější. Družstevní podíl, pokud je bankou vůbec akceptován jako zajištění úvěru, je přijímán za mnohem nižší hodnotu než vlastní nemovitost. Kupující tak potřebuje zajistit mnohem větší podíl vlastních prostředků a bude jeho úvěr zatížen i vyšší úrokovou sazbou. Na financování toho-

to způsobu nákupu má nový občanský zákoník minimální dopad.

Zajímavé možnosti však nový občanský zákoník přináší v případě koupě družstevního bytu s jeho současným převodem do osobního vlastnictví. V režimu starého občanského zákoníku bylo pro banku nejbezpečnější poskytnout prostředky z úvěru na koupi nemovitosti pouze, pokud již v tomto okamžiku bylo zřízeno zástavní právo k příslušné nemovitosti. Tento proces však vyžadoval, aby zástavu zřídil již původní vlastník nemovitosti ještě před převodem vlastnictví, což nebylo jednoduché ani v případě prodeje mezi „přímými“ vlastníky, natož v případě prodeje prostřednictvím převodu družstevního bytu do osobního vlastnictví. U družstevních bytů proto banka obvykle poskytla financování předem a zástavu bytu požadovala až jako následnou podmínku po uskutečnění převodu bytu do osobního vlastnictví. Toto významně zvyšovalo riziko banky spojené s poskytnutím úvěru, které banka nutně musela promítnout jak do úrokové sazby, tak do poměru vlastních a poskytovaných peněžních prostředků. Podmínky úvěru tak pro kupujícího byly mnohem méně výhodné, než v případě obvyklé hypotéky, což řadu prodejů technicky znemožnilo.

Obě možnosti financování koupě družstevního bytu budou i nadále možné a banky budou dál poskytovat hypotéky jako dosud. Díky budoucímu zástavnímu právu však přibude způsob, jakým bude možné zřídit zástavu na nemovitosti k zajištění hypotečního úvěru, což zásadně sníží rizika zúčastněných stran a zpřístupní hypoteční úvěr na pořízení družstevního bytu do osobního vlastnictví.

Jaká je perspektiva nového financování?

Jelikož se jedná o nový instrument, bude určitou dobu trvat, než se na trhu a v praxi bank, katastrálních úřadů, prodávajících i kupujících zavede a bude přijímán stejně, jako je tomu dnes u běžného zástavního práva.

Nicméně obavy, zda budou banky muset zkoumat nabývací tituly k nemovitosti prodávajícího namísto kupujícího, vyřešil nový občanský zákoník pomocí takzvaných veřejných seznamů. V případě nabývání věci (nejen nemovitosti) spoléhaje se na záznam v příslušném veřejném seznamu (u nemovitosti katastru nemovitostí) je chráněna dobrá víra kupujícího a nabytí vlastnictví není až na výjimky možné rozporovat. Nutnost zkoumání nabývacích titulů k nemovitosti, které bylo v minulosti součástí praxe, tak v zásadě odpadá. ●

Mgr. Filip Čabart,
advokát
Schönherr s.r.o.

schönherr
ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ

VY JEŠTE POŘÁD HLEDÁTE?

Jak ušetřit čas
Garanci
Produkty michelinské restaurace
Služby 5* hotelu
Spolehlivého dodavatele
Osobní péči
Výhodný nákup

Já jsem už našel ...

Komplexní péče o odívání a vzhled mužů

DISCOVER MORE

WWW.MARCOMIRELLI.COM

Konec protiústavního vyměřování místních poplatků dětem?

V našem právním řádu se již od roku 2002 vyskytuje místní poplatek za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů (dále jen „místní poplatek za odpad“), který dle ustanovení § 10b odst. 1 písm. a) zákona o místních poplatcích je povinna platit každá fyzická osoba s trvalým pobytem v obci, která místní poplatek za odpad zavedla svou obecně závaznou vyhláškou.

Všechny ostatní místní poplatky jsou vždy vázány na čerpání určitých služeb či výhod od obce ze strany konkrétních subjektů, tedy držitele psa, ubytované osoby, uživatele veřejného prostranství, pořadatele akce s placeným vstupným, ubytovatele, držitele motorového vozidla žádajícího o povolení vjezdu do vybraných míst nebo vlastníka stavebního pozemku zhodnoceného možností připojení na obcí vybudovanou stavbu vodovodu nebo kanalizace. Jedinou výjimkou je právě místní poplatek za odpad, který vlastně představuje daň z hlavy, protože poplatková povinnost dle § 10b odst. 1 písm. a) zákona o místních poplatcích je vázána na samotnou existenci člověka, jehož evidované místo trvalého pobytu se nachází na území obce, která svou obecně závaznou vyhláškou zavedla místní poplatek za odpad. Poplatková povinnost tedy vůbec nezávisí na tom, zda konkrétní člověk v obci skutečně žije, zda na území obce vůbec

nějaký odpad produkuje, případně jaké množství odpadu produkuje.

Až do roku 2012 přitom zákon o místních poplatcích vůbec neřešil otázku věku osoby povinné platit místní poplatek za odpad, konkrétně situaci, kdy osoba s trvalým pobytem v obci je nezletilá, a obce tedy na základě doslovného výkladu § 10b odst. 1 písm. a) zákona o místních poplatcích vyměřovaly nedoplatky na místním poplatku za odpad přímo nezletilým, po kterých je také následně vymáhaly, a to buď po dosažení jejich zletilosti, nebo již v době nezletilosti.

Počínaje rokem 2013 si obec díky znění § 12 zákona o místních poplatcích může vybrat, zda poplatek vyměří nezletilému nebo jeho zákoněnému zástupci, a zákon o místních poplatcích tak dokonce obsahuje výslovné ustanovení, že místní poplatky, včetně místního poplatku za odpad, lze vyměřovat přímo nezletilým.

Vyměřování místního poplatku přímo nezletilým je však v rozporu s čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, podle kterého musí být zájem dítěte předním hlediskem jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány. Začátkem srpna 2014 vydal Krajský soud v Brně dva přelomové rozsudky, kterými tento názor potvrdil.

Krajský soud v Brně v řízeních 62 Af 52/2013 a 62 Af 78/2013 rozhodoval o dvou žalobách podaných stejnou žalobkyní, která se teprve po dosažení zletilosti dozvěděla o tom, že magistrát města Brna vůči ní eviduje nedoplatky na místním poplatku za odpad za roky, kdy byla nezletilá a navíc byla umístěna v dětském domově mimo území města Brna. Žalobkyně požádala magistrát města Brna o řádné doručení platebních výměrů a podala proti nim odvolání. V případě většiny platebních výměrů magistrát odvolací řízení zastavil s odůvodněním, že bylo podáno opožděně, neboť platební výměry byly již dříve doručeny matce žalobkyně, a lhůta pro podání odvolání již uplynula. Závěr o opožděnosti odvolání byl potvrzen i Krajským úřadem Jihomoravského kraje, proti jehož rozhodnutí směřovala první žaloba. Další žaloba směřovala proti druhému rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti platebnímu výměru za rok 2010, jež bylo sice podle názoru žalovaného podáno včas, avšak platební výměr za rok 2010 byl dle žalovaného vydán zákoně a správně, neboť žalobkyně místní poplatek za odpad nezaplatila. Dle Krajského úřadu Jihomoravského kraje skutečnost, že žalobkyně byla v roce 2010 nezletilá, nemá vliv na existenci poplatkové povinnosti, neboť i tak byla žalobkyně (byť tehdy nezletilá) po-

platníkem místního poplatku podle § 10b odst. 1 písm. a) zákona o místních poplatcích.

Krajský soud v Brně shledal obě žaloby důvodnými a napadená rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje zrušil. Krajský soud v Brně přitom přisvědčil argumentům žalobkyně a uvedl, že přestože zdánlivě a formálně mechanicky vzato podle § 10b odst. 1 písm. a) zákona o místních poplatcích by výlučným poplatníkem měla být žalobkyně, ve skutečnosti se nutně jednalo o povinnost, kterou za tehdy nezletilou žalobkyni museli plnit její rodiče (zákonní zástupci). Nezletilá osoba (dítě) totiž nemůže být ohledně povinností plynoucích z norem správního práva mechanicky bez dalšího považována za samostatný subjekt právních vztahů, do nichž by mohla vstupovat. Pokud jde o místní poplatek za odpad, nezletilá osoba (dítě) jednak není schopna sama určovat ani jakkoli ovlivňovat, kde (v jaké obci) je hlášena k trvalému pobytu, a tedy nemůže ani sama rozhodovat, zda v důsledku adresy svého trvalého pobytu fakticky do právního vztahu s obcí ohledně likvidace odpadu, byť fakticky založeného zákonem o místních poplatcích, vstoupí, či nikoli. Nezletilá osoba také zásadně nemá reálnou možnost ovlivnit, zda poplatek zaplatí, či nikoli, popř. zda jej zaplatí řádně a včas, popř. až později na základě vydaného platebního výměru po řádném a včasné nesplnění této povinnosti, bez ohledu na to, že se jí takový platební výměr do sféry její dispozice zpravidla nemusí ani dostat. Není přiměřené ani dovozovat, že by si nezletilá osoba vůbec měla být vědoma povinnosti platit poplatek za odpad, že by se o existenci takové poplatkové povinnosti měla sama zajímat a „ze svého“ poplatek platit, popř. své rodiče (zákonné zástupce) k zaplacení poplatku nutit, aby jí samotné na nezaplaceném poplatku nevznikl dluh, který by pak po ní měl být vymáhán kupř. poté, co nabude zletilosti.

Krajský soud v Brně rovněž zdůraznil, že finanční odpovědnost za dítě nesou rodiče (nebo jiné osoby, které jinak rodičovské povinnosti stíhají) a z ustanovení čl. 3 odst. 1 a č. 27 odst. 2 Úmluvy o právech dítěte dovodil, že přestože stejně jako dospělý i dítě je osobou, za kterou je třeba dle § 10b odst. 1 písm. a) zákona o místních poplatcích platit místní poplatek za odpad, nemá-li dítě vlastní majetek, k jehož tíži by poplatek mohl být placen, popř. k jehož tíži by poplatek bylo možno postihnout, není-li zaplacen dobrovolně, nemůže být nezaplacení poplatku přikládáno k tíži takového dítěte. To totiž není osobou, jež by fakticky mohla o zaplacení poplatku v době jeho splatnosti rozhodovat, popř. platbu realizovat. Interpretace poplatkové povinnosti za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů mechanicky k tíži dítěte, které v době, kdy taková poplatková povinnost vznikne, zásadně nemá

odpovídající prostředky na zaplacení, a trvání na zaplacení poplatků a jejich vymáhání poté, co dítě nabude zletilosti, nemůže podle předsvědčení Krajského soudu v Brně slušně a rozumně naplňovat pravidlo podávané z § 10b odst. 1 zákona o místních poplatcích s respektováním zájmu dítěte jako předního hlediska podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Taková interpretace ze strany správního orgánu tedy nemůže být pod soudní ochranou, má-li být taková ochrana korektní a má-li zajistit, aby formalistický přístup k výkladu právních předpisů nevedl ke zjevnému nesprávnostem a nespravedlnostem.

Krajský soud v Brně proto uzavřel, že ustanovení § 10b odst. 1 zákona o místních poplatcích je třeba vykládat nikoli jako pravidlo vymezující osoby povinné platit poplatek, ve vztahu k nimž by měly pak nastupovat důsledky jejich nezaplacení, nýbrž jediné jako pravidlo vymezující počet osob, za které je potřeba poplatek platit. Poplatková povinnost tak s odkazem na toto ustanovení nemůže primárně stíhat nezletilé osoby coby poplatníky, nýbrž jejich zákonné zástupce „za nezletilé osoby“. Dovodil-li tedy žalovaný Krajský úřad Jihomoravského kraje, že žalobkyně v době své nezletilosti byla poplatníkem místního poplatku za odpad, dopustil se dle Krajského soudu v Brně nesprávného výkladu § 10b odst. 1 zákona o místních poplatcích, a tedy nezákonnosti, když toto ustanovení vložil mechanicky výlučně tak, jak jeho jazykové vyjádření *prima vista* působí, aniž by při svém výkladu uplatnil interpretační a aplikační korektiv rozumu a spravedlnosti.

Ohledně dřívějšího doručování platebních výměrů matce žalobkyně pak Krajský soud v Brně rovněž plně přisvědčil argumentaci žalobkyně o tom, že mezi žalobkyní a její matkou existoval stíhací zájem, pro který matka nemohla své dítě (žalobkyni) v řízení o místním poplatku zastupovat a nebylo možné jí doručovat platební výměry, kterými byla stanovena poplatková povinnost přímo nezletilé žalobkyni. Platební výměry tedy nebyly doručeny řádně a odvolání proti nim podané nelze považovat za opožděné.

Doufáme, že výše citované rozsudky Krajského soudu v Brně jsou prvním krokem k ukončení dosavadní protiústavní praxe vyměřování místního poplatku za odpad v rozporu se závazky přijatými Českou republikou přistoupením k mezinárodní Úmluvě o právech dítěte. ●

**Mgr. et Mgr. Alena Vlachová, advokátka
VEPŘEK CASKA VLACHOVÁ advokátní
kancelář s.r.o.**

VCV VEPŘEK CASKA VLACHOVÁ
advokátní kancelář

LUXURY APARTMENTS

www.lacortepraga.com

SALES AND MANAGMENT BY MANGHI CZECH / T: +420 725 860 300 / E: info@lacortepraga.com / Pařížská 68/9 - 110 00 Praha 1

MANGHI
CZECH

K důvodům pro zajištění daně zajišťovacím příkazem

Existence a uplatňování institutů sloužících k zajištění daně je v rámci správy daní nezbytné, o tom jistě není sporu. Avšak zejména v případě zajišťovacího příkazu se jedná o institut, který může být správcem daně aplikován způsobem, jež může mít pro daňový subjekt až fatální následky.

Zajišťovací příkaz není v oblasti správy daní žádnou novinkou, jedná se o institut, který byl notně využíván i za trvání předchozí právní úpravy, tj. zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, v pozdějším znění (dále jen „ZSDP“). Jeho prostřednictvím (ve smyslu ustan. § 71 ZSDP) měl správce daně možnost uložit daňovému subjektu povinnost zajistit částku daně uvedenou v příkaze ve prospěch správce daně, byla-li odůvodněná obava, že úhrada nesplatné nebo dosud nestanovené daně bude v době jejich splatnosti a vymahatelnosti nedobytná nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi. Zajištění částky se provádělo zejména složením jistoty na účet správce daně nebo složením do určené depozitní úschovy; avšak nebyl striktně vyloučen ani případný jiný způsob zajištění daně.

Současná právní úprava zakotvuje tuto problematiku v hlavě V, dílu 4 zák. č. 208/2009 Sb., daňový řád, v pozdějším znění (dále jen „DŘ“), kdy konkr. ustan. § 167 odst. 1 a 2 DŘ stanoví: „(1) Je-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz. (2) Zajišťovacím příkazem správce daně uloží daňovému subjektu úhradu v příkazu uvedené částky.“ Zajištění částky je v případě zajišťovacího příkazu dle ustan. § 167 odst. 3 DŘ možné toliko jen složením jistoty na depozitní účet správce daně; jiná forma není zákonem připuštěna.

Rozhodnutí o vydání zajišťovacího příkazu je rozhodnutím předběžné povahy sloužícím k dosažení cíle správy daní, tj. správného zjištění a stanovení daně a zabezpečení její úhrady (srov. § 1 odst. 2 DŘ). Uplatňování institutu zajišťovacího příkazu je však závažným zásahem do subjektivních práv daňových subjektů, obzvláště když lze splnění zajišťovacího příkazu vynutit daňovou exekucí (srov. ustan. § 178 DŘ) a dle poznatků autora mívá pro daňové subjekty také závažné důsledky.

Smyslem zajišťovacího příkazu je deponovat částku, o které se správce daně domnívá, že bude odpovídat budoucí daňové povinnosti daňového subjektu, přičemž však musí mít vážné a důvodné pochybnosti o tom, že by tato daňová povinnost bez použití institutu zajištění byla po splatnosti nebo po stanovení daně uhrazena.[1] Z uvedeného plyne, že institut zajištění daně nelze používat plošně, nýbrž pouze v odůvodněných případech.[2] Důvody, které mohou vést správce daně k vydání zajišťovacího příkazu, nejsou v daňovém řádu uvedeny a správce daně tak při aplikaci institutu zajišťovacího příkazu musí postupovat dle svého správního uvážení. To samozřejmě neznamená, že by správce daně mohl postupovat zcela libovolně; omezení základních práv daňových subjektů totiž nemůže správce daně provést nad nezbytně nutnou míru. Přesto je třeba si uvědomit, že nebezpečí svévolnosti vyvstává obzvláště tam, kde je pravomoc výkonné moci vykonávána, aniž jsou její hranice dostatečně jednoznačně a předvídatelně vymezeny.

V rámci každého daňového řízení musí správce daně postupovat vždy v souladu se základními zásadami daňového řízení zakotvenými

v ustan. § 5 a násl. DŘ., v daném případě pak je namístě klást důraz zejm. na zásadu přiměřenosti upravenou v ustan. § 5 odst. 3 DŘ: „Správce daně šetří práva a právem chráněné zájmy daňových subjektů a třetích osob (dále jen „osoba zúčastněná na správě daní“) v souladu s právními předpisy a používá při vyžadování plnění jejich povinností jen takové prostředky, které je nejmeně zatěžují a ještě umožňují dosáhnout cíle správy daní.“ Zásada přiměřenosti je pro správce daně stěžejním kritériem právě při aplikaci těch institutů daňového řízení, při nichž se uplatní jeho správní uvážení.

Správce daně by tedy i v případě, kdy zvažuje, že přistoupí k vydání zajišťovacího příkazu, měl skutečně relevantně posoudit, zda jsou jeho obavy o zdárné vybrání daně důvodné a tyto důvody, které jej k zajištění daně tímto způsobem vedou, je povinen promítnout do odůvodnění zajišťovacího příkazu (ve smyslu náležitosti rozhodnutí správce daně dle ustan. § 102 DŘ) a takto je sdělit i daňovému subjektu.

Odůvodnění zajišťovacího příkazu musí obsahovat sdělení důvodů, pro které správce daně přikročil k vydání zajišťovacího příkazu. V praxi to znamená dovození daňové povinnosti konkrétního daňového subjektu za určité zdaňovací období, stanovení výše daně, resp. její předpokládané výše a zdůvodnění, proč je k zajištění daně vůbec přistupováno, proč je zajištěna právě taková částka, která je uvedena ve výroku a proč její zajištění má trvat po dobu, jež je uvedena ve výroku rozhodnutí. [3]

Odůvodnění rozhodnutí a kvalita tohoto odůvodnění je ovšem častým problémem správců daně (jak ostatně plyne i z následujícího rozhodnutí Nejvyššího správního soudu): „Celní úřad byl povinen ve svém rozhodnutí uvést konkrétní důvody, které jej vedou k obavám, proč dle jeho názoru nebude u žalobce možné vybrat daň v budoucnu (v době splatnosti a vymahatelnosti dosud nestanovené daně), nebo proč její vybrání bude spojeno se značnými obtížemi.....Samotná skutečnost, že předpokládaná daňová povinnost bude několikanásobně převyšovat zajišťovanou částku, obavy celního úřadu žádným způsobem neodůvodňu-

je. Takové tvrzení nenaplnuje zákonem stanovenou nezbytnou podmínku ohrožení vybraní daně, neznamená, že daňový subjekt nebude i přes nižší existující zajištění vzhledem k předpokládané daňové povinnosti schopen částku daně uhradit....Řádně odůvodněným tvrzením by bylo např. konstatování hrozícího konkursu daňového subjektu či probíhající (příp. s přihlédnutím k hospodářským výsledkům důvodně předpokládaný) prodej majetku daňového subjektu, prováděný za účelem získání aktiv nezbytných pro další podnikatelskou činnost apod.“[4]

Přesný výčet případů, při kterých může vzniknout odůvodněná obava, že daň bude v budoucnu ohrožena, poskytnout nelze. Vyplyvá to z rozmanitosti situací vzniklých při daňovém řízení. Podnět k vydání zajišťovacího příkazu přichází především od pracovníků kontrolních nebo vyměřovacích oddělení, kteří jsou v rámci své činnosti přímo v kontaktu s daňovým subjektem, mají přístup k jeho účetním dokladům a mají tak přehled o celkové ekonomické situaci daňového subjektu. Příkladem lze přesto některé situace, typické pro zvažování správce daně, zda zajišťovací příkaz vydat, uvést – výsledky dosud prováděné kontroly nasvědčují tomu, že výsledkem bude doměření daně ve větší výši, k čemuž se připojuje ještě obecně špatná platební morálka subjektu, časté změny společníků a sídla společnosti, spolu se špatnou spoluprací, komunikací a součinností se správcem daně, platby vysokých peněžních částek bez náležitého vyúčtování, účelové převody finančních prostředků spřízněným osobám, podání daňového přiznání k dani z přidané hodnoty s nápadně výrazně odlišnými vyššími hodnotami než v předchozích zdaňovacích obdobích a nárokování vratky nadměrného odpočtu. [5]

Autor se však v praxi sám setkal s odůvodněným zajišťovacím příkazem, který obsahovalo až absurdní úvahy správce daně (např. argument, že předmětem podnikání subjektu je „výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1-3 živnostenského zákona“, což jsou podle správce daně znaky podvodného jednání daňových subjektů, které se věnují obchodování s určitým druhem komodity) a dokonce i důvody obsahující tvrzení, jež nebyla pravdivá.

Přitom platí, že daňový subjekt je povinen strpět účinky zajišťovacího příkazu až do ukončení řízení o vyměření daně. Je sice oprávněn podat proti zajišťovacímu příkazu své odvolání, to však ve smyslu ustan. § 109 odst. 5 DŘ nemá v tomto případě odkladný účinek.

Ačkoli se jedná o rozhodnutí, které je rozhodnutím předběžným (tj. nejedná se o meritorní stanovení daně), dospěla soudní judikatura k tomu, že se jedná o rozhodnutí přezkoumatel-

né v rámci správního soudnictví.[6] Pravomocné rozhodnutí odvolacího orgánu je tak možné napadnout správní žalobou ve smyslu ustan. § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v pozdějším znění.

I když tedy lze očekávat nápravu stavu způsobeného nedostatečně či nesprávně odůvodněným zajišťovacím příkazem nejpozději v rámci správního soudnictví, nelze opomenout, že k takové nápravě dochází se značným zpožděním a někdy již může být pro daňový subjekt i příliš pozdě. Nesplnění povinnosti obsažené v zajišťovacím příkazu totiž se sebou nese blokáci bankovního účtu daňového subjektu (ta ostatně v praxi někdy nastává již před doručením zajišťovacího příkazu daňovému subjektu, aby tento zajištění daně nezmařil účelovým převodem peněžních prostředků ze svého účtu) a vydání exekučního příkazu přikázáním pohledávky z účtu poskytovatele platebních služeb (srov. § 190 DŘ). Jedná-li se o subjekt podnikatelský, může vysoké zajištění daně znamenat i jeho podnikatelskou paralýzu, která trvá až do doby zjištění a vyměření skutečné výše daně. Zjištění daně ovšem může být časově náročné, obzvláště ve složitých případech, kdy se správce daně potýká s aplikací judikatury Soudního dvora Evropské unie.

K důsledkům zajištění prostřednictvím zajišťovacího příkazu pak autor např. opět odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 13/2008 – 50 ze dne 23. 1. 2009: „...Daňový subjekt je tedy ve velmi těsném sledu po vydání zajišťovacího příkazu povinen uhradit jakoukoliv částku, která je ve výroku rozhodnutí uvedena, a to i v případě, že by šlo o vyslovený exces ze strany správce daně (například chybu v řádech statistických či milionů – jak se ostatně stalo právě v předmetné věci), dle zákona o správě daní a poplatků je možné, aby tato částka byla v případě jejího neuhrazení ve velmi krátké lhůtě i exekučována. Nelze pochybovat o tom, že tímto postupem mohou pro daňový subjekt vzniknout trvalé důsledky (obstavení účtu a s tím související nemožnost hradit své další závazky, následná insolvence, nelze vyloučit ani prodej movitých věcí či nemovitostí), které v budoucnu nebude možno zcela eliminovat. Závažnost důsledků spojených s účinky zajišťovacího příkazu připustil i Ústavní soud, například ve svém usnesení ze dne 7. 8. 2002, sp. zn. IV. ÚS 15/02... Jak je uvedeno výše, daňový subjekt je povinen strpět účinky zajišťovacího příkazu až do ukončení řízení o vyměření daně, všechny popsané důsledky zajištění tedy mohou trvat relativně dlouhé časové období, omezené maximální hranicí tří let. Přestože tedy účinnost zajišťovacího příkazu zcela jistě časově omezena je, lze předpokládat, že pro daňový subjekt může způsobit trvalé důsledky. I v případě, kdy by následně vyměřovací řízení ukázalo, že daň vyměřena být neměla,

případně ve výrazně nižší hodnotě (což nelze vzhledem k proceduře stanovení výše zajišťované částky vyloučit), nebude možné zpětným vyplacením zajištěné částky daňovému subjektu zajistit jeho předchozí postavení např. při vyslovení úpadku, zpětně převést prodané nemovitosti atd.“ ●

**Mgr. Jana Čechová Náplavová, advokátka
TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI
advokátní kancelář, s.r.o.**

TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI
ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ
www.iustitia.cz

Poznámky

- [1] Usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 13/2008 – 50 ze dne 23. 1. 2009
- [2] Kobík, J., Správa daní a poplatků s komentářem, 6. vydání, nakladatelství ANAG, 2008, str. 682.
- [3] Baxa, J.; Dráb, O.; Kaniová, L.; Lavický, P.; Schillerová, A.; Šimek, K.; Žišková, M. Daňový řád. Komentář. II. díl. Praha: Wolters Kluwer ČR, a.s., 2011, str. 1019.
- [4] Rozsudek Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 9 Afs 57/2010 ze dne 8. 9. 2010
- [5] Pulcová, M., Kno. – Konkurní noviny, ze dne 28. 6. 2005
- [6] Rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 13/2008 – 90 ze dne 24. 11. 2009

Semináře
Školení na míru
Expertní posudky
Konzultace

VZDĚLÁVACÍ AKADEMIE HAVEL, HOLÁSEK & PARTNERS

Vzdělávání v oblasti práva na nejvyšší úrovni

AKTUÁLNÍ SPECIALIZOVANÉ SEMINÁŘE

Témata seminářů rozvíjejí specializované oblasti nového občanského zákoníku i dalších právních oborů a vychází z aktuálních přání a požadavků praxe.

KOMPLEXNÍ PŘÍSTUP

Každý seminář vede více lektorů, zpravidla špičkoví praktici spolu s všeobecně uznávanými experty z řad akademiků a soudců, kteří nabídnou náhled na dané téma z více úhlů pohledu.

NEJSILNĚJŠÍ TÝM ODBORNÍKŮ

V oblasti nového soukromého práva má naše Akademie nejsilnější tým odborníků, kteří se podíleli na jeho tvorbě a přijímání, znají jeho inspirační zdroje, důvody, smysl a průběh tvorby. Jsou jimi spolutvůrci nového občanského zákoníku a velkých komentářů k němu, Milan Hulmák, Filip Melzer, Petr Tégl a František Korbel.

MODERNÍ ZÁZEMÍ

Semináře probíhají v moderních výukových prostorách pražského Florentina, které bylo vyhlášeno v prestižní mezinárodní soutěži Central & Eastern European Real Estate Quality Awards (CEEQA) nejlepším kancelářským prostorem ve střední a východní Evropě.

Více informací a přihlašovací formulář naleznete na:
www.havelholasek.cz/akademie

Aktuální semináře

Manželské majetkové právo v občanském zákoníku | 3. října

nejvíce poptávaný seminář klienty od autorů komentáře; první část se zaměřením na novinky v hmotném právu pro retail

Manželské majetkové právo v procesních souvislostech | 10. října

druhá část semináře od specialistů skupiny Litigation, autorky komentáře a praktika z exekutorského úřadu pro retail

Elektronické právní jednání (Ostrava) | 17. října

aktuální téma z pohledu soukromého i veřejného práva od dvou bývalých náměstků ministra spravedlnosti, spoluautorů právní úpravy a komentáře

Dědické právo pro private clients | 24. října

od specialistů advokátní kanceláře na privátní klientelu a daňové souvislosti s množstvím radikálních změn a novinek

Ochrana slabší strany ve smluvním právu | 31. října

nové a zásadní občanskoprávní téma od hlavních lektorů a spoluautorů komentáře pro všechny právníky B2B, B2C i B2G

Zástava a zajišťovací převod v souvislostech | 7. listopadu

změny hlavních zajišťovacích institutů od specialistů skupiny Bank&Finance a spoluautorů komentáře pro finanční instituce a profesionály

Splnění dluhu | 14. listopadu

od hlavních lektorů a spoluautorů komentáře se zaměřením na změny, novinky a použitelnost judikatury pro všechny právníky B2B, B2C i B2G

Změny práv akcionáře a společníka | 21. listopadu

od specialistů skupiny Corporate a Tax pro přípravu na valné hromady

Smlouva o dílo z pohledu smluvních stran a soudu | 28. listopadu

od praktiků advokátní kanceláře skupiny Commercial a lektorů Justiční akademie

Valné hromady po rekodifikaci | 5. prosince

od specialistů skupiny Corporate pro přípravu na valné hromady

Aktuální vývojové tendence občanského zákoníku | 12. prosince

od spoluvůrců zákoníku, hlavních lektorů akademie a autorů komentáře se zaměřením na aktuální návrh novely

Praha 1 – Nové město, Na Florenci 15,
Florentinum (www.florentinum.cz)

Ostrava, Poděbradova 2738/16
(seminář 17. 10. 2014)

pátek, 9.00 – 12.30 hodin

Závazky z podnikání: Je dlužník povinen zajistit si souhlas věřitelů v případě oddlužení?

V poslední době vyvstala otázka, jak aplikovat ustanovení § 389 odst. 2 písm. a) a § 403 odst. 2 zákona č. 182/2006 Sb. o úpadku a způsobech jeho řešení (dále jen „IZ“) po provedené novelizaci. Vrchní soudy se doposud přiklání k takové interpretaci, která akcentuje povinnost věřitele bděle hájit svá práva a v případě uspokojení podnikatelských závazků v oddlužení uplatnit nesouhlas námitkou u soudu. Jedná se o další vstřícný krok směrem k dlužníkům a snahu otevřít možnost oddlužení co nejširšímu okruhu osob. Nejde však tato interpretace za hranu původního záměru zákonodárce a účelu, který má institut oddlužení splňovat? Níže nabízíme vlastní názor na danou problematiku.

Před 1. lednem 2014 bylo oddlužení pro podnikatele vytvořeno judikaturou a v tomto plně odkazujeme na její shrnutí v článku Podnikatel a oddlužení? Od 1. 1. 2014 definitivně ano. V důvodové zprávě k novelizovanému ust. § 389 je uvedeno toto: „Z veřejné konzultace vyplynul požadavek na zapracování judikatorních závěrů Nejvyššího soudu k výkladu § 389 insolvenčního zákona...().V § 389 odst. 2 insolvenčního zákona popsané vymezení situací, kdy nejde o „dluhy z podnikání“, odpovídá zmíněné judikatuře Nejvyššího soudu co do písmene a). V duchu stejné logiky jsou konstruována písmena b) a c). Jde-li o „dluh z podnikání“ který již (neúspěšně) prošel konkursem, pak pro účely posouzení přípustnosti oddlužení by již neměla být jeho povaha významná (tíhu podnikatelského rizika dlužník vyčerpal tím, že se podrobil konkursu). U pohledávky zajištěného věřitele nemá posouzení jí odpovídajícího dluhu jako „dluhu z podnikání“ význam, jelikož zajištěný věřitel se upokojuje při oddlužení odděleně (pouze ze zajištění). Změna § 389 odst. 2 (nové odst. 3) insolvenčního zákona je jen jazykovým zpřesněním.“ Je zde tedy konstatováno, že se nejedná o posun v praxi, ale pouze o zvýšení právní jistoty a uvedení ustálené soudní praxe

do textu zákona. V obecné části pak důvodová zpráva opět odkazuje na dosavadní judikatorní závěry a k souhlasu věřitele poznamenává, že tento souhlas může být vyjádřen různým způsobem (včetně toho, že věřitel nenamítne

ničeho proti navrženému způsobu řešení úpadku dlužníka).[1]Názor Nejvyššího soudu, podle něhož dluhy z podnikání dlužníku zásadně brání v řešení úpadku oddlužením[2] nebyl nikým zpochybněn či překonán. Přenášení rizika

podnikatelského nezdaru na obchodní partnery je tak stále ve svém principu zapovězeno. V daném usnesení také Nejvyšší soud stanovil kritéria, podle nichž je možno připustit oddlužení podnikatelských závazků, např. zejména při jejich bagatelní výši.

Vrchní soud v Olomouci[3] ovšem novou úpravu vyložil jiným způsobem, než jak k oddlužení doposud přistupoval Nejvyšší soud. Dle jeho interpretace nové úpravy již není významný podíl dlužnickových závazků z podnikání vzhledem k celkovým závazkům ale rozhodující je souhlas věřitele, který (jelikož není vyjmenován mezi povinnými přílohami k návrhu v ust. § 392 odst. 1 IZ) si nemusí opatřovat dlužník a dokládat jej k návrhu na povolení oddlužení. Soud jej následně zkoumá až na věřitelské schůzi, kde zpravidla v důsledku neúčasti bude učiněn závěr o souhlasu všech věřitelů s oddlužením podnikatelských závazků. Vrchní soud v Praze konstatuje, že věřitelé mohou svůj souhlas vyjádřit v souvislosti s podáním návrhu na oddlužení nebo při projednávání tohoto návrhu, a pokud se tak nestane, soud nemá (při vzniku zákonné fikce souhlasu) možnost řešení úpadku korigovat a rozhodovat o neschválení z důvodu podnikatelských závazků.[4] Při rozhodování o povolení oddlužení se tak uplatní ust. § 397 IZ a v pochybnostech o tom, zda dlužník je oprávněn podat návrh na povolení oddlužení, insolvenční soud oddlužení povolí a tuto otázku prozkoumá v průběhu schůze věřitelů.

Dle našeho názoru je touto interpretací posunuta samotná koncepce oddlužení, která je i po novelizaci postavena na tom, že zákonodárce jasně vyjádřil úmysl nerozšiřovat okruh osob, které mohou žádat o povolení oddlužení, o dlužníky se závazky z podnikání (srovnej ust. § 389 odst. 1 písm. b). Ustanovení § 389 nelze a contrario vykládat jinak, než že podnikatelské závazky v zásadě brání v řešení úpadku oddlužením a dlužník není aktivně legitimován k podání daného návrhu. Z tohoto pravidla je poskytnuta výjimka v podobě souhlasu věřitele, aby jeho pohledávka byla uspokojena v režimu oddlužení. Pokud by vznikly pochybnosti o oprávněnosti dlužníka podat návrh na povolení oddlužení (např. pochybnost o původu jeho závazků[5] či pochybnost o bagatelnosti jeho podnikatelských závazků), má soud v takovém případě „pustit“ řízení dál a případné nejasnosti projednat na schůzi věřitelů dle § 397 IZ. Po skončení takové schůze pak nelze již namítat, že budou v rámci oddlužení uspokojeny i závazky z podnikání. Procesní postup, tak jak jej nastínil Vrchní soudy, dělá z této výjimky pravidlo, ačkoli nelze dovodit, že v ust. § 403 věta: „Platí, že věřitelé, kteří včas neuplatnili námitky podle věty první, souhlasí s oddlužením bez zřetele k tomu, zda dlužník má dluhy z podnikání.“ byla zamýšlena jako ge-

nerální souhlas všech věřitelů. Při takovém výkladu by pak nedával žádný smysl § 389 odst. 2 a také § 397 IZ. Také by postačilo uvést v § 389, že „platí, že tento souhlas je dán, pokud toto věřitel nenamítne nejpozději do konce věřitelské schůze“. Argument, který se opírá o skutečnost, že tyto souhlasy nejsou zákonnou přílohou k návrhu a není tedy nutné je k návrhu přikládat, není dle našeho názoru přiléhavý. Absence zákonných příloh je procesně řešena v ust. § 393 IZ. Pokud tyto nejsou na výzvu doplněny, soud návrh na povolení oddlužení bez dalšího odmítne. V případě příloh a dalších listin, které nepředepisuje zákon, ale jsou stanoveny vyhláškou (např. výpis z trestního rejstříku) či rozhodnutím soudu, soud bez dalšího nemůže návrh odmítnout, ale jistě se toto projeví v dalším řízení a může to znamenat také zamítnutí návrhu dle § 395 IZ. Konečně pokud se jedná o oprávněnost osoby podat samotný návrh, je postupováno dle ust. § 390 IZ a návrh, kde nejsou pochybnosti o neoprávněnosti dané osoby, soud odmítne. Souhlas věřitelů je v tomto případě otázka samotné legitimace, nikoli povinných příloh dle § 392 IZ.

Ust. § 403 IZ má dle našeho názoru sloužit jako určitá koncentrace v řízení, kdy již nelze namítat ty skutečnosti, které měly být projednány v prvotní fázi. Podobnou úvahu můžeme nalézt také např. v rozhodnutí 29 NSCR 31/2011, kde byla odmítnuta námitka dlužníka ohledně aktivní legitimace navrhovatele-věřitele ve chvíli, kdy bylo již celé řízení v další fázi. Tím nejsou dotčena ustanovení dávající soudu možnost zrušit oddlužení v důsledku nepoctivého záměru (např. zatajení podnikatelských závazků), a to v jakékoli fázi řízení a dokonce i v určité době po něm (viz ust. § 417 IZ). Také důvodová zpráva nám nepodává význam daného ustanovení jakožto generálního souhlasu věřitele s pohledávkou z podnikání, když konstatuje: „V ustanoveních § 403, § 405 insolvenčního zákona se výslovně připouští (vzhledem k úpravám § 397 insolvenčního zákona) zkoumat jako důvod neschválení oddlužení i skutečnosti, které by jinak (nebýt povoleno) vedly k jeho odmítnutí. S přihlédnutím k obvyklému chodu těchto insolvenčních řízení pak text § 403 odst. 2 insolvenčního zákona připisuje pasivitě (apatii) věřitelů jejich souhlas s oddlužením potud, že je jim jedno, že dlužník má dluhy z podnikání (kteréto pravidlo racionálně vystihuje současný běžný stav věci).“ Výslovně se důvodová zpráva zabývá pouze souhlasem všech věřitelů jako celku a neodůvodňuje dané ustanovení jako fikci souhlasu obchodního věřitele dle § 389 odst. 2. Naopak je projednání aktivní legitimace dlužníka na schůzi věřitelů vázáno na ust. § 397 IZ, tedy pouze v případech, kdy panuje o této otázce pochybnost. V ostatních případech by měl soud postupovat dle ust. § 390 ve spojení s § 396 a § 108 IZ.

Je udivující, že vložení daného textu do zákona bylo sledováno s úmyslem zvýšit právní jistotu v dané problematice, a důsledkem je nejistota, tendence rozšířit význam celého institutu a omezit tak práva věřitelů. Koneckonců i vložené ust. § 83a bylo dle důvodové zprávy přidáno do textu v zájmu právní jistoty a měla se tím potvrdit dosavadní praxe spojování a společného projednání návrhu manželů na oddlužení (což bylo také potvrzeno vložem ust. § 394a IZ jakožto výjimky spolu s větou v ust. § 83a „není-li dále stanoveno jinak“). Namísto toho vznikl nedůvodný názor, že po novém roce již nelze spojit řízení dlužníků-manželů ke společnému řízení, ačkoli o účelu daných ustanovení lze jen stěží pochybovat. ●

Mgr. Vítězslav Pleva, asistent soudce

Poznámky

- [1] Viz 929/0 VLÁDNÍ NÁVRH na vydání zákona, kterým se mění zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích, ve znění pozdějších předpisů.
- [2] Viz 29 NSCR 3/2009.
- [3] Viz 1 VSOL 1197/2013-A-18 a 1 VSOL 297/2014-A-9
- [4] Viz 1 VSPH 1211/2014-A-17
- [5] Srovnej s obsahem důvodové zprávy k danému místu. Zákonodárce respektuje skutečnost, že v dané fázi řízení nelze provádět rozsáhlá důkazní jednání.

Soudní poplatky

Soud, jenž rozhoduje postupem podle § 12 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, musí ve výroku (nového) rozhodnutí výslovně uvést, zda původní rozhodnutí o uložení poplatkové povinnosti ruší, či zda je mění (a jakým způsobem). Neučiní-li tak a nastane-li v důsledku toho situace, že vedle sebe stojí více vzájemně si odporujících rozhodnutí o uložení poplatkové povinnosti, nebyl poplatník řádně vyzván k zaplacení soudního poplatku ve smyslu § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích a nejsou tak splněny podmínky pro zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku.

Odpovědnost státu za škodu

Nepřiznáním odškodnění není v případech, v nichž nebyl učiněn žádný závěr o vině či nevině trestně stíhané osoby, zpochybněn princip presumpce neviny za předpokladu, že trestně stíhanému byla dána možnost domoci se skončení řízení z pro něj příznivějšího důvodu, zejména pokud měl možnost trvat na projednání věci tak, aby dosáhl své plné rehabilitace (v první řadě zprošťujícího rozsudku) a na tomto základě posléze i náhrady škody. Pokud žádným takovým prostředkem osoba, jejíž trestní stíhání bylo zastaveno dříve, než byl učiněn jakýkoli závěr o její vině, nedisponuje, je jí tím zabráněno nejen v dosažení plné rehabilitace, ale v případě jinak dostupné analogické aplikace § 12 odst. 1 písm. b) a odst. 2 zákona o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné

moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem též náhrady škody.

Insolvence, dovolání a přechodná ustanovení

Jelikož insolvenční řízení není řízením zahájeným podle občanského soudního řádu, nýbrž podle insolvenčního zákona, neuplatní se (byť insolvenční řízení bylo zahájeno před 1. lednem 2014) přechodné ustanovení obsažené v části první, článku II zákona č. 293/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony a na dovolací řízení se přiměřeně aplikují ustanovení občanského soudního řádu ve znění účinném od 1. ledna 2014 (v aktuálním znění).

Exekuce

Exekuci pro peněžité plnění nelze nařídít a provést příkázáním pohledávky, kterou má zaměstnanec vůči zaměstnavateli z titulu cestovních náhrad, na niž zaměstnanec vznikl nárok podle příslušných ustanovení zákoníku práce, způsobem uvedeným v § 312 a násl. o. s. ř. [§ 69 odst. 1 písm. b) exekučního řádu], i když tato pohledávka není výslovně z výkonu rozhodnutí (exekuce) vyloučena (§ 317 až § 319 o. s. ř.).

Soudní poplatky

Ustanovení zákona o soudních poplatcích, ve spojení s položkou 23 odst. 2 Sazebníku poplatků, je třeba vyložit tak, že směřuje-li dovo-

lání proti rozhodnutí, jímž odvolací soud (případně ve spojení s rozhodnutím soudu prvního stupně) nepřiznal dovolateli zcela nebo zčásti osvobození od soudních poplatků (§ 138 o. s. ř.), soudní poplatek z takového dovolání se neplatí.

Prodej movitých věcí a nemovitostí

Neprovedl-li soudní exekutor za situace, kdy prohlídka nemovitosti nebyla znalcem provedena, resp. jím nemohla být provedena, ohledání nemovitosti a jejího příslušenství (§ 336 odst. 2 o. s. ř.), o němž by řádně uvědomil zástupkyni oprávněné, povinného a znalce, při němž by účastníci měli možnost vyjádřit se k získávání podkladů pro znalecký posudek na místě samém a při němž by znalec byl současně konfrontován s jejich případnými připomínkami, a na základě výsledků prohlídky nemovitosti znalec nevyzval k vysvětlení (§ 127 odst. 2 o. s. ř.), případně k doplnění znaleckého posudku, postupoval při určení obvyklé ceny nemovitosti, jejího příslušenství a jednotlivých práv a závad s nemovitostí spojených v rozporu s ustanoveními § 336 a § 336a o. s. ř.

Přípustnost dovolání

Dovolacím důvodem podle § 241a odst. 3 o. s. ř. lze napadnout výsledek činnosti soudu při hodnocení důkazů, na jehož nesprávnost lze usuzovat – jak vyplývá ze zásady volného hodnocení důkazů – jen ze způsobu, jak k němu soud dospěl. Nelze-li soudu v tomto směru vytknout žádné pochybení, není možné ani

... hřiště s léčebnými účinky

(Ondřej Hejma)

BEROUN GOLF RESORT

Beroun GC – člen ČGF

- 18jamkové mistrovské hřiště
- Driving range
- Putting a chipping green
- Klubová restaurace pouze pro členy Beroun GC a jejich hosty
- Veřejná restaurace
- Vyhlídková terasa
- Otevřená kuchyně, pizza pec
- Konferenční centrum
- Hotel
- Wellness centrum
- Venkovní bazén
- Pro-shop
- Dětský koutek
- Byty na prodej a pronájem
- 10 minut z Prahy

BEROUN GOLF RESORT

Na Veselou 909

266 01 BEROUN

www.golfberoun.cz

recepce@golfberoun.cz

+420 313 101 090, +420 606 506 326

86 komentářů Wolters Kluwer

Nejrozsáhlejší komentářová řada.

K dispozici také jako knihovna v systému ASPI.

Petr Hampel, Ivo Walder

**Zákon o veřejných rejstřících
právnických a fyzických osob**

Komentář

PRÁVĚ
VYŠLO

**Veřejné rejstříky zcela nově.
Jediný komentář na trhu.**

polemizovat s jeho skutkovými závěry (např. namítat, že soud měl uvěřit jinému svědkovi, že měl vycházet z jiného důkazu, že některý důkaz není ve skutečnosti pro skutkové zjištění důležitý, že z provedených důkazů vyplývá jiné skutkové zjištění apod.). Znamená to, že hodnocení důkazů, a tedy ani skutkové zjištění jako jeho výsledek, z jiných než z výše uvedených důvodů nelze dovoláním úspěšně napadnout.

Výměra trestu

V případě, že se počet trestných činů, za něž je trest ukládán, oproti rozsudku soudu prvního stupně sníží, je odvolací soud rozhodující pouze k odvolání obviněného při stanovení výměry nového trestu povinen promítnout ve prospěch obviněného, že trest se nově vyměřuje jen za zbývající trestné činy. Výměru takového trestu je nutné proporcionálně stanovit na základě podmínek § 39 tr. zákoníku, avšak zásadně ji snížit s ohledem na závažnost těch trestných činů, za něž trest již ukládán není.

Újma vlastníka (nájemce) lesního pozemku

Újmu, která vznikla vlastníku nebo nájemci lesního pozemku v důsledku omezení hospodaření, je možno chápat i jako ušlý zisk, který je v podstatě ušlým majetkovým prospěchem a spočívá v nenastalém zvětšení (rozmnožení) majetku poškozeného, které bylo možno – kdyby nebylo omezení hospodaření – důvodně očekávat s ohledem na pravidelný běh věcí. Vznik újmy způsobené ztížením lesního hospodaření není nicméně podmíněn tím, zda ji nájemce v době uzavření nájemní smlouvy mohl předvídat, neboť újma ve smyslu § 58 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, vzniká jako důsledek objektivní situace, kdy je právním předpisem nebo rozhodnutím příslušného orgánu omezeno právo hospodaření na určitém pozemku.

Valná hromada

Soud v řízení podle § 131 obch. zák. neplatnost usnesení valné hromady obchodní společnosti svým rozhodnutím deklaruje zpětně, s účinky ke dni přijetí neplatného usnesení (s účinky ex tunc). Obecně platí, že ani konstitutivní povaha zápisu zvýšení základního kapitálu založeného usnesením valné hromady do obchodního rejstříku vyloučení neplatnosti takového usnesení nebrání. Vyslovení neplatnosti usnesení, jehož obsah již byl konstitutivně zapsán do obchodního rejstříku, mohou v jednotlivých případech bránit okolnosti vypočtené v § 131 odst. 3 obch. zák. (zejména ochrana třetích osob).

Kupní smlouva, nabytí od nevlastníka

Ustanovení § 446 obchodního zákoníku významným způsobem zasahuje do ústavně zaručeného práva vlastnit majetek a upřednostňuje před ním dobrou víru a jistotu účastníků obchodně právních vztahů. Lze jej proto aplikovat pouze za přísného respektování ustanovení čl. 4 odst. 4 Listiny, neboť představuje zákonnou mez jednoho z nejdůležitějších základních práv, a je tedy při jeho aplikaci nezbytně striktně vyloučit jakékoli jeho zneužití k jiným účelům, než pro které byl stanoven. Z tohoto důvodu je obzvláště nutné velmi přísně posuzovat otázku dobré víry nabyvatele, zvláště v případech, kdy dochází k aplikaci ustanovení obchodního zákoníku na základě dohody smluvních stran podle jeho § 262. Již samotná existence takové dohody může v určitých jednotlivých případech vyvolávat pochybnosti o jejím účelu a důvodech jejího uzavření. Taková dohoda nikdy nesmí sloužit k jakémusi „jištění“ kupujícího pro případ, že by prodávající nebyl oprávněn vlastnické právo k předmětné věci převést, neboť již tato skutečnost sama o sobě by vylučovala existenci dobré víry na straně kupujícího a tím i aplikaci ustanovení § 446 obchodního zákoníku. Proto je vždy nutné, aby v situacích, kdy existují o dobré víře kupujícího sebemenší pochybnosti, kupující prokázal, že využil všechny dostupné prostředky k tomu, aby se přesvědčil, že prodávající je skutečně oprávněn převést vlastnictví k předmětné věci, a že tedy byl v této souvislosti skutečně v dobré víře. To platí obzvláště v případech předchozího užití dohody dle § 262 obchodního zákoníku. Důkazní břemeno týkající se dobré víry kupujícího nese v těchto případech vždy on sám. Nerespektování těchto zásad obecnými soudy při aplikaci ustanovení § 446 obchodního zákoníku by v konkrétních případech totiž mohlo vést k ochraně jeho zneužívání k jiným účelům, než pro které byl vytvořen, a tedy k protiústavnosti takto vzniklých rozhodnutí.

Odpovědnost státu za škodu, insolvence

Závěr o tom, zda byl určitý úkon učiněn v přiměřené době ve smyslu § 13 odst. 1 věty třetí zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, je vždy odvislý od konkrétních okolností případu, zejména od závažnosti újmy, která v případě neprovedení úkonu hrozí a která má daný úkon zabránit, popř. ji v případě již nastalé újmy zmírnit. Pojem „s nejvyšším urychlením“ v § 92 IZ nelze vykládat tak, že by měl soud povinnost rozhodnout o odvolání v řádech dnů, maximálně týdnů. Žádný právní předpis neupravuje povinnost soudu vydat rozhodnutí

ve lhůtě, ve které by poškozený pro případ nepřípustnosti podaného opravného prostředku stihl brojit proti napadenému rozhodnutí ještě jinými prostředky.

Veřejná dražba

Uhrazením pohledávky s příslušenstvím, nákladů exekuce a nákladů oprávněného soudního exekutorovi povinným nebo jinou osobou za povinného zanikají účinky všech vydaných exekučních příkazů, neboť pohledávka a její příslušenství, náklady exekuce a náklady oprávněného byly touto úhradou vymozeny a exekuce tím byla provedena. Protože exekuční příkaz, jehož účinky zanikly, nelze provést, nemůže být ani na překážku prodeje věci ve veřejné nedobrovolné dražbě ve smyslu ustanovení § 46 odst. 1 písm. g) zákona o veřejných dražbách. Dražebník tak není povinen upustit od veřejné nedobrovolné dražby proto, že byl soudním exekutorem vydán exekuční příkaz prodejem předmětu dražby, jestliže jiná osoba než dlužník (povinný) uhradila pohledávku s příslušenstvím, pro jejíž vymození byla nařízena exekuce, náklady exekuce a náklady oprávněného soudního exekutorovi před konáním dražby.

Plné texty naleznete na www.epravo.cz v sekci „Soudní rozhodnutí“

Splnění závazku

Rozsudek je vykonatelný vždy jen pro žalobce, nikoli i pro žalovaného.

Neplatnost právního úkonu, zajišťovací převod práva, vydržení

Základním principem výkladu smluv je priorita výkladu, který nezakládá neplatnost smlouvy, před takovým výkladem, který neplatnost smlouvy zakládá, jsou-li oba výklady možné. Autonomie vůle, specificky ztělesněná autonomií smluvní, představuje též volnost uzavírání smluv a spočívá zejména ve volnosti výběru typu smluv, smluvního partnera, utváření obsahu smluv, ve volnosti formy i v možnosti svobodně se dohodnout na zániku smluvního vztahu včetně následků nesplnění povinností ze smlouvy vyplývajících. Taková smluvní volnost má však v občanském právu své limity. Ty vymezuje mimo jiné ustanovení § 39 obč. zák., podle něhož je neplatný právní úkon, který

svým obsahem nebo účelem odporuje zákonu nebo jej obchází anebo se přiči dobrým mravům.

Jestliže smlouva o zajišťovacím převodu vlastnického práva k nemovitosti v době jejího uzavření představovala zajišťovací právní institut (pro lepší pozici věřitele stran zajištění a uspokojení takto zajištěné pohledávky), je z povahy věci vyloučeno, aby v případě, že předmětem tohoto zjištění byla nemovitost zapsaná v katastru nemovitostí, věřitel dovozoval svou dobrou víru z hlediska nabytí vlastnického práva k této nemovitosti vydržením od okamžiku uzavření takové smlouvy nebo od okamžiku právních účinků vkladu vlastnického práva ve prospěch věřitele tohoto nemovitého majetku v katastru nemovitostí podle této smlouvy. Dobrá víra držitele se musí vztahovat ke všem právním skutečnostem, které mají za následek nabytí věci nebo práva, které je předmětem držby, tedy i k existenci platné smlouvy o převodu nemovitosti. Pokud se někdo uchopí držby nemovitosti na základě kupní smlouvy neplatné z důvodu, že její předmět není dostatečně určitý, nemůže být vzhledem ke všem okolnostem v dobré víře, že je vlastníkem věci, a to ani v případě, že je přesvědčen, že taková smlouva k nabytí vlastnictví k nemovitosti postačuje. Držba nemovitosti, která se o takovou smlouvu opírá, nemůže vést k vydržení. Obdobně je třeba vyloučit dobrou víru u věřitele, na nějž dlužník v rámci zajištění svého závazku „převodil“ své vlastnické právo k nemovitosti zapsané v katastru nemovitostí na základě absolutně neplatné smlouvy podle § 39 obč. zák., kdy vadou převodní smlouvy, jež způsobuje její absolutní neplatnost, je účastníky sjednané a zákonem nepřipustné „propadnutí“ dlužníkovy zajištěného majetku v okamžiku prodlení s úhradou jeho dluhu vůči věřiteli, jemuž v případě platnosti smlouvy mohlo svědčit pouze „podmíněné“ vlastnictví k této nemovitosti.

Bezdůvodné obohacení

Právní vztah z bezdůvodného obohacení je závazkový právní vztahem (obligací), závazkový právní vztah (jako právní vztah relativní) je vždy právním vztahem dvoustranným, popř. vícestranným. Vztah vzniklý z bezdůvodného obohacení spočívajícího v plnění bez právního důvodu je vztahem vzniklým z jednostranného právního úkonu, pro nějž platí, že se řídí právem státu, v němž má dlužník bydliště.

Ochranné známky

Nárok předchozího uživatele užívat shodné nebo podobné nezapsané (formálně nechráněné) označení je odvozeno z povinnosti uložené vlastníku ochranné známky takové užívání strpět. Nejde o subjektivní právo ve smyslu možnosti chování zaručeného právními normami, ale o určitou licenci omezující absolutní

právo vlastníka ochranné známky, tedy o prosté oprávnění předchozího uživatele (ve smyslu „nezakázanosti“) nezapsané označení užívat. Není-li takové oprávnění subjektivním právem, ale jen určitou licencí (obranou proti absolutnímu právu vlastníka ochranné známky), nemůže podléhat promlčení podle ustanovení § 100 odst. 2 obč. zák.

**Plné texty naleznete
na www.epravo.cz v sekci
„Soudní rozhodnutí“**

Soudní poplatek

Objektivní nedostatek finančních prostředků se nesmí stát pro účastníka překážkou přístupu k soudu, neboť by tím došlo k porušení rovnosti účastníků řízení, vyjádřené v čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Vychází se zde z objektivní nemožnosti navrhovatele splnit předpokládanou poplatkovou povinnost, přičemž při posuzování jeho majetkových poměrů je nezbytné poměřovat rozsah aktiv i pasiv a přihlížet ke všem významným okolnostem, které spoluurčují celkový obraz poměrů osoby domáhající se priznání osvobození od soudních poplatků. Zpravidla je schopnost účastníka zaplatit soudní poplatek poměřována výší poplatku ve vztahu k jeho obvyklým příjmům.

Ukládání ochranného opatření

Pro duševní poruchu, resp. závěry o tom, že se o ni u pachatele jedná, je nutné vycházet z ustanovení § 123 tr. zákoníku, podle něhož se duševní poruchou rozumí mimo duševní poruchy vyplývající z duševní nemoci i hluboká porucha vědomí, mentální retardace, těžká asociální porucha osobnosti nebo jiná těžká duševní nebo sexuální odchylka. Toto výkladové ustanovení vymezuje mimo jiné i pro účely trestního zákoníku, co je třeba rozumět pod pojmem duševní porucha. S výjimkou intoxikace a poruch organického původu, se u duševních poruch jedná o výčet symptomů podřazených pod určitou diagnózu. V každém jednotlivém případě je to znalec, kdo vymezí povahu a symptomy poruchy, o kterou se jedná, aniž by byl nezbačen odpovědnosti za správné posouzení duševní poruchy z hlediska odborného. Na podkladě znaleckého posouzení je to však soud, kdo musí odborné závěry při následném rozhodování o odpovědnosti pachatele a jejich

trestněprávních následcích náležitě přezkoumat z hledisek uvedených v § 123 tr. zákoníku, a tyto vyhodnotit i ve vztahu k závěru o tom, zda je nutné pachateli ukládat ve smyslu § 99 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku ochrannou léčbu, či nikoliv.

Zastavení exekuce

Pro rozhodování o nákladech exekuce, byla-li zastavena, platí kritéria, obsažená v ustanovení § 271 o. s. ř. (ve spojení s ustanovením § 52 odst. 1 zákona č. 120/2001 Sb. – dále jen „ex. řád“), podle kterého, dojde-li k zastavení nařízeného výkonu rozhodnutí (exekuce), rozhodne soud (soudní exekutor) o náhradě nákladů, které účastníkům prováděním výkonu rozhodnutí (exekuce) vznikly, podle toho, z jakého důvodu k zastavení výkonu rozhodnutí (exekuce) došlo. Může také zrušit dosud vydaná rozhodnutí o nákladech výkonu (exekuce), popřípadě uložit oprávněnému, aby vrátil, co mu povinný na náklady výkonu (exekuce) již zaplatil. Při zastavení exekuce soud, případně soudní exekutor, rozhoduje, jak o náhradě nákladů řízení o zastavení, tak o nákladech exekuce, které vznikly v průběhu celého exekučního řízení, s ohledem na procesní zavinění účastníků exekučního řízení na jeho zastavení. Oprávněnému lze procesní zavinění na zastavení exekučního řízení přičítat například tehdy, když při podání návrhu na nařízení exekuce nebo při jejím provádění nezachoval potřebnou míru pečlivosti a přistoupil bezdůvodně k vymáhání splnění povinnosti nebo ve vymáhání bezdůvodně pokračoval.

Datové schránky a odvolání

Soud zjišťuje z úřední povinnosti, zda má adresát řízení a zpřístupněnou datovou schránku. Pokud podání učiní osoba, pro niž byla datová schránka zřízena, nastává přímo ze zákona fikce písemného a podepsaného úkonu. Při splnění stanovených podmínek proto není nutné, aby podání bylo podepsáno zaručeným elektronickým podpisem, který je třeba vyžadovat jen tehdy, je-li podání provedeno za podmínek vymezených v zákoně č. 227/2000 Sb., neboť tím, z jaké datové schránky je úkon vůči soudu učiněn, je zajištěna jednoznačně identifikace osoby, která úkon učinila. Jestliže odvolání podal za mladistvého obhájce, který byl mladistvému ustanoven (§ 38 tr. ř.) nebo který mladistvého zastupoval na základě plné moci (§ 37 tr. ř.), a toto zastoupení v době podání odvolání stále trvalo, a odvolání směřovalo proti výrokům, jimiž bylo možné odvoláním rozhodnutí napadnout, je obhájce mladistvého k takovému úkonu oprávněnou osobou a odvolací soud proto nemůže takové odvolání odmítnout na podkladě § 253 tr. ř. Odvolací soud

KŠD LEGAL
advokátní kancelář s.r.o.
PRAHA BRATISLAVA

KŠD ECONOMIC a.s.
www.ksd.cz

tak nemůže bez dalšího postupovat ani tehdy, jestliže shledá, že podané odvolání nesplňuje všechny náležitosti odvolání (§ 248, 249 tr. ř.).

Exekuce a doručování

Jestliže soud doručí rozhodnutí jen účastníkovi zastoupenému zástupcem s procesní plnou mocí, jde o neúčinné doručení. V případě takto nesprávně doručeného rozhodnutí účastník vůbec nepočne běžet lhůta k odvolání, neboť její běh je spojen jedině s řádným doručením. Zástupci účastníka se písemností doručuje ovšem jen tehdy, byla-li v době odeslání písemnosti soudem vykázána jeho plná moc. Nepředložil-li by účastník řízení soudnímu exekutorovi listinu osvědčující uzavření dohody o plné moci, kterou udělil advokátovi, a ani by mu udělení plné moci doložené pouze exekučnímu soudu neoznámil, mohl soudní exekutor taková rozhodnutí doručovat jen účastníkovi řízení (§ 49 o. s. ř. a § 10 odst. 1 vyhlášky č. 418/2001 Sb., o postupech při výkonu exekuční a další činnosti).

Překážky v práci

Zaměstnanec, který byl zvolen členem zastupitelstva obce a který byl pro výkon této veřejné funkce dlouhodobě uvolněn, nemůže vykonávat práci u zaměstnavatele pro překážky na straně zaměstnance. Vedoucí zaměstnanec, který byl odvolán z pracovního místa nebo který se tohoto místa vzdal a pro kterého zaměstnavatel nemá jinou práci odpovídající jeho zdravotnímu stavu a kvalifikaci nebo který takovou práci nabídnutou mu zaměstnavatelem odmítl, nemá nárok na náhradu mzdy nebo platu pro překážku v práci na straně zaměstnavatele, jestliže byl zvolen členem zastupitelstva obce nebo starostou a jestliže byl pro výkon těchto veřejných funkcí dlouhodobě uvolněn.

Usměrnění postupu insolvenčního správce insolvenčním soudem

Tím, že insolvenční soud usměrní při výkonu dohlédací činnosti postup insolvenčního správce při odstraňování nedostatků přihlášky (shledá ji způsobitou pro přezkum), nijak nezasahuje do právní sféry insolvenčního správce (nerozhoduje o „jeho“ právech a povinnostech) a insolvenční správce proto není subjektivně oprávněn takové rozhodnutí napadnout oprávněným prostředkem (lhostejno, zda řádným nebo mimořádným).

Zastavení výkonu rozhodnutí

Platba povinného, spočívající v zaplacení jistiny, jejího příslušenství, nákladů oprávněného

a nákladů exekuce, poukázaná na účet soudního exekutora po doručení usnesení o nařízení exekuce, tedy v rámci exekuce, představuje vymožené plnění, a není proto důvodem k zastavení exekuce podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. g) o. s. ř. Povinný tudíž může návrh na zastavení exekuce podle § 268 odst. 1 písm. g) o. s. ř. podat jen tehdy, zaplatil-li vymáhanou pohledávku, její příslušenství, náklady oprávněného a náklady exekuce mimo exekuci, případně se může návrhem domáhat částečného zastavení exekuce ohledně zvoleného způsobu provádění exekuce, o němž soudní exekutor rozhodl exekučním příkazem a který je zřejmě nevhodný (§ 268 odst. 4 o. s. ř.). V úvahu pro povinného přichází i podání návrhu na odklad provedení exekuce (§ 54 exekučního řádu).

Doručování

Osobou oprávněnou je podle § 8 odst. 2 zákona č. 300/2008 Sb. v případě datové schránky podnikající fyzické osoby podnikající fyzická osoba, pro niž byla datová schránka zřízena. Osobou pověřenou je dle § 8 odst. 6 písm. a) tohoto zákona fyzická osoba pověřená osobou, pro niž byla datová schránka zřízena, a to v rozsahu jí stanoveném. Pokud není v konkrétním případě třeba společného úkonu více osob a podání učinila osoba oprávněná, má její úkon podle § 18 odst. 2 daného zákona stejné účinky jako úkon učiněný písemně a podepsaný. Pokud takové podání činila osoba pověřená, měl by její úkon podle těchto ustanovení rovněž stejné účinky jako úkon učiněný písemně a podepsaný, jestliže by tato osoba doložila své pověření. U takových podání nastává přímo ze zákona fikce písemného a podepsaného úkonu. Při splnění stanovených podmínek není nutné, aby podání bylo opatřeno zaručeným elektronickým podpisem.

Exekuce prodejem zástavy

V případě exekuce prodejem zástavy je náklady exekuce třeba považovat – obdobně jako náklady soudního nebo jiného řízení, v němž byla oprávněnému pohledávka přiznána, jako účelně vynaložené náklady oprávněného při (soudním) výkonu rozhodnutí anebo jako náklady účelně vynaložené oprávněným k vymáhání nároku v exekučním řízení – za náklady spojené s uplatněním pohledávky; ve smyslu ustanovení § 121 odst. 3 občanského zákoníku proto patří k příslušenství pohledávky. Jiný majetek povinného nelze k uspokojení pohledávky oprávněného ani jejího příslušenství v tomto typově výlučném exekučním řízení postihnout. Povinný tak může platně právně nakládat se svým majetkem, ohledně něhož nebyla exekuce nařízena, může s ním nakládat, aniž by se exekutor, oprávněný, nebo přihlášený věřitel mohl dovolat neplatnosti takového jednání; a to i přes zákaz nakládat se svým „ostatním“ majet-

kem (popř. majetkem ve společném jmění manželů) uložený mu v usnesení o nařízení exekuce.

Pojištění odpovědnosti za škodu

Právo poškozeného na plnění vůči pojistiteli škůdce podle § 9 odst. 1 zákona č. 168/1999 Sb. je originárním právem založeným zvláštním právním předpisem, které – byť je odvozeno od právního vztahu mezi pojistitelem a pojištěným škůdcem – nemá povahu nároku na náhradu škody. Pojistitel se nestává osobou odpovědnou za škodu namísto škůdce, avšak citované ustanovení dává poškozenému oprávnění uplatnit svůj nárok přímo proti pojistiteli toho, kdo mu odpovídá za škodu; to ovšem neznamená, že by do odpovědnostního vztahu mezi škůdcem a poškozeným nastoupil namísto škůdce jeho pojistitel, který není za vzniklou škodu odpovědný. Jeho povinností je pouze plnit za pojištěného, jestliže poškozený vůči němu uplatnil své právo na plnění. Plnění pojistitele poskytnuté poškozenému není plněním z titulu jeho odpovědnosti za škodu, neboť osobou odpovědnou za škodu způsobenou poškozenému je pojištěný. Tyto závěry platí i v případě, kdy za (nepojištěného) škůdce poskytuje plnění poškozenému Česká kancelář pojistitelů z garančního fondu podle § 24 odst. 2 zákona č. 168/1999 Sb. Stejná situace bude v případě plnění za škodu způsobenou provozem cizozemského vozidla, jehož řidiči nevzniká při provozu tohoto vozidla na území České republiky povinnost uzavřít hraniční pojištění (§ 24 odst. 2 písm. e) zákona č. 168/1999 Sb.). Není-li plnění za škůdce poskytované Českou kanceláří pojistitelů z garančního fondu plněním z titulu odpovědnosti za škodu na zdraví, neuplatní se na něj úprava občanského zákoníku o dvouleté subjektivní promlčecí době u náhrady škody (§ 106 odst. 1 obč. zák.), nýbrž úprava o promlčení nároku na pojistné plnění podle § 101 obč. zák. ve spojení s § 8 zákona o pojistné smlouvě.

Prodej podniku

Ustanovení § 486 odst. 3 obch. zák., upravující nárok na slevu z kupní ceny při prodeji podniku, slouží k ochraně kupujícího v situaci, kdy kupuje podnik a s ním na něj přechází (bez jakékoli specifikace) všechny závazky s podnikem související, a to i ty, které případně nejsou zachyceny v účetnictví. Jde avšak pouze o ty závazky, o nichž kupující neví, jež mu byly při prodeji zataženy.

Zavinění

Zavinění vyjadřuje vnitřní vztah pachatele k následku jeho jednání. Subjektivní stránka je takovým psychickým vztahem pachatele, který nelze přímo pozorovat, a na zavinění lze proto

BARKER

ENGLAND

Established 1880

*Značka Barker Shoes byla založena v roce 1880 v tehdejší
srdci anglického obuvnictví, oblasti Northamptonshire a dodnes
představuje to nejlepší z dlouhé tradice anglických výrobců bot.
Recept na úspěch totiž zůstává stejný - tradiční postupy výroby a
ruční zpracování, použití pouze kvalitních kůží z ověřených chovů
a především desítky let zkušeností těch nejlepších anglických ševců,
které žádný stroj nedokáže nahradit.*

*Havířská 6, Praha 1
www.barker-shoes.cz*

Tisknout
nás baví

www.tiskap.cz

Vytiskneme vám vše od vizitky
po knihu i na voňavý papír

Na Louži 2a Praha 10 – Vršovice
T 267 216 800 | tiskap@tiskap.cz

Tiskárna
velkého
formátu

usuzovat ze všech okolností případu, za kterých ke spáchání trestného činu došlo. Může to být i určité chování pachatele, neboť i jednání je projevem vůle. Závěr o zavinění pachatele musí být vždy podložen výsledky dokazování a musí z nich logicky vyplynout. Okolnosti subjektivního charakteru lze zpravidla dovozovat toliko nepřímou z okolností objektivní povahy, z nichž je možno podle zásad logického myšlení usuzovat na vnitřní vztah pachatele k porušení nebo ohrožení zájmů chráněných trestním zákonem.

Bezdůvodné obohacení

Dal-li nájemce věc zapsanou do soupisu konkursní podstaty úpadce, která mu byla pronajata správcem konkursní podstaty, popřípadě (před zápisem věci do soupisu konkursní podstaty) jejím vlastníkem, do podnájmu, má právo na sjednanou úplatu za podnájem on, a nikoliv správce konkursní podstaty, který má i v době trvání podnájemního vztahu mezi nájemcem a podnájemcem právo na užitek z věci v podobě nájemného, jež je mu nájemce povinen platit.

Nájem

Lze-li účelu nájmu dosáhnout jen s přiměřenou garancí délky doby nájmu (přesahující zákonem výpovědní dobu u nájmu na dobu neurčitou), pak poukaz na ustanovení § 41 obč. zák. nemusí postačovat pro potvrzení závěru, že jinak (než tak, že půjde o nájem na dobu neurčitou) zůstane nájemní smlouva nedotčena.

Kolize obhájce a zmocněnce

Podáním svědecké výpovědi se obhájce diskvalifikuje z dalšího výkonu obhajoby obviněného, a to nezávisle na jeho vůli a stadiu trestního stíhání, protože primární je zájem státu na tom, aby byl obviněnému zabezpečen spravedlivý proces a kumulace postavení obhájce a svědka by mohla ohrozit právo obviněného na obhajobu prostřednictvím obhájce, a to s ohledem na výše zmíněnou povinnost svědka vypovídat pravdu. V případě kolize postavení zmocněnce poškozeného a svědka je výhradně na vůli poškozeného, zda bude i nadále využívat služby zvoleného zmocněnce nebo s ohledem na obsah jeho svědecké výpovědi na ně rezignuje a vypoví mu plnou moc k zastupování. Legislativně v tomto případě chrání zájmy poškozeného jen tím, že zakotvuje v ustanovení § 50 odst. 2 věta za středníkem tr. ř. důvod k vyloučení zmocněnce v době, kdy v trestním řízení zmocněnec u hlavního líčení nebo veřejného zasedání vypovídá jako svědek, jako znalec podává znalecký posudek nebo je činný jako tlumočník.

Obsazení soudu

Rozvrh práce u soudu není jen normou „interní povahy“, podle níž se organizuje výkon soudnictví u jednotlivých soudů (samozřejmě včetně soudů odvolacích). Tím, že věc byla přidělena (způsobem stanoveným v rozvrhu práce) do příslušného soudního oddělení, je současně stanoveno, že ji u odvolacího soudu projednají a rozhodnou ti soudci, kteří působí (podle rozvrhu práce) v tomto soudním oddělení. Prostřednictvím rozvrhu práce se tak ve smyslu ustanovení čl. 38 odst. 1 věty druhé Listiny základních práv a svobod a ustanovení § 36 odst. 2 o. s. ř. stanoví rovněž příslušnost soudce; znamená to mimo jiné, že spor nebo jinou právní věc směřjí u odvolacího soudu projednat a rozhodnout (jako „příslušní soudci“) jen soudci (tvořící senát) určení (k tomu povolání) rozvrhem práce, jinak by spor nebo jinou právní věc projednal a rozhodl „nesprávně obsazený“ soud, což představuje též zmatečnost ve smyslu ustanovení § 229 odst. 1 písm. f) o. s. ř., a jde o porušení ústavního imperativu uvedeného v ustanovení čl. 38 odst. 1 věty první Listiny základních práv a svobod, podle něhož „nikdo nesmí být odňat

**Plné texty naleznete
na www.epravo.cz v sekci
„Soudní rozhodnutí“**

svému zákonnému soudci“. V odvolacím řízení vedeném před krajským soudem jedná a rozhoduje senát (srov. § 36a odst. 3 o. s. ř.), složený z předsedy senátu a dvou dalších soudců [srov. § 31 odst. 2 písm. b) zákona o soudech a soudcích]. Počet soudců (tvořících v odvolacím řízení senát, tedy, řečeno jinak, počet soudců, z nichž se vytváří pro rozhodnutí ve sporu nebo jiné právní věci u odvolacího soudu senát), kteří mají působit v soudním oddělení, popřípadě kteří mají v soudním oddělení zastupovat soudce, jež nemohou věc z důvodu nepřítomnosti nebo vyloučení anebo z jiných důvodů stanovených zákonem projednat a rozhodnout, není v ustanovení § 42 odst. 1 písm. a) a d) zákona o soudech a soudcích předepsán, neboť se řídí především potřebou zajištění řádného výkonu soudnictví u odvolacího soudu; znamená to, že v jednotlivých soudních odděleních může u odvolacího soudu působit v zájmu zajištění řádného chodu odvolacího soudu i více soudců, než kolik jich vyžaduje (kolik je jich nejméně třeba ke) složení senátu podle ustanovení § 31 odst. 2 písm. b) zákona o soudech a soudcích v jednotlivých sporech nebo jiných právních věcech. V případě, že v soudním oddělení působí u odvolacího soudu čtyři (nebo více) předsedů senátu a jiných soudců, jsou ve vztahu ke spórům nebo jiným právním věcem, které do něho byly

(způsobem stanoveným v rozvrhu práce) přiděleny, všichni tito soudci příslušnými („zákonnými“) soudci; případnou změnou rozvrhu práce nebo rozvrhem práce pro příští kalendářní rok nesmí (ve vztahu k věcem, které byly do té doby přiděleny do soudního oddělení) být, pokud je to možné, dotčeno zařazení soudců do jednotlivých soudních oddělení, ledaže by ve věci nebyl učiněn žádný úkon nebo by došlo ke zřízení nového soudního oddělení nebo jeho zrušení. Jednotlivá právní věc proto může být projednána a rozhodnuta v (tříčlenném) senátě složeném z předsedy senátu a soudců, kteří působí v příslušném soudním oddělení; proběhne-li ve sporu nebo jiné právní věci více jednání (roků), je projednána a rozhodnuta příslušnými („zákonnými“) soudci i - za podmínek uvedených v ustanovení § 119 odst. 3 o. s. ř. - tehdy, tvoří-li senát při jednotlivých jednáních (rocích) jiní soudci, jestliže působí (podle rozvrhu práce) v tomtéž soudním oddělení.

Určovací žaloba

Tam, kde spor o určení, zda tu právní vztah nebo právo je, či není (§ 80 písm. c/ o. s. ř.), slouží jako „nutný“ podklad pro změnu zápisu věcného práva k majetku v příslušném veřejném seznamu, netvoří pravomocné soudní rozhodnutí ve sporu o plody, užitky a požitky z takového majetku nebo ve sporu o vyklizení takového majetku, (jde-li o nemovitost) [§ 80 písm. b/ o. s. ř.], překážku věci pravomocně rozhodnuté (res iudicata) pro následný spor o určení, zda tu právní vztah nebo právo k majetku je, či není („nutný“ podklad pro změnu zápisu vlastnického práva k nemovitosti v katastru nemovitostí netvoří spor o určení vlastnického práva k nemovitosti např. tam, kde určovací žalobě předcházelo pravomocné soudní rozhodnutí, kterým bylo povinné osobě uloženo, aby uzavřela s oprávněnou osobou dohodu o vydání nemovitosti podle zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, ve znění pozdějších předpisů).

Výkon rozhodnutí a dobré mravy

Oprávněný jako zástavní věřitel tím, že podá návrh na nařízení exekuce (zpeněžením zástavy) proti povinnému jako zástavnímu dlužníkovi nejedná v rozporu s ustanovením § 3 odst. 1 obč. zák., nýbrž jen využívá možnosti poskytnuté mu exekucním řádem a občanským soudním řádem (jakož i ustanovením § 511 odst. 1 obč. zák.), když povinnost, která byla uložena solidárně osobnímu dlužníkovi a povinnému jako zástavci, nebo případnému právnímu předchůdci povinného, nebyla splněna dobrovolně. „V rozporu s dobrými mravy a zneužívající právo jako takové“ není bez dalšího ani případná dohoda uzavřená mezi oprávněným a osobním

dlužníkem ohledně úhrady dluhu a vztahující se k osobnímu dlužníkovi, neboť je-li osobním dlužníkem plněno být i částečně, zanikne v rozsahu plnění i povinnost plnění zástavního dlužníka (pokud by žádná taková dohoda uzavřena nebyla, měl by oprávněný jako zástavní věřitel právo domáhat se uspokojení celé pohledávky s příslušenstvím na povinném jako zástavním dlužníku ze zpeněžení zástavy). Smyslem zástavního práva je právě to, aby se zástavní věřitel mohl – nebyla-li pohledávka řádně a včas splněna – uspokojit ze zástavy, aniž by musel spoléhat na to, že se domůže úhrady pohledávky z majetku osobního dlužníka.

Bezúspěšné uplatňování práva a výzva podle § 114b o.s.ř.

Prvním předpokladem vydání výzvy podle § 114b o. s. ř. je, že povaha věci nebo okolnosti případu vyžadují, aby pro účely přípravy jednání bylo k dispozici stanovisko žalovaného. Pokud však už na základě samotných skutkových tvrzení v žalobě se žalobní požadavek na plnění jeví jako zřejmě bezúspěšné uplatňování práva, pak ani povaha věci ani okolnosti případu neodůvodňují, aby v rámci přípravy jednání byl žalovaný usnesením podle § 114b o. s. ř. vyzván k vyjádření. V takovém případě, kdy postup soudu při vydání usnesení v rámci přípravy jednání není v souladu se zákonem, nemůže dojít k fikci uznání nároku uplatněného v žalobě, a nelze proto ani rozhodnout rozsudkem pro uznání podle § 153a odst. 3 o. s. ř. O zřejmou bezúspěšnost uplatňování práva se jedná, je-li na první pohled zjevné, že žalobě nelze vyhovět v plném rozsahu žalobního petitu.

Insolvence a incidenční spory

Za trvání konkursu vedeného na jeho majetek, není dlužník osobou oprávněnou k podání incidenční žaloby o určení pravosti, výše nebo pořadí pohledávky přihlášeného věřitele, bez zřetele k tomu, zda pohledávku popřel. Jestliže takovou žalobu přesto podá, insolvenční soud ji odmítne podle § 160 odst. 4 insolvenčního zákona jako podanou osobou, která k tomu nebyla oprávněna.

Dlužník, z jehož majetku je v průběhu konkursu uspokojena zjištěná pohledávka osoby, kterou nepovažuje za svého věřitele (jejíž pohledávku popřel, aniž to ovšem mělo vliv na zjištění pohledávky) není zbaven práva domáhat se poté, co pomínou účinky konkursu prohlášeného na jeho majetek, vrácení takového plnění (žalobou z bezdůvodného obohacení), s tím, že podle hmotného práva povinnost k úhradě pohledávky neměl. Za trvání konkursu je však povinen se podrobit režimu, jenž mu právo hospodařit

s vlastním majetkem (a hradit z něj „skutečné“ pohledávky svých věřitelů) upírá (proto, že řádného hospodaření se svým majetkem k újmě věřitelů, jimž se nabízí pouze poměrné uspokojení pohledávek, dříve nebyl schopen).

Plné texty naleznete na www.epravo.cz v sekci „Soudní rozhodnutí“

Náhrada škody

Aplikaci § 438 obč. zák. nebrání ani „okolnost jediného smrtelného bodnutí“. Jestliže při žalovanými společně vedeném útoku, kterým vyvrcholil jejich předchozí agresivní chování vůči více osobám za použití nožů, dojde k usmrcení, pak žalovaní odpovídají za vzniklou škodu společně a nerozdílně podle § 438 odst. 1 obč. zák., a to i tehdy, když bylo toto jednání jako toliko dílčí část skutku, který byl předmětem obžaloby, trestním soudem vypuštěno proto, že nebylo prokázáno, který z žalovaných vedl smrtící úder. Rozlišení míry účasti každého ze žalovaných má význam pouze z hlediska vymezení poměru, v jakém se žalovaní účastnili na vzniku škody, tedy pro jejich vzájemné vypořádání podle § 439 obč. zák.; v řízení o nároku poškozeného na náhradu škody proti solidárně odpovědným škůdcům se však poměr, v jakém každý z nich odpovídá za škodu, neřeší.

Promlčecí doba nároku na zaplacení dorovnání podle § 220k odst. 1 a 5 obč. zák.

Promlčecí doba nároku na zaplacení dorovnání podle § 220k odst. 1 a 5 obč. zák. počíná běžet od právní moci rozhodnutí vydaného v předchozím řízení, nikoliv ode dne, kdy se zápis o převodu jmění do obchodního rejstříku stane účinným vůči třetím osobám. Běžela-li by promlčecí doba tohoto nároku již od účinnosti zápisu do obchodního rejstříku, mohlo by k promlčení daného práva dojít dříve, než by byla přiměřenost vypořádání pravomocně přezkoumána v řízení zahájeném jiným menšinovým akcionářem, a úprava závaznosti vůči ostatním akcionářům, obsažená v § 220k odst. 5 obč. zák., by tak ztratila svůj smysl.

Společník a právo na informace

Zanikne-li společníku účast ve společnosti, zaniká mu i právo podílet se na řízení společnosti

a kontrole její činnosti podle § 122 odst. 1 obč. zák. a tudíž i právo na poskytnutí informací o záležitostech společnosti, jakož i právo nahlížet do dokladů společnosti podle § 122 odst. 2 obč. zák.

Orgány společenství vlastníků jednotek

Již samotný jazykový výklad ustanovení § 9 odst. 7 písm. b/ zákona č. 72/1994 Sb. ve znění do 31. 12. 2012 [„Orgány společenství jsou výbor společenství (dále jen „výbor“) nebo ten vlastník jednotek, kterého v případě, že není zvolen výbor, shromáždění pověřil výkonem funkce výboru“] implikuje závěr, že podmínka, aby se jednalo o „vlastníka jednotky“, se vztahuje jak pro možnost být zvolen pověřeným vlastníkem, tak je i předpokladem pro členství ve výboru společenství. Kdyby měl zákonodárce skutečně v úmyslu, aby se členy výboru společenství vlastníků jednotek mohli stát „profesionálové“, kteří mají potřebné vzdělání a schopnosti pro správu domů, avšak nejsou vlastníky jednotek, bylo by nelogické, aby zároveň neumožnil společenství vlastníků jednotek, aby byl takový „profesionál“ zvolen jednodelenným statutárním orgánem.

Vzájemné plnění, nemožnost plnění

Závazky ze smlouvy o úplatném převodu zaknihovaných akcií, uzavřené akceptací povinné nabídky převzetí (§ 183b obč. zák.), nezanikají podle § 575 odst. 1 obč. zák. jen proto, že po uzavření smlouvy, avšak dříve, než byl převod akcií registrován podle § 21 odst. 1 zákona o cenných papírech, došlo ke změně podoby akcií.

Dokazování

Skutečnost prokazovanou pouze nepřímými důkazy lze mít za prokázanou, jestliže na základě výsledků hodnocení těchto důkazů lze bez rozumných pochybností nabýt jistoty (přesvědčení) o tom, že se tato skutečnost opravdu stala (že je pravdivá); nestačí, lze-li usuzovat pouze na možnost její pravdivosti (na její pravděpodobnost).

Fúze a obchodní rejstřík

Byla-li do obchodního rejstříku zapsána fúze sloučením, nastaly její účinky bez ohledu na to, zda rozhodnutí rejstříkového soudu, na jehož základě byla fúze zapsána, nabylo právní moci, či nikoli. Na uvedeném závěru nemůže ničeho změnit ani postup rejstříkového soudu, který již provedený zápis fúze sloučením posléze z vlastní iniciativy z obchodního

Největší česko-slovenská advokátní kancelář s mezinárodním dosahem

- | Havel, Holásek & Partners s kanceláři v Praze, Brně, Ostravě a Bratislavě je s týmem více než 170 právníků, několika desítek studentů právnických fakult a celkem více než 300 spolupracovníků největší česko-slovenskou právníkou firmou.
- | Kancelář je součástí tří z deseti nejprestižnějších mezinárodních právnických sítí: World Law Group, State Capital Group a Interlaw, které sdružují celkově více než 200 předních světových právnických firem po celém světě. Při transakcích přesahujících hranice České a Slovenské republiky jako vedoucí nezávislá právní firma spolupracuje s předními evropskými a mezinárodními právními firmami, avšak bez exkluzivního vztahu s kteroukoli z nich.
- | Českým, slovenským i zahraničním klientům poskytujeme komplexní právní služby ve většině právních oblastí. Kancelář má cca 1 000 klientů, z toho 70 společností uvedených v seznamu největších světových firem Fortune 500 a více než 40 společností z Czech Top 100 a 7 společností z Czech Top 10. Kancelář od svého založení nepřetržitě roste a každoročně rozšiřuje portfolio o cca 100 nových klientů.
- | Kancelář je podle historických výsledků všech šesti ročníků oficiální soutěže Právníká firma roku podle celkového počtu nominací a titulů nejúspěšnější českou advokátní kancelář v rámci tohoto hodnocení.

Největší právníká firma
v České republice

1. místo v počtu
realizovaných
fúzí a akvizic
v České republice
(2012)

1. místo v počtu
realizovaných
fúzí a akvizic
v České republice
(2012)

Klienty nejlépe hodnocená
právníká firma
v České republice

Právníká firma roku
v České republice

(2014)

WHO'SWHOLEGAL

1. místo mezi domácími
právníkými firmami

(2012)

PRACTICAL LAW COMPANY

Jedna kontaktní osoba
pro celý region

Jedna právní firma pro region
střední a východní Evropy

Inovativní struktura sazeb
zohledňující regionální synergie

Plně integrovaná regionální
infrastruktura

Jednotná kvalita služeb

100 % vlastněné pobočky
v 9 zemích

Jedna smlouva a faktura

150 právníků a daňových poradců

Jeden přehledně strukturovaný
výstup shrnující služby
v jednotlivých zemích

Detailní znalost právního, economic-
kého, podnikatelského i kulturního
prostředí a jazyků jednotlivých zemí

www.peterkapartners.com

rejstříku odstranil. Zákon nepředpokládá, že by fúze sloučením mohla proběhnout, aniž by všechny zúčastněné obchodní společnosti či družstva výslovně projevily svou vůli na ní participovat, či dokonce že by fúze sloučením mohla být prosazena proti vůli některé ze zúčastněných obchodních společností či družstev (viz § 61 zákona o přeměnách). To, zda všechny zúčastněné obchodní společnosti či družstva skutečně vyjádřily zákonem předvídaným způsobem vůli podrobit se procesu fúze sloučením, je rejstříkový soud povinen (v režimu § 200a odst. 1 o. s. ř.) vždy přezkoumat.

Odstoupení od smlouvy, insolvence

Účelem ustanovení § 253 insolvenčního zákona je umožnit insolvenčnímu správci, aby se (při respektování zmíněným ustanovením určených podmínek) rozhodl, zda smlouvu (o vzájemném plnění) splní, nebo zda od ní odstoupí; současně toto ustanovení upravuje předpoklady vzniku fikce odstoupení od takové smlouvy. Přitom je zřejmé, že při takové úvaze by měl insolvenční správce respektovat především povinnosti, které pro něj plynou z ustanovení § 36 odst. 1 a § 230 odst. 1 insolvenčního zákona.

Pravomoc a příslušnost soudu

Ustanovení nařízení Brusel I, včetně čl. 16 odst. 2, použijí i na takové případy, kdy soudy nejsou schopny určit aktuální bydliště žalovaného a nemají průkazné indicie umožňující dospět k závěru, že žalovaný má bydliště mimo území Evropské unie. Pokud žalovaný (spotřebitel) své poslední známé bydliště opustil dříve, než na něj byla podána žaloba, a neinformoval svého smluvního partnera o adrese svého nového bydliště, pravomoc rozhodnout o žalobě směřující proti spotřebiteli mají podle SDEU soudy členského státu, na jehož území se nacházelo poslední známé bydliště spotřebitele.

Prominutí zmeškání lhůty

Jedním z předpokladů prominutí zmeškání lhůty je to, že důvod zmeškání je na straně účastníka (jeho zástupce) omluvitelný. Omluvitelným může být nejen důvod vyplývající z objektivních okolností, ale i zaviněné jednání nebo opomenutí, pokud je lze považovat s ohledem na okolnosti konkrétního případu za omluvitelné. Je nutno mít ale na zřeteli, že jde o opatření výjimečné, protože zasahuje do právní jistoty ostatních účastníků řízení.

Soudní poplatky

Ukáže-li se samotné trestní stíhání jako nedůvodné, platí tento závěr pro všechny úkony a instituty, které se k trestnímu stíhání vázaly.

Statutární orgán obecně prospěšné společnosti

Ze znění § 12 odst. 1, 3 a 4 zákona č. 248/1995 Sb. při použití gramatického, systematického i logického výkladu vyplývá, že zakladatel, který jmenuje členy správní (či dozorčí) rady obecně prospěšné společnosti, je tyto oprávněn také odvolat [§ 12 odst. 3 písm. d)]. Zákon jej přitom v možnosti odvolávat členy orgánů obecně prospěšné společnosti nikterak neomezuje (např. taxativním výčtem důvodů pro odvolání z funkce). Takovým omezením oprávnění zakladatele odvolat člena orgánu obecně prospěšné společnosti není ani § 12 odst. 4 zákona; toto ustanovení naopak – v situaci, kdy nastanou okolnosti zde uvedené – zakládá povinnost zakladatele (srov. dikci „odvolá“, jakož i úpravu § 12 odst. 5 zákona) člena správní (či dozorčí) rady odvolat.

Zajištění závazku

Pro posouzení, zda konkrétní právní úkon je právním úkonem zvýhodňujícím, nelze právní úkon, jímž je zřízeno zajištění závazku dlužníka [§ 241 odst. 5 písm. a) insolvenčního zákona], poměřovat kritérii, jež insolvenční zákon stanoví pro (jiné zvýhodňující) právní úkony [§ 241 odst. 5 písm. b) insolvenčního zákona]. Pro posouzení, zda zástavní smlouvy jsou zvýhodňujícími právními úkony, je nevýznamné, zda šlo o právní úkony učiněné za podmínek obvyklých v obchodním styku a zda byly splněny další podmínky určené v ustanovení § 241 odst. 5 písm. b) insolvenčního zákona; podstatné je pouze to, zda za zřízení zajištění závazku dlužník současně obdržel přiměřenou protihodnotu. Za takovou hodnotu nelze považovat ani „prolongaci“ splátek (spornými právními úkony zajištěné) pohledávky, ani „nevyužití“ sankcí spojených s porušením povinnosti dlužníka k úhradě této pohledávky či „nevymáhání“ zajišťovací směnky.

Pravomoc soudu

Ochrana hospodářské soutěže před poskytováním nedovolených podpor v rámci Evropské unie se vztahuje na podpory poskytované státem nebo ze státních prostředků. Za takovou podporu je třeba považovat jak podporu poskytnutou státem jako takovým, tak podporu poskytnutou zprostředkujícím subjektem nejvíce na základě svěřených pravomocí. Může se tedy jednat o prostředky národní, regionální, obecní, prostředky veřejných bank, nadací atd.

Z toho důvodu i podpora poskytnutá samosprávním územním jednotkou jako orgánem veřejné správy spadá pod režim státních podpor. Před tím, než vnitrostátní soud posoudí, zda došlo k porušení oznamovací povinnosti podle čl. 108 odst. 3 Smlouvy o fungování EU, musí nejprve učinit závěr, zda lze poskytnuté finanční prostředky vůbec považovat za státní podporu, či nikoli. K výkladu pojmu „státní podpora“ je oprávněna jak Komise, tak soudy členských států. Při testu, zda je určité opatření státní podporou, je nutné zkoumat čtyři kumulativní prvky definované v čl. 107 odst. 1 Smlouvy o fungování EU, který stanoví obecnou definici pojmu státní podpora. Soud musí zjišťovat, zda opatření znamenalo selektivní výhodu pro soutěžitele (musí zvýhodňovat určité podniky, výrobu určitého zboží nebo poskytování určitých služeb), zda bylo poskytnuto členským státem nebo ze státních zdrojů, zda toto opatření způsobilo narušení hospodářské soutěže či zda má potenciál pro narušení hospodářské soutěže a zda jím byl ovlivněn obchod mezi členskými státy. V případě, že opatření splňuje všechna čtyři kumulativní kritéria, představuje státní podporu, která je podle čl. 107 odst. 1 Smlouvy o fungování EU v zásadě zakázána. Státní podporu nepředstavují vyrovnávací platby za závazek veřejné služby, jestliže jsou naplněny podmínky stanovené v Rámci Společenství pro státní podporu ve formě vyrovnávací platby za závazek veřejné služby (2005/C 297/04). Vnitrostátní soud nemůže posuzovat, zda je poskytnutá státní podpora slučitelná s právem hospodářské soutěže, ale vnitrostátní soud se může a musí omezit na určení, zda opatření představuje státní podporu a zda se na ně vztahuje povinnost pozastavení, tj. zda bylo nutné poskytnutí státní podpory oznamovat Evropské komisi.

Procesní nástupnictví

Na dodavatele poslední instance účinností zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů nepřechází povinnost k uzavření smlouvy k výkupu elektřiny z obnovitelných zdrojů, kterou měli provozovatelé regionálních distribučních soustav a provozovatel přenosové soustavy, nýbrž mu jeho povinnost samostatně vznikla ze zákona.

Společné jmění manželů a určovací žaloba

Okolnost, že věřitel má vůči jednomu z manželů vymahatelnou pohledávku, sama o sobě nezakládá jeho náležitý právní zájem ve smyslu ustanovení § 80 písm. c) o. s. ř. na určení, že věc, která na základě uzavřené smlouvy o zúžení společného jmění manželů připadla do výlučného vlastnictví druhého manžela, je ve společném jmění manželů.

Společné závazky

V otázce, kdy nastává prodlení solidárních dlužníků, vychází právní dogmatika i judikatura z tzv. teorie plurality. Podle ní má věřitel vůči každému ze solidárně odpovědných dlužníků samostatnou pohledávku a může vymáhat splnění dluhu v celém rozsahu nebo jeho část vůči jednomu nebo několika nebo všem spoludlužníkům, a to současně nebo postupně. Splněním dluhu jedním ze spoludlužníků způsobuje vůči věřiteli zánik dluhu ostatních spoludlužníků. Každý ze spoludlužníků je povinen plnit dluh v celém rozsahu, ale věřitel má být dluh plněn jen jednou. Věřitel však nemá právo určit, který spoludlužník má dluh plnit. Jediným, co dluhy jednotlivých solidárně závázaných dlužníků spojuje, je identita plnění, resp. předmětu plnění. V případě pasivní solidarity proto existuje tolik právních vztahů, kolik je dlužníků. Přirozeným důsledkem teorie plurality je, že u solidárních dlužníků nastává splatnost dluhu, a tím i prodlení s jeho splněním u každého dlužníka samostatně. Protože je však úrok z prodlení příslušenstvím jediné pohledávky ve smyslu § 121 odst. 3 obč. zák., nevzniká každému ze solidárních dlužníků samostatná povinnost hradit úrok z prodlení, ale vzniká jim povinnost hradit rovněž úrok z prodlení společně a nerozdílně, ovšem pouze v rozsahu, v jakém jsou dotčeni dlužníci současně v prodlení. Pokud by některý ze solidárně odpovědných dlužníků byl v prodlení a zbylí dlužníci v prodlení nebyli, stihá za dobu, po kterou je první z dlužníků sám v prodlení, povinnost hradit úrok z prodlení výlučně tohoto dlužníka.

Úschova

Z ustanovení § 568 obč. zák. mimo jiné vyplývá, že při složení do úschovy soudu je třeba rozlišovat stav, kdy má dlužník důvodné pochybnosti o tom, kdo je jeho věřitelem, od situace, kdy dlužník svého věřitele nezná. Zatímco dlužník nezná svého věřitele zpravidla tehdy, jestliže dosavadní věřitel zemřel (zanikl) a jestliže jeho dědicové (jiní právní nástupci) dosud nejsou známi, při složení do úschovy z důvodu pochybnosti o tom, kdo je věřitelem, dlužník zná osoby, které si činí právo na plnění, nemá však možnost (objektivně vzato) rozpoznat, komu z nich plnění náleží. Dá-li tedy složitel plnění do soudní úschovy, protože má důvodné pochybnosti o tom, kdo je věřitelem, vyplývá z toho mimo jiné, že je srozuměn s tím, že bude plnění vydáno tomu z nich, pro něhož plnění určil (tj. příjemci), a to (samozřejmě) tehdy, vysloví-li s tím souhlas ti, kteří po něm (rovněž) požadovali plnění a pro jejichž postoj plnění složil do úschovy, nebo bude-li jejich souhlas nahrazen pravomocným rozsudkem soudu. Další souhlas složitele s vydáním předmětu úschovy jim určenému příjemci se již z tohoto důvodu nevyžaduje; souhlas složitele s vydá-

ním předmětu úschovy má své opodstatnění jen v případě, že složitel v době složení plnění do úschovy věřitele neznal (nevěděl o osobě, které by mohl plnit), a že tedy žádá o vydání plnění někomu, pro něhož složené plnění nemohl určit a ve vztahu k němuž složitel má (jako dlužník) důvod se vyjádřit, zda na plnění má vskutku právo. Souhlasu složitele k vydání předmětu úschovy příjemci není třeba, bylo-li plnění složeno do úschovy proto, že složitel měl důvodné pochybnosti o tom, kdo je věřitelem. Uvedený závěr neplatí, žádá-li o vydání předmětu úschovy někdo jiný než příjemce, tedy ten, pro něhož složitel plnění dané do soudní úschovy neurčil, ačkoliv po něm plnění požadoval a pro jehož postoj došlo ke složení plnění do úschovy. Této osobě lze předmět úschovy vydat – jak vyplývá z ustanovení § 185d odst. 3 o. s. ř. – jen se souhlasem složitele a příjemce nebo bude-li jejich souhlas nahrazen pravomocným rozsudkem soudu.

Vady zboží, poučovací povinnost

Poučovací povinnost stanovená v § 118a o. s. ř. je vybudována na objektivním principu; potřeba poskytnout poučení není podmíněna tím, zda se o ní soud prvního stupně vůbec dozvěděl. Jestliže soud prvního stupně účastníku potřebné poučení neposkytl, ačkoliv se tak mělo z pohledu odlišného právního názoru odvolacího soudu stát, porušil ustanovení § 118a o. s. ř. Reparovat v takovém případě absenci příslušného poučení postupem podle ustanovení § 213b odst. 1, části věty před středníkem, o. s. ř. je v odvolacím řízení založeném na systému neúplné apelace odvolacím soudem ustanovením § 213b odst. 1, části věty za středníkem, o. s. ř. zapovězeno; ustanovení § 205a odst. 1 písm. d) o. s. ř., které připouští výjimku ze zákazu uplatnění nových skutečností a důkazů, se na posuzovanou procesní situaci nevztahuje. Na ni pamatuje ustanovení § 213b odst. 2 o. s. ř., které případ, kdy potřeba uvést další tvrzení nebo důkazy vyplývá z odlišného právního názoru odvolacího soudu, kvalifikuje jako vadu řízení, čímž se rozumí vada, jejíž náprava za odvolacího řízení nemohla být zjednána a musí mít tudíž za následek zrušení rozhodnutí soudu prvního stupně podle ustanovení § 219a odst. 1 písm. a) o. s. ř. Vědomost prodávajícího v úpravě § 428 odst. 3 obč. zák. se neváže k vadám zboží, nýbrž ke skutečnostem, jichž jsou vady důsledkem.

Dobrá víra a majetek způsobilý být předmětem konkursní podstaty úpadce

Oprávnění k dobývání v dobývacích prostorech má všechny znaky tzv. jiného majetkové-

ho práva dle § 320 odst. 1 o. s. ř., není vyloučeno z výkonu rozhodnutí a může být součástí konkursní podstaty.

Omluvitelným omylem může být výjimečně i omyl právní. Právní omyl spočívá v neznalosti anebo v neúplné znalosti obecně závazných právních předpisů a z toho vyplývajících nesprávného posouzení právních důsledků právních skutečností. Občanský zákoník (zákon č. 40/1964 Sb.) nedeklaruje zásadu, že neznalost zákona neomlouvá, ani nestanoví pro jednajícího výjimky z této zásady, pokud jde o omluvitelný omyl. I když zásada, že neznalost zákona neomlouvá, nadále platí, mohou se výjimečně vyskytnout případy, kdy jednající bude v dobré víře i v případě, že jeho přesvědčení bude vycházet z právního omylu (např. v případě objektivně nejasného znění zákona). Omyl vycházející z neznalosti jednoznačně formulovaného ustanovení, však omluvitelný není. Důkazní břemeno o tom, že třetí osoba není v dobré víře v zápis v obchodním rejstříku, nese osoba, která se nedostatku dobré víry dovolává.

Konkurs a náhrada škody

Právo na náhradu škody ve výši rozdílu mezi částkou, které by se věřiteli společnosti s ručením omezeným dostalo na úhradu jeho pohledávky v konkursu, kdyby jednatel společnosti s ručením omezeným včas podal návrh na prohlášení konkursu na její majetek a částkou, kterou věřitel na úhradu své pohledávky v konkursu obdržel, je v případě, že smlouva o postoupení pohledávky neurčuje jinak, právem spojeným s postoupenou pohledávkou (§ 524 odst. 2 obč. zák.), bez zřetele k tomu, že odpovědnost za škodu se vyvozuje vůči jiné osobě (jednateli) než vůči společnosti s ručením omezeným (dlužníku postoupené pohledávky). Má-li být škoda ve formě relutárního plnění poskytnuta v rozsahu, v němž se pohledávka věřitele vůči jeho dlužníku stala nedobytnou právě v důsledku porušení povinnosti podat včas návrh na prohlášení konkursu na majetek dlužníka, pak dnem kdy taková škoda vznikla (nejpozději mohla vzniknout), je den, kdy byl skutečně podán návrh na prohlášení konkursu na majetek dlužníka.

Odpovědnost státu za škodu, promlčení

Samotný vznik škody není tou skutečností, od které by počínala běžet promlčecí doba uvedená v § 32 odst. 1 věť první, zákona č. 82/1998 Sb. Její počátek se odvíjí až od okamžiku, kdy se poškozený prokazatelně dozvěděl o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá (nikoli od nesprávného úředního postupu či vzniku škody). Ačkoli v mnoha případech tyto skutečnosti nastávají prakticky v jeden okamžik, nemusí tomu tak být vždy. V případě zisku z ušlé-

Klíč k neobyčejnému životu

SEZNAMTE SE S NOVÝM MASERATI **Ghibli**
již od **1 699 000 Kč** včetně DPH

Ghibli

Nové Maserati Ghibli je poháněné vyspělou řadou třílitrových šestiválcových motorů, včetně turbodieselu, s osmírychlostní automatickou převodovkou ZF a vybrané motory mohou být vybaveny inteligentním pohonem všech kol Maserati Q4.

SCUDERIAPRAHA.CZ

SCUDERIA PRAHA – JEDINÉ AUTORIZOVANÉ ZASTOUPENÍ MASERATI V ČESKÉ REPUBLICE

EVROPSKÁ 17, Praha 6 | maserati@scuderiapraha.cz | tel 220 512 855

NOVA VOICE®

PROFESIONÁLNÍ SOFTWARE PRO PŘEVOD MLUVENÉHO SLOVA DO TEXTU

NEPÍŠU, UŽ JEN DIKTUJI!

VÝHODY PŘI POUŽITÍ PROGRAMU:

Zrychlení práce při tvorbě dokumentů.

Program je vždy k dispozici.

invex

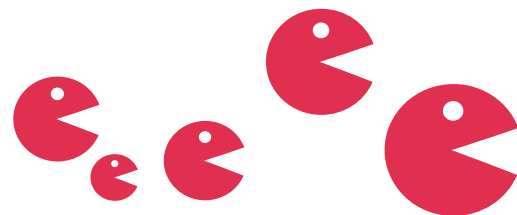

Na veletrhu INVEX 2008 získal produkt
ocenění „Křišťálový disk“

„Česká hlava“ 2009

Produkt byl oceněn v soutěži

Consulting Company Novasoft, a. s.
Cedrová 1236, 252 42 Jesenice u Prahy, Tel: +420 261 220 064
e-mail: novavoice@ccnovasoft.cz

WWW.NOVAVOICE.cz

ho nájemného nemůže vědomost o vzniku této škody u poškozeného nastat dříve, než se tento dozví o vkladu svého vlastnického práva do katastru nemovitostí, tj. než se dozví, že škoda v podobě ušlého zisku vzniká právě jemu. Byť má vklad práva do katastru zpětné účinky, ty nemohou mít na subjektivní vědomost poškozeného o vzniku škody žádný vliv.

Řízení ve věcech péče o nezletilé

V případech začínající nezletilé profesionální sportovkyně je sportovní činnost spojena s podřízením rodinných a sociálních vazeb, včetně trávení volného času, tréninkovému režimu a účasti na turnajích podle pokynů sponzora, tj. osoby, která v počátečním období jejího sportovního růstu hradí s tím vznikající náklady. Motivem tohoto sponzoringu je zpravidla získání podílu na budoucích příjmech sportovkyně. Pokud toto upravující smlouva zajišťuje po dobu více let a přiznává právo na uzavření pokračující smlouvy za stejných podmínek, za nichž byla uzavřena původní smlouva, nejde o běžnou záležitost, a proto k ní zákonní zástupci potřebují rozhodnutí soudu.

Mimořádné snížení trestu odnětí svobody

Za poměry pachatele podle § 58 odst. 1 tr. zákoníku o mimořádném snížení trestu odnětí svobody je možno považovat například to, že pachatel trpí vážnou chorobou, nebo je živitelem mnohočlenné rodiny, která je závislá na výdělků obžalovaného apod.; nelze za ně však pokládat jeho dobrou pověst ani okolnost, že vedl řádný život a nebyl dosud soudně trestán. Lze za ně považovat i ty okolnosti, které nemají přímý vztah ke spáchanému trestnému činu, a které proto nebudou hodnoceny z hlediska povahy a závažnosti trestného činu, např. rodinné poměry pachatele, jeho zdravotní stav apod. Za takové okolnosti nelze považovat, že se pachatel k činu doznal, litoval ho a pomáhal ho objasnit. Poměry z tohoto hlediska může být např. situace pachatele, který skutečně pečuje o větší počet osob, odkázaných na něj svou výživou, nebo které jsou dokonce v jeho zvláštní péči, kdy nepřítomnost pachatele (který tyto povinnosti řádně plnil) v rodině po delší dobu by mohla ohrozit řádnou výživu a výchovu těchto osob. I ve vážné chorobě pachatele je možné sledovat okolnosti odůvodňující uložení trestu odnětí svobody pod dolní hranici zákonné trestní sazby, avšak jen za předpokladu, že vzhledem k této chorobě by výkon trestu uloženého v rámci trestní sazby byl pro pachatele zvlášť obtížný nebo by měl pro něho zvlášť nepříznivé následky. Pitom musí být, jak u okolností případu, tak u poměrů pachate-

le vždy současně splněny i další zákonem stanovené předpoklady, totiž že s ohledem na ně by trest ukládaný v zákonné sazbě byl k těmto skutečnostem nepřiměřený a že nápravy pachatele se v daném případě dosáhne i trestem kratšího trvání. Závěr o nepřiměřené přísnosti trestu uloženého v rámci normální (nesnížené) sazby trestu odnětí svobody se musí opírat o zhodnocení okolností případu a poměrů pachatele, nestačí jen názor soudu o přílišné přísnosti trestní sazby a její dolní hranice. Poměry či okolnosti spáchaného činu se musejí vyznačovat alespoň v nějakém směru neobvyklostí a výjimečností, která dostatečně odůvodňuje či dokladuje, že ani trest na samé dolní hranici trestní sazby není způsobit výjádřit jejich význam.

Incidenční spory, naléhavý právní zájem

Jestliže ke dni vydání rozhodnutí o určovací žalobě ve smyslu § 80 písm. c/ o. s. ř. nemá žalobce na požadovaném určení naléhavý právní zájem, je to vždy důvodem k zamítnutí určovací žaloby (s tím, že žalobci nic nebrání v tom, aby žalobu znovu podal v době, kdy naléhavý právní zájem na takovém určení získá / změnil-li se poměry, za nichž soud určovací žalobu zamítl/). To platí i tehdy, probíhá-li v době rozhodování o určovací žalobě jiné řízení, jehož výsledek by mohl založit změnu poměrů co do úsudku o (ne)existenci naléhavého právního zájmu na požadovaném určení. Je tomu tak právě proto, že nedostatek naléhavého právního zájmu na požadovaném určení na jedné straně činí žalobu nepřijatelnou (je typovým důvodem jejího zamítnutí), na druhé straně však takový výsledek řízení o určovací žalobě (její zamítnutí) nebrání jejímu podání v době, kdy žalobce naléhavý právní zájem na požadovaném určení mít bude.

Vyúčtování svěřených hodnot

Vyúčtování svěřených hodnot se zpravidla děje (provádí-li se za celou účetní jednotku a týká-li se většího množství hodnot) na základě inventarizace (periodické, průběžné či mimořádné), jejíž postup je upraven v ustanoveních § 29 a § 30 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví. Zjištění schodku na základě vyúčtování svěřených hodnot ve smyslu ustanovení § 252 zák. práce je však možné v některých jednoduchých případech rovněž porovnáním účetního stavu vyplývajícího z dokladu, jímž zaměstnanec převzal určité „hodnoty svěřené k vyúčtování“, na jedné straně a na straně druhé z dokladů (hotovostí, cenin, výdajových dokladů), jimiž zaměstnanec dokládá „fyzický stav“ v době vyúčtování (srov. odůvodnění rozsudku

Nejvyššího soudu ze dne 12. 7. 2012 sp. zn. 21 Cdo 3574/2011). Vyúčtování svěřených hodnot může být provedeno nejen tím, že zaměstnanec hodnoty a doklady předá zaměstnavateli (jeho jinému zaměstnanci), který „fyzický stav“ hodnot bezprostředně po jejich předání porovná se stavem účetním, ale i jiným způsobem stanoveným zaměstnavatelem, který je způsobilý vést k závěru o tom, zda na hodnotách svěřených zaměstnanci (ne)vznikl schodek. Takovým způsobem vyúčtování svěřených hodnot může být i jejich uložení zaměstnancem na určité místo, z něhož zaměstnavatel (jeho jiný zaměstnanec) hodnoty později převezme, a to za podmínek určených zaměstnavatelem tak, aby byla zajištěna průkaznost vyúčtování. Stanoví-li proto zaměstnavatel, že zaměstnanec je povinen vyúčtovat svěřené hodnoty tak, že je uloží do určeného prostoru, do něhož zaměstnanec po uložení hodnot nemá přístup a z něhož má hodnoty později převzít jiný zaměstnanec, a určí-li podmínky, za nichž má k uložení hodnot do určeného prostoru dojít a které zajišťují průkaznost stavu hodnot v době jejich uložení, je povinnost zaměstnance k vyúčtování svěřených hodnot splněna, jakmile tyto hodnoty opustí – v souladu s postupem předepsaným zaměstnavatelem – sféru jeho dispozice. Protože tímto okamžikem končí doba, kdy má zaměstnanec možnost se svěřenými hodnotami osobně disponovat, nemůže odpovídat za schodek vzniklý na těchto hodnotách v pozdější době (srov. § 252 odst. 1 zák. práce).

Oprava rozhodnutí, doplňující rozsudek

Jestliže soud prvního stupně výrokovou částí doplňujícího rozsudku (§ 166 odst. 1 o. s. ř.) pouze doplní chybějící odůvodnění původního rozsudku, je povinností odvolacího soudu rozhodnout na základě podaného odvolání o tom, že doplňující rozsudek se nevydává. Učení tak předtím, než rozhodne o odvolání proti původnímu rozsudku (při jehož projednání již k obsahu odklizeného doplňujícího rozsudku nepřihlíží).

**Plné texty naleznete
na www.epravo.cz v sekci
„Soudní rozhodnutí“**

Gucci hodinky a šperky... luxus a elegance od Klenoty Aurum

Jednoduché a stylové, tímto přívlastkem se označují stříbrné šperky italské značky Gucci, kterou přináší Klenoty Aurum. **Jemné řetízky i řetězy z výraznějších článků, klasické americké zapínání, ozdobné disky a dokonalé, kruhové logo s propojenými písmeny G a G tvoří elegantní kolekci šperků pro ženy a muže**, jež jsou složeny z kombinovatelných náušnic, náramků a náhrdelníků kloubící tyto jednoduché prvky.

Vedle elegantní řady nadčasových šperků kolekce Gucci obsahuje i přírodní materiály. Těmi je například **pravá kůže, bambus či polodrahokamy a něžné rytiny květin na ozdobných discích**. Skvěle jsou například kožené náramky pro muže spojené klasickými díly ve tvaru podkovy – doplňující unikátní podpis značky.

První obchod Gucci byl otevřen v roce 1921 ve Florencii. Už v letech šedesátých bylo Gucci značkou, kterou nosily ty nejstylovější celebrity jako Jackie Kennedy. První hodinky firma v 50. a 60. letech vyvinula s italskými řemeslníky a od roku 1972 se začaly distribuovat. Jejich úspěch byl okamžitý.

Gucci bylo také například první firmou, které pouzdro hodinek osázelo diamanty. Neexistuje snad jiná firma, která by do svých designů vkládala tolik **ikonických prvků** jako právě Gucci. Koňská podkova, diamantový vzor, Marina Chain i bambus, který byl původně používán pro nedostatek materiálu a stal se další poznávací značkou firmy – všechny tyto prvky se objevují v široké škále luxusních a elegantních hodinek, které seženete v prodejnách Klenoty Aurum. Kolekce obsahuje i hit sezóny

„digitálky“ například v zářivě oranžovém provedení, její odkaz coby luxusní značky však nelze popíít. Skvostné jsou i náramkové hodinky pro ženy s diamantovým vzorem, přičemž náramek tvoří skutečný „bangle“, a jsou tedy opravdovým šperkem.

V roce 2010 bylo v Itálii otevřeno první Gucci muzeum. Prezентuje značku, která je synonymem stylu a kvality a je po svou víc než devadesátiletou historii vyráběna v centru módy – Itálii a centru nejlepších hodinových strojů – Švýcarsku. ●

JEDINEČNÁ PŘÍLEŽITOST NA

Mauriciu

K VILE DOŽIVOTNÍ TRVALÝ POBYT

Dvanáct mistrovských golfových hřišť v dojezdové vzdálenosti. Z toho jedno osmnáctijamkové hřiště jen kousek od terasy domů. Za zády velká přírodní rezervace Frédérica s endemickými druhy fauny i flóry. A nadohled Indický oceán. To může být vaše nová adresa. Villas Valriche, Mauricius. Unikátní projekt, kde k vile zakoupené do osobního vlastnictví dostáváte doživotní trvalý pobyt.

Společnost Bling-Bling získala výhradní zastoupení pro Českou a Slovenskou republiku na prodej luxusních nemovitostí v resortu Villas Valriche na ostrově Mauricius, který obdržel mezinárodní ocenění International Property Awards za Nejlepší golfový projekt a Nejbezpečnější domov v Africe, dále titul Nejlepší rezidenční golfový resort a umístil se rovněž v žebříčku TOP 10 nejluxusnějších developerských projektů světa.

Nyní i vy můžete vlastnit nádhernou rezidenci na tomto rajsém ostrově, v oblasti kdysi proslulé svými třtinovými plantážemi Domaine de Bel Ombre, kde se dnes sladce cítí nejen milovníci okouzující tropické přírody, ale především golfisté a vyznavači nejruznějších vodních sportů či dalších zážitkových aktivit.

Vybírat můžete ze široké nabídky vil v různých přírodních designech, přičemž velikosti se meze nekladou, developer je připraven vyhovět všem vašim přáním. **Nemovitosti můžete kupovat do osobního vlastnictví a poté je využívat pro vlastní účely, nebo je pronajímat.**

Dokud jste vlastníkem vily, máte spolu s rodinou povolení k trvalému pobytu. Protože vila i s pozemkem jsou v osobním vlastnictví, užíváte si dvou jistot:

- 1) Kdyby se v Evropě cokoli semlelo, víte, že v Indickém oceánu vlastníte kus půdy, který vám vždycky bude říkat pane.
- 2) Tuto exkluzivitu můžete svobodně odkázat dalším generacím. A děti si zaslouží jistoty.

VILLAS VALRICHE

MAURITIUS

Mauritius

PRODEJ LUXUSNÍCH VIL DO OSOBNÍHO VLASTNICTVÍ

VILY VALRICHE MAURITIUS

Součástí resortu je 18-ti jamkové golfové hřiště Heritage Golf Club. V těsném sousedství se nachází přírodní rezervace Frédérica.

Luxusní bydlení obklopené nádherným výhledem na Indický oceán, 18ti jamkové golfové hřiště a neuvěřitelně krásnou krajinu ostrova Mauritius.

- Široký výběr různých velikostí a typů vil, velkorysé pozemky
- Celoživotní rezidence na ostrově Mauricius
- Parková úprava tropických zahrad s úchvatnými bazény
- Písečné pláže, vodní sporty
- Fitness, tenisové kurty, Spa
- Výběr restaurací a barů
- Rybaření

Zámek Loučeň:

architektonické památky musíme uchovat pro příští generace

Péče o památkové dědictví předchozích generací je součástí kulturních hodnot lidstva v každém okamžiku historie. Jednou z klíčových věcí na seznamech kulturního dědictví jsou bezesporu architektonické památky. Ač historické stavby člověka vždy fascinovaly, k jejich uchování je trvale nutné vynaložit velké úsilí a také zajistit finanční zdroje.

Z památkových objektů v naší zemi, které byly původně stavěny jako residenční, se stala turistická atraktivita a velmi významný segment v sektoru cestovního ruchu a služeb. Vlastníci památek, ať stát, který prostřednictvím Národního památkového ústavu je největším majitelem a provozovatelem památkového fondu, nebo další vlastníci (města, obce, církve) a také majitelé soukromí, řeší základní problém. Jak skloubit potřebu zachování památkového dědictví, nalézt účel využití a zajistit zdroj pro provoz i dlouhodobou perspektivu a stabilitu památky.

Ing. Kateřina Šrámková, statutární zástupkyně zámku Loučeň

Ekonomická náročnost provozu hradů a zámků je velmi vysoká. Současná doba nutí jejich vlastníky k maximálnímu a efektivnímu využití svých zdrojů financování. A také k hledání dalších metod jak pro památku získat peníze a udržet ji pro příští generace.

Zámek Loučeň je jedním z pozitivních příkladů. Zdánlivě méně významný historický objekt byl předán novému majiteli, a ten svou snahou uvedl památku do původní podoby. A hlavně upravil expozici tak, aby měla co nabídnout také dnešní generaci návštěvníků.

Akciová společnost Loučeň, v čele se statutární zástupkyní Ing. Kateřinou Šrámkovou, je majitelem a provozovatelem zámeckého areálu na Loučeni od roku 2000. Branami zámku za dobu 7 let od zpřístupnění prošlo přes 600 tisíc návštěvníků. Klíčovou novou atrakcí se stal nově vybudovaný systém jedenácti bludišť a labyrintů v zámeckých zahradách. Na něm se mimo jiné podílel i přední světový tvůrce bludišť Adrian Fisher.

Jediným možným řešením, kterak přivést do obdobných památek více návštěvníků, musí být trvalé vytváření doprovodných programů. Podle dosavadních zkušeností vedení zámku lidé vyhledávají takové zážitky, při kterých se mísí v nedefinovaném poměru zábava a požitek s poznáním. Na jedné straně se návštěvníci chtějí něco nového dozvědět a rozšířit si obzory, ale výhradně jen v mírné, odpočinkové podobě.

Proto musí vlastníci památek usilovat o jejich přiblížení se lidem prostřednictvím kulturních a zábavných akcí, které jsou zaměřeny na návštěvníky bez rozdílu věku. Jenom pestrá programová náplň vedoucí ke zvýšení návštěvnosti památek může napomoci k uchování této části našeho kulturního dědictví. ●

Jak omezit riziko insolvence odběratele

Řada velkých průmyslových společností se v poslední době potýká s problémy způsobenými neplátcí pohledávek. Samy se tak mohou ne vlastním přičiněním dostat do druhotné platební neschopnosti, čímž se začarovaný kruh uzavírá. Pohledávky za odběrateli tvoří až 40 % aktiv firem, přitom řada subjektů nemá své pohledávky zajištěné a spoléhá na znalost trhu a svých zákazníků. V České republice se každým rokem ocitá v insolvenční situaci kolem 2 000 firem a toto číslo neustále narůstá.

O d roku 2008 počet insolvenčních návrhů a konkurzů výrazně rostl a začíná se blížit rekordní hodnotě z roku 2000. Např. v roce 2012 bylo evidováno 1 899 firemních insolvencí, v loňském roce tento počet narostl na 2 224. A výrazně větší je i počet insolvenčních návrhů, kdy v roce 2013 bylo dosaženo čísla 11 269. V prvním čtvrtletí letošního roku bylo podáno téměř o 6 % více insolvenčních návrhů a konkurzů než ve stejném období loňského roku.

Sektorově je v České republice z hlediska insolvenční tradice nejrizikovější oblastí stavebnictví, po kterém následuje obchod s hutními materiály a palivy. V oblasti obchodu s palivy došlo k určitému pročištění trhu v důsledku zavedení povinné kauce 20 mil. Kč na podzim 2013. V tomto segmentu působilo více než 1 500 subjektů, což bylo neúměrně vysoké číslo v porovnání se zahraničím.

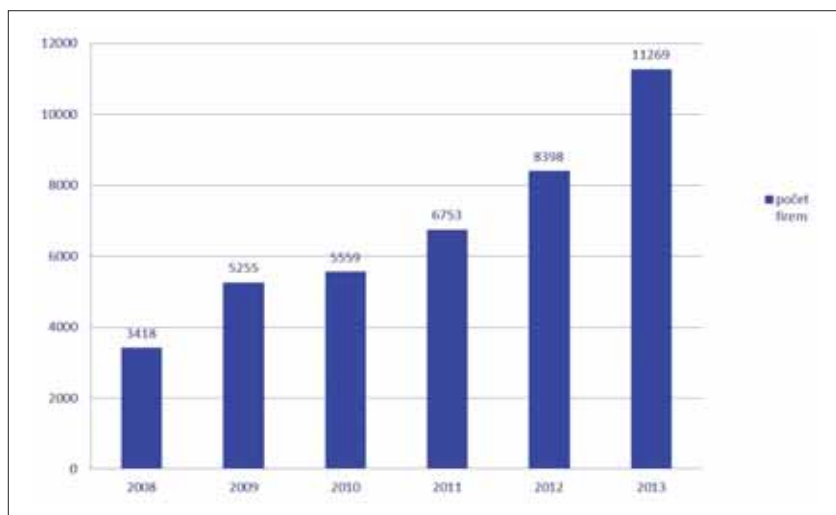
S problémem insolvenční nebojujeme pochopitelně jen u nás, ale podle statistik globálních pojistitelů jsou mezi zeměmi velké rozdíly. Například v USA se očekává mírný pokles počtu insolvenčních a náš nejvýznamnější obchodní partner Německo je v tomto ohledu také stabilní. Jsou ale jiné země, např. Španělsko a Itálie, kde došlo k významnému nárůstu insolvencí až o 12 %. Největší počet insolvencí v Evropě je zaznamenán ve Francii, kde např. v roce 2012 vstoupilo do insolvence přes 60 tisíc firem. Také Maďarsko s 13 420 a Rumunsko s 29 997 insolvenčními v roce 2013, tedy výrazně vyšším počtem než v ČR, jsou více rizikovými partnery.

dat o limit ručení. Pojistitel bonitu vyhodnotí a podá zprávu ve formě doporučeného úvěrového limitu a za ten potom také ručí formou pojištění pohledávek.

Pojištění pohledávek poskytuje soubor služeb:

- ohodnocení bonity nového odběratele,
- sledování bonity stávajících zákazníků,
- odškodnění v případě platební nevěře nebo insolvence,
- pomoc při vymáhání pohledávek,
- využití pojištění při financování.

Insolvenční návrhy firem v ČR*

* Podané insolvenční návrhy se mohou opakovat
Zdroj: Insolvenční rejstřík

Na Slovensku činí nárůst insolvencí v roce 2013 zhruba 25 %.

Ochrana před rizikem

Riziko insolvence odběratele a vlivu nesplacené pohledávky na vlastní byznys lze omezit využitím zajišťovacích instrumentů. Nejvhodnějším nástrojem omezení rizika z důvodu platební neschopnosti či platební nevěře je především pojištění pohledávek. V porovnání s bankovními instrumenty (záruky, akreditivy) se jedná o cenově výhodný produkt, kdy se pojistné pohybuje ve zlomcích procent z pojišťovaného obrátu. Navíc při využívání není nutná žádná součinnost odběratele, vše si řídí klient sám pomocí on-line systému na správu pojištění. Např. u nového klienta si dodavatel není jist jeho spolehlivostí. Není nic jednoduššího, než si pomocí on-line systému požá-

Pojištění pohledávek se s ohledem na ekonomickou situaci stává pro mnoho firem nezbytností. Jedná se o komplexní produkt, který je nutné připravit na míru konkrétnímu klientovi. Pro klienty není jednoduché vyznat se v nabídce pojistitelů, nabídky a textace pojistných podmínek mají různá úskalí. Výběrové řízení je také časově a administrativně náročné. Je proto vhodné využít služeb pojišťovacího makléře, který dokonale zná daný segment a dovede pro klienta vyjednat optimální rozsah pojištění za výhodnou cenu. RENOMIA má v tomto ohledu jedinečné know-how a specializované oddělení, které se oblastí profesionálně zabývá.

Příklad z praxe: RENOMIA provedla audit stávající pojistné smlouvy klienta z oblasti obchodu s hutními materiály a stavebními hmotami, kterému pojistitel vytvořil nabídku napřímo s pojištěným obrátem 200 mil. Kč. Klient pla-

Ing. Hynek Rasocha

til na pojištění pohledávek přibližně 600 tis. Kč ročně a přitom neměl pojištěný segment svých menších odběratelů a nebylo mu nabídnuto speciální připojištění. Na základě jednání s pojistiteli byla klientovi vytvořena nabídka na úpravu smlouvy, kde bylo zahrnuto i pojištění menších zákazníků, významně se zvýšila pojistná ochrana a cena pojištění přitom poklesla téměř o jednu třetinu.

Z příkladu je patrné, že spolupráce s odborníkem nemusí být zdaleka drahou záležitostí, která se málokdy vyplatí. Právě naopak. ●

Ing. Hynek Rasocha,
ředitel RENOMIA Trade Credit

Karlínské kanceláře budoucnosti

Podle Asociace pro rozvoj trhu nemovitostí (ARTN) se objem trhu administrativních nemovitostí v roce 2014 rozroste o dalších téměř 145 000 m² kancelářských ploch. Největším v Praze dokončeným kancelářským komplexem je v tomto roce projekt River Garden v Praze 8 – Karlíně. Byl postaven ve dvou etapách. Budova River Garden I byla dokončena v roce 2012 a je v současnosti plně pronajata. Druhá fáze, River Garden II./III., byla zkolaudována letos v červnu a pražský trh kancelářských nemovitostí obohatí o více než 25 000 m² ploch třídy A pro kanceláře a maloobchodní jednotky. A právě zde si otevřela své sídlo společnost Philips Česká republika. Nahlédneme-li do jejich pracovního prostředí, můžeme jej bez nadsázky nazvat „kanceláři budoucnosti“.

„Donedávna jsme sídlili v kancelářské budově postavené ve stylu druhé poloviny minulého století. Měli jsme tak spoustu uzavřených kancelářů, dlouhé tmavé chodby a zaměstnance, kteří se vlastně ani neznali, protože se vůbec neměli šanci potkat. To absolutně nevyhovovalo filozofii naší firmy a kreativnímu způsobu myšlení, který prosazujeme ve všem, co děláme. Hledali jsme proto místo, které bude odpovídat našim představám dobré lokality a snadné dostupnosti pro naše zaměstnance i zákazníky, proto jsme si vybrali River Garden. Ve spolupráci s Cigler Marani Architects se nám pak podařilo vytvořit opravdu kreativní prostor, který představuje naprosto promyšlený způsob uspořádání kanceláří do několika zón bez přidělených pracovních míst. Zaměstnanci si tak například mohou sami podle své aktuální nálady a potřeby vybírat, v jakém prostředí se jim chce zrovna dnes pracovat. To společně s dalšími prvky dotváří náladu a atmosféru našich nových kanceláří,“ vysvětluje Jiří Tourek, Country Manager společnosti Philips.

Recepce slouží nejenom k přivítání návštěv, ale je i dobrou demonstrací světelných technologií Philips a příjemného prostředí.

Kanceláře jsou plně vybavené moderními technologiemi.

River Garden se svým architektonickým řešením významně podílí na prodloužení bulváru Rohanského nábřeží.

Lokalita Karlína v Praze 8 prochází v posledních letech výraznou proměnou. Pokud jde o maloobchodní a komerční nemovitosti, stává se z ní v současnosti nejdynamičtější se rozvíjející pražská městská část. Objemem kancelářské plochy již překonala předchozího lídra, lokalitu Pankráče. Pro podporu dalšího rozvoje Karlína vznikla obecně prospěšná společnost Konsorcium pro Karlín, jejímiž členy jsou vedle HB Reavis jako developera projektu River Garden i další developéři a velké společnosti působící v této městské části. Cílem Konsorcia je přispívat k příjemnému životu v Karlíně nejen jako kancelářské lokality, ale také jako vyhledávaného místa pro relaxaci, sport či posezení v četných restauracích a kavárnách.

O velmi dobrých vyhlídkách Karlína jako prestižní čtvrti jsou přesvědčeni i realitní konzultanti. Jakub Holec ze 108 AGENCY považuje Karlín za jednu z nejlepších adres v Praze. „Tento náš názor se opírá o stále rostoucí poptávku po kancelářích v této lokalitě. Je to vidět jak na maximální míře obsazenosti již postavených budov, tak na aktuálním růstu poptávky po moderních kancelářích. Je proto logické, že právě zde intenzivně pokračuje administrativ-

ní výstavba. Karlín v tomto smyslu ještě zdaleka neřekl poslední slovo. Jsem přesvědčen, že pozitivní příklady, jakým je například relokační společnosti Philips do projektu River Garden II./III., přitáhnou do této části města další zájemce.“ ●

Bezpečnost dat v advokátních kancelářích a trend cloudu

Všichni si dnes uvědomují, jak důležité je mít data o svých klientech, která patří k tomu nejcennějšímu, v bezpečí a dobře střežená. O právnících a advokátech toto platí snad ještě více, protože ti jsou si velmi dobře vědomi toho, s jak důvěrnými daty pracují. Je proto potřeba pečlivě zvážit, kde jsou tato data opravdu v bezpečí a jak minimalizovat rizika, aby se k datům nedostal někdo nepovolaný. Naštěstí již i v České republice roste odborné povědomí, že při zapojení cloudu se rizika výrazně snižují.

Advokát Mgr. Ing. Václav Staňkovský, LL.M. říká: „Cloudové služby ve své advokátní praxi využívám denně. Umožňují mi, kromě jiného, flexibilně reagovat na náhlé požadavky klientů, zajistit kontinuitu poskytování služeb účinným zálohováním clientských dat a efektivně organizovat práci v mé kanceláři. Stejně jako jakákoliv jiná technologie i využívání cloudových služeb s sebou samozřejmě nese určitá rizika, která pramení také z toho, že právní názory na jejich využívání v advokacii se zatím různí. Pokud však advokát věnuje dostatečnou péči výběru poskytovatele cloudových služeb a implementaci ochranných opatření, jako je šifrování dat, může být využívání takových technologií bezpečnější než tradiční způsoby ochrany dat, například fyzický server uzamčený v prostorách advokátní kanceláře.“

Větší advokátní kanceláře mívají vlastní IT oddělení nebo alespoň jednoho pracovníka IT, který se stará o servery. Na nich mají právníci uložená všechna data. Tak sice mohou odpadnout starosti se zapomenutým zálohováním,

nicméně péče o servery a data na nich je běh na dlouhou trať – počínaje správou přidělených oprávnění pro jednotlivé právníky, přes potřebné zajištění firewallů, až po samotné fyzické zabezpečení serverů.

Jak se dnes archivují data klientů v Česku

Nejspíš také komunikujete s klienty pomocí e-mailů a data máte uložena na svém počítači, případně na serverech v kanceláři. Ale je to bezpečné?

Přes 70 % českých advokátních kanceláří archivuje clientská data v elektronické podobě. A jaký mezi nimi panuje největší a nejnebezpečnější mýtus? Když mám server pod dohledem, jsou moje data v největším bezpečí. Zní to logicky, bohužel ale toto „selsky rozumné“ přesvědčení může citlivá data ohrozit ze všeho nejvíce. „Bezpečí, ve kterém jsou elektronická data na serverech v kanceláři, může být iluzorní,“ říká Pavel Krkoška ze společnosti SingleCase, která se správou právních dat zabývá. „Klasické servery v kanceláři

Mgr. Jiří Klega,
JAKOVIDIS | KLEGA | PARTNERS

často vůbec nešifrují uložená data, navíc nemají dobře nastavena oprávnění a bezpečnostní politiku v rámci kanceláře. Dalším problémem je fyzická bezpečnost prostoru, ve kterém se server nachází, včetně odolnosti proti požárům a jiným nepředvídaným událostem,“ vyjmenovává místa možných rizik Pavel Krkoška.

Zvýšení bezpečnosti dat využíváním cloudu

Data jsou v cloudu kvalitního poskytovatele zabezpečena mnohem důkladněji, než jak je v praxi chrání většina firem. Je to dáno zejména tím, že pro poskytovatele cloudu je správa a bezpečnost dat hlavní náplní práce. Zaměstnávají prověřené IT odborníky, bezpečnost neustále testují pomocí penetračních testů a vytváří několik souběžných záloh v různých fyzických lokalitách (tzv. princip georedundance), které dokáží ztrátě či nedostupnosti dat efektivně zabránit i při živelné katastrofě velkého rozsahu.

Z hlediska fyzického zabezpečení vznikají celá datová centra, pečlivě střežená personálem i nejmodernější technikou, a to mnohdy až na armádní úrovni zabezpečení. Z pohledu online bezpečnosti je jejich cílem zajistit, aby nikdo nepovolaný virtuálně nepronikl elektronickou cestou dovnitř serverů a nemani-puloval se zákaznickými daty. Poskytovatelé cloudu k tomu využívají celou řadu nástrojů, od řízení práv v aplikaci, přes šifrování dat, až po firewally. Právní aspekty cloudové bezpečnosti jsou celkově složitější, protože se jedná o poměrně novou technologii. Ale i zde je patrný postup, protože vývoj moderních technologií nelze ignorovat.

Vývoj moderních technologií spěje k době cloudové

Mnohé advokáty mohlo při zvažování přechodu do cloudu zviklat rozhodnutí Městského soudu v Praze, který vydal přelomový rozsudek ve věci uprchlého podnikatele Františka Savova. Ten umožňuje policii nahlédnout do spisu advokátní kanceláře UNI Legal umístěného na tzv. cloudovém úložišti. Rozsudek přitom dle oslovených právníků i IT odborníků nereflextuje realitu práce advokátů a není v souladu s evropskou judikaturou.

JUDr. Zdeněk Tomíček, partner advokátní kanceláře Tomíček Legal, říká: „Cloudové řešení je populární nejen pro svou rychlost a přehlednost, ale právě především pro bezpečnost, kterou zajišťují profesionálové v oboru. Pokud by na cloudu uložená klientská data nepodléhala zvláštní ochraně v porovnání s tištěnými spisy anebo dokumenty uloženými na vnitřních serverech advokátních kanceláří, pak by se jednalo o citelný zásah do sféry advokátního tajemství a práv klientů advokátních kanceláří.“

Chcete mít pořádek ve spisu? Žádný problém.

K aplikacím, které jsou k dispozici v cloudu, patří také SingleCase. Mgr. Jiří Klega ze společnosti JAKOVIDIS | KLEGA | PARTNERS, která SingleCase využívá, říká: „Dříve jsme měli data uložena u nás na disku a bylo téměř nemožné se rychle zorientovat ve vývoji spisů. Nyní je vše na jednom místě v časové ose a dohledávání dokumentů a jejich revizí už není žádný problém. Navíc je díky přidělování práv v SingleCase hned jasné, kdo má přístup ke spisu, a pomocí několika kliknutí lze práva kdykoli změnit.“

Aplikace SingleCase běží na cloudové infrastruktuře společnosti Amazon, která data na svých serverech nejen šifruje při přenosu a uložení, ale také bedlivě střeží svá datová centra. Nikdo nepovolaný tak nemůže data číst při jejich přenosu, ani nemůže získat fyzický přístup k hardwaru, kde jsou informace klientů uloženy. ●

www.singlecase.cz

Co potřebujete vědět o elektronických dokumentech

– advokátovo minimum

Na konci července byla schválena evropská regulace „o elektronické identifikaci a důvěryhodných službách pro elektronické transakce“, která – mimo jiné – explicitně zavádí rovnocennost listin a digitálních dokumentů. I když na přizpůsobení národních legislativ je ještě nějaký čas, není pochyb o tom, že vývoj směřuje od papírů k elektronizaci. To nám ostatně potvrzuje každá datová zpráva, kterou dostáváme.

Ne každý patří k těm nadšen-
cům, kteří instalují certifiká-
ty do mobilních zařízení, pro-
hlížíjí CRL seznamy a citují
složitě zkratky norem. Násle-
dující text je určen těm, kdo
se o technologie příliš nezajímají, pouze chtějí
mít své věci a věci svých klientů v pořádku.
Bez ohledu na vztah k technologiím je totiž za-
potřebí vyrovnat se se třemi skupinami úkonů.

VYTVÁŘENÍ DOKUMENTŮ. To zahrnu-
je pokrytí dvou oblastí.

- **použití správného formátu.** Ten zajistí
v podstatě jedinou věc – zobrazení dok-
umentu na počítači či jiném zařízení dalších
stran. Tak, abychom místo pisma neviděli
„rozsypaný čaj“ nebo aby byly dobře čitel-
né i přílohy. Vzhledem k tomu, že dokument
můžeme potřebovat i za pár let, nestačí
obyčejné PDF, ale PDF/A.

- **průkaznost autenticity dokumentu.**

K tomu slouží elektronický podpis (připo-
jený k dokumentu, nikoliv k tělu e-mailu!)
a časové razítko. Existuje ovšem řada for-
mátů elektronických podpisů a ne všechny
jsou vyhovující. I správným kvalifikovaným
certifikátem je možné vytvořit nesprávný
elektronický podpis. Pokud podepisujeme
formát PDF, musí vytvoření podpisu odpoví-
dat normě PAdES. Má-li být použitelný
v horizontu delším než pětiletém, pak spe-
cifické archivní verzi PAdES LTV.

- **OVĚŘOVÁNÍ DOKUMENTŮ,** tedy kontrola toho, co dostáváme nebo co vyzvedáváme z archivu. Tady je důležité nespokojit se s logy nebo jiným speciálním potvrzením nějakého „bezpečného“ zařízení či úložiště, ale vyžadovat řádný elektronický podpis se vším, co k němu má patřit. Pokud nevěříte nastavení svého počítače, můžete využít online službu, která posoudí validitu dokumentu a platnost

elektronických podpisů (aniž by opustil bez-
pečí Vašeho počítače) a ukáže zelenou fajfku
nebo červené varování. Vedle toho je užiteč-
né ověřit, zda je dokument a připojený podpis
ve formátu vhodném pro dlouhodobé uchová-
vání.

UCHOVÁNÍ DOKUMENTU. Dokumenty
s elektronickými podpisy mají tu nepříjemnou
vlastnost, že po čase expirují a poté už nebu-
de možné ověřit, zda dokument byl původně
pravý, nebo nikoliv. Proto legislativa požaduje
určité úkony, které musí být pravidelně pro-
váděny až do konce životnosti dokumentu.
V praxi to znamená uložení elektronického do-
kumentu a pravidelnou péči v podobě kontroly
platnosti podpisů, jejich expirace a připojení
dalšího časového razítka před vypršením ově-
řitelnosti aktuálního. ●

Long-Term Docs – automatizovaná práce s dokumenty s jistotou souladu

Pro ty, kdo se nechtějí věnovat technickým detailům, je určitě nejlepší automatizovat. Jedno kliknutí a je vytvořen korektní dokument s dor-
držením všech norem. Druhé kliknutí a proběhne kontrola příchodního dokumentu – obratem se na obrazovce rozsvítí červený semafor nebo
zelené zaškrtnutí. Třetí kliknutí a máte jistotu, že o dokument bude řádně pečováno po celou nastavenou dobu.

Takové automatizace můžete docílit pořízením nějakého obrovského a drahého řešení s množstvím složitých funkcí, které ani nebudete
potřebovat. Nebo můžete využít služby Long-Term Docs. V tom případě nemusíte měnit informační systém, úložiště ani zvyklosti, nemusíte
ani řešit složitou integraci či instalaci. Nabídka pokrývá všechny velikosti advokátních kanceláří.

Přihlaste se na cyklus **ŘÍJEN 2014** a
získejte slevu **18.150 Kč**
na studium **MBA** či **LL.M.** programů
více informací na **www.ustavprava.cz**

- 10 let tradice
- 866 úspěšných absolventů
- Benefitní karta zdarma
- 3 semestry (12-14 měsíců)
- 4 splátky školného
- Česky nebo slovensky
- Akreditace IES a IADL

Commercial Law

Řízení lidských zdrojů a personální management

Finanční management podnikání

Management obchodu

Public Law

Business Development (ENG)

Public Relations a Marketing

Management ve zdravotnictví

Leadership

Strategický management

Mezinárodní obchod a právo

Law Litigation Arbitr

Mezinárodní obchod a právo

MBA pro pedagogy a ředitele škol

Pojišťovnictví

Mezinárodní vztahy a evropská studia

International Commercial Law (ENG)

Korporátní právo

„Na kvalitu a dokonalost do posledního detailu máte u nás právo!“

říká s pevným přesvědčením Olga Kramperová, majitelka prestižního módního salonu Windsors. Stovky jejích nad míru spokojených zákazníků mohou tato slova jen potvrdit. Luxus a dokonalost zpracování obleků a košil, ručně šitých na míru v Itálii, Vám v Čechách jen tak někdo nenabídne. Stejně jako perfektní servis, založený na zkušenostech a ryze osobním přístupu. A především na obrovské dávce nadšení, kterým Olga nakazila i všechny své spolupracovníky...

Salon Windsors najdete v moderním a velice příjemně působícím business centru River Diamond poblíž centra Prahy. S potěšením a nadšením se majitelka i její spolupracovníci kompletně starají o šatník mnoha úspěšných businessmanů, právníků i politiků. Klienti svěřeni do péče osobních módních konzultantů si schůzky ve Windsors doslova užívají. Možná i proto, že alespoň tady někdo jednou rozhoduje za ně. Někdo, na koho se mohou plně spolehnout, protože své práci opravdu rozumí. Na slavné módní veletrhy, jakými jsou například Pitti Uomo ve Florencii nebo milánský veletrh materiálů Unica, se totiž jezdí inspirovat a vzdělávat nejen Olga, ale i celý její tým. Není divu, že se tedy dokonale orientují v nejnovějších módních trendech ve světě vysoké krejčoviny, ale i v aktuální nabídce špičkových materiálů. Módní konzultant ve Windsors přesně ví, jak dodat jednotlivým outfitům výjimečný styl i osobitost, přesně na míru svého klienta.

Doporučí nejvhodnější střih obleku či košile, pomůže s výběrem materiálu a vše dokonale sladí s doplňky. Právě vhodně zvolenými módními doplňky dokáže doladit styl nového obleku a vizuálně ještě umocnit dokonalost výsledku. Detaily jako manžetové knoflíčky, kravata, kapesníček nebo správně zvolené ponožky by určitě neměly být opomenuty. Ručně šité boty, například neapolské značky Paolo Scafora, nejen zatraktivní vzhled, ale nabídnou luxus skutečného pohodlí i při jejich celodenním nošení.

To je však jen část služeb, které módní salon Windsors svým zákazníkům nabízí.

Rostoucí oblibě se u stálých klientů těší nabídka kompletního auditu jejich šatníku. Cílem je

vyladění ideálního módního stylu dané osobnosti. Osobní módní konzultant nejen doporučí případné změny, ale po vzájemné dohodě vhodné oděvy sám zákazníkovi vybere a nakoupí. Případně i doručí na zvolené místo. Poradí také s tím, jak oděvy vzájemně kombinovat i jak o ně správně pečovat.

„Více úspěchu = méně času, proto našim klientům vycházíme maximálně vstříc. Náš čas patří jim. Perfektně připravení módní konzultanti za nimi přijdou na schůzku třeba do kanceláře nebo i domů,“ uvádí Olga a moc dobře ví, o čem mluví. Právě tento typ výjimečných služeb pomáhá ušetřit klientům to nejdražší, jejich čas. S jistotou dokonalého výsledku. Znamé přísloví říká: „Šaty dělají člověka.“ Sto-

procentně to platí o oblecích ze salonu Windsors. Jsou střiheny a ušity nejen na míru postavy, ale i osobnosti svého nositele. Umocňují pozitivní dojem a zvyšují respekt. Jsou znakem jeho vytříbeného vkusu a vizitkou úspěšného muže.

Olga si ve svém salonu potrpí na výjimečnou pečlivost krejčovského zpracování i nekompromisní kvalitu materiálů. Jména SCABAL nebo Loro Piana jsou synonymy toho nejlepšího, co ve světě existuje. Klade též obrovský důraz na detail. Například slavné košile Finamore z nabídky salonu Windsors jsou toho důkazem. Jsou šité nedostižnými mistry svého oboru v italské Neapoli a jsou jedinečné dokonale promyšlenými detaily. A díky tomu i neuvěřitelně pohodlné.

Olga Kramperová chce svým klientům vždy a za všech okolností dopřát jen to nejlepší: **„Ušít perfektní oblek na míru dá samozřejmě více práce a zabere více času, než ušít oblek průměrný. Ale ten první přináší klientovi nesrovnatelně větší pohodlí, radost i respekt jeho okolí. A o to nám jde. Spokojený zákazník je naší nejlepší vizitkou a my víme, že se k nám vždycky rád vrátí.“** ●

www.windsors.cz

Rostya Gordon-Smith: Worklife balance znamená mít své priority

Letošní program setkání členů Klubu finančních ředitelů pokračoval ve středu 20. srpna v prostorách AUREOLE Fusion Restaurant & Lounge v pražské City Tower, a to diskusním setkáním na téma „Jak se vypořádat s narůstajícím psychickým tlakem“. Hostem večera byla Rostya Gordon-Smith, HR konzultantka, manažerka a jednatelka společnosti PEOPLE IMPACT, která patří mezi 50 nejúspěšnějších personalistů světa. Diskusi moderoval a hosty večerem provedl Dean Brabec, prezident Klubu finančních ředitelů a Managing Partner CEE společnosti Arthur D. Little.

Setkání se konalo v předvečer výročí „srpnové okupace“ a paní Gordon-Smith v úvodu zmínila, že právě srpen roku 1968 jí změnil život. Na základě událostí emigrovala do Velké Británie, kde začínala jako pečovatelská v domově pro staré lidi. Zde také vystudovala. Pracovala a žila v řadě zemí světa, v jižní Americe, Asii, Evropě, Indii i Japonsku. Vychovala čtyři syny, dnes má osm vnoučat a nedávno s manželem oslavili čtyřicáté třetí výročí společného života. „Osud není náhoda, ale dosažitelný cíl,“ prozradila svoje životní motto paní Rostya a zdůraznila, že je zastáncem tradiční rodiny a rodinné zázemí je pro ni osobně, ale mělo by být i obecně, nesmírně důležité.

Worklife balance znamená mít své priority

Náš život je složen z práce, rodinného a osobního života, to jsou tři parametry, jejichž hodnoty si každý potřebuje nastavit. Pokud je budeme oddělovat, nemůžeme nikdy nic vyvážit. Nemá cenu pracovat tam, kde se necítíme spokojeni, ohodnocení a práce nám nepřinášejí uspokojení. Pracovní nespokojenost nám pak nabourává i osobní a rodinný život. Worklife balance tkví v prioritách. „Jsem zastáncem tradiční rodiny, která dnes ale prakticky neexistuje. Bude se muset najít nový model, jak skloubit současný styl života, kdy oba rodiče pracují, a přitom vychovávat děti,“ prohlásila HR manažerka, která sama byla s dětmi doma deset let a kariéru

Zleva na fotografii:
Rostya Gordon-Smith, HR
konzultantka, manažerka
a jednatelka společnosti
PEOPLE IMPACT, Dean
Brabec, prezident Klubu
finančních ředitelů
a Managing Partner CEE
společnosti Arthur D. Little.

začínala dost pozdě. Problém je, že děti potřebují kvantitu - čas strávený s rodiči - nikoliv kvalitu času, jak je dnes populární vyhlášovat. K tomu, aby fungoval dobře rodinný život, musí být oba rodiče i dobří CEO a COO - tzn. musí si umět rozdělit kompetence i jednotlivé úkoly.

Virtuální šikana

Paní Gordon-Smith upozornila na současný nešvar a praktiku zaměstnavatelů, projevující se například v posílání e-mailů s úkoly v pozd-

ních večerních či nočních hodinách. Není žádnou výjimkou, zejména ve velkých firmách a korporacích, že si lidé kontrolují svoji poštu a úkoly ještě v jedenáct hodin v noci, dokonce na ně reagují. „My jsme se nějak upsalí k této formě práce, kdy zaměstnavatel předpokládá, že zaměstnanec úkol udělá,“ uvedla paní Rostya. Podle ní jsme si osvojili i nezdravé návyky, že jsme závislí na mobilních telefonech. Generace „X“ je konstantně online, i na dovolené kontrolujeme svoje e-maily a telefonáty, přestože běžně sedíme v kanceláři 12 i 14 hodin. Generace „Y“ naopak očekává

flexibilitu a nevidí důvod, proč by měla sedět v kanceláři, když je stále online. „Mladí lidé nechtějí sedět v kancelářích, protože viděli svoje rodiče, jak byli stále v práci a nabourávalo jim to rodinu, zdraví, vztahy. Oni to tak nechtějí a chtějí daleko větší volnost, což je asi zdravější,“ uvedla. Podle paní Rosty se bude muset změnit generace „X“, nikoliv generace „Y“. Předvídá, že firmy, které si tento přístup generace „Y“ uvědomí a využijí jej, stanou se lídry na trhu. Stará struktura spojená s dvanáctihodinovou pracovní dobou a neustálým „bytím on line“ je plýtvání lidskou kapacitou, výkonem i hazardem se zdravím zaměstnanců.

Práce se dá naplánovat

Každý by si měl umět odpovědět na otázky, co ho přimělo k tomu přijmout pracovní pozici, co ho v jeho práci motivuje a uspokojuje, zda umí práci delegovat, jaké jsou jeho priority a jak si organizuje čas. Často jsou to drobnosti, které pomohou zlepšit rutinní činnosti a odbourat zavalenost prací. Pokud na nešvary současného pracovního trendu přistoupíme, podporujeme je, může se dostat tzv. „snow-ball“ efekt. K jeho zabránění je důležité mít priority, hranice, dobrou organizaci práce a čas na svůj soukromý život. Důležitá je i duševní hygiena, mít čas pro sebe, čas na spánek, na svoje koníčky. „Doporučila bych, abyste se k tomu neupsali a pokud jste ve vedoucích pozicích, abyste se pokusili nevyhovující praktiky změnit,“ vyzvala přítomné paní Gordon-Smith.

Je potřeba pěstovat duchovní zdraví

V ČR ji překvapilo, kolik je zde manažerů a na kolika projektech pracují. Ona sama vnímá rozdíl mezi manažerem a vůdcem, vyšší manažer – CEO, CFO, CIO – by měl být spíše vůdcem. Být příkladem, vytvářet atmosféru motivace a půdu pro ni, to je úkol manažera-vůdce. Lídr musí jít příkladem, což neznamená, že musí do práce přijít první a odejít poslední, ale musí umět skloubit osobní a pracovní život, musí mít vizi a svoje priority a musí umět i oponovat. Na otázku, kolik je v ČR správných manažerů, odpověděla paní Gordon-Smith, že jich potkala docela málo. „Českým manažerům chybí osobní odvaha, odvaha říci ne, oponovat otevřeným způsobem a mít svoje pevné hodnoty a priority,“ uvedla. Souvisí to částečně i s kulturou. Například v Japonsku je akcent na masové vzdělání a očekává se poslušnost, v USA jsou manažeri mnohem drsnější, jsou nároční a neúprosní, ale féroví, v jižní Americe je zase jiný koncept času. Čechům podle paní Gordon-Smith schází duchovní zdraví – z něho totiž vychází naše vnitřní síla i síla vyrovnávat se se životními událostmi. Duchovní zdraví je náš vnitřní pramen, ze kterého čerpáme sílu, na němž stavíme své hodnoty a vytváříme principy.

Osobní brand je naše značka

Osobní značka je to, co o nás lidé říkají, když jsme za dveřmi. Každý potřebuje budovat svoji

značku, která by měla být zároveň autentická. Je logické, že je pro nás důležité, jakou značku si vybudujeme. O tom, jak se to dělá, napsala paní Gordon-Smith společně s Věrou Staňkovou knihu „Úspěšně s kůží na trh“. Kniha je rozdělena do tří částí. První část se věnuje tomu, co potřebuji udělat, abych byl úspěšný. Jde o vytvoření si osobních hodnot a o práci na vlastním rozvoji. Své hodnoty mají také firmy. „Viděla jsem, jak se ty hodnoty často boří, když přijde na lámání chleba,“ uvedla paní Rostya. Druhá část je já a společnost – jak se chovat ve firmě a jak být emočně inteligentní – a třetí je o nástrojích. Kniha obsahuje i pohovory s úspěšnými či známými lidmi. Paní Rostya rovněž školí manažery, jak si budovat svou značku, udržet si ji a jak ji využít pro sebe i ku prospěchu společnosti.

Program letošních setkání členů CFO Clubu bude pokračovat diskusním setkáním s reprezentantem Mezinárodní měnového fondu/Světové banky na téma budoucího vývoje světové a evropské ekonomiky dne 22. října 2014 v AvantGarde Restaurant & Café, a tradičním, letos už 5. ročníkem Prezidentského CFO golfového turnaje v plzeňském Golf Parku, který je naplánován na 10. září 2014. Na obě akce přítomné pozval prezident Klubu finančních ředitelů a Managing Partner CEE společnosti Arthur D. Little Dean Brabec. ●

KOTI Green Motol:

Elegantní bydlení s golfem za zády

V blízkosti golfového areálu v pražském Motole vyrůstá nízkoenergetický areál čtyř bytových domů společnosti YIT Stavo s příhodným názvem KOTI Green Motol. Slovo Green v názvu oprávněně vyzdvihuje přednosti ojedinělé lokality. Místa, které v Praze jen tak nenajdete. Místa zcela obklopeného zelení a v těsném sousedství golfového hřiště. Doslova na dohled jedné z jeho jamek. Toto kvalitní a elegantní bydlení ve finském stylu tak jistě ocení golfoví nadšenci i příznivci bydlení s přírodou pod okny.

„Náš nejnovější projekt KOTI Green Motol je určen především těm, kteří chtějí bydlet v přírodě a současně v kontaktu s městem. V okolí projektu se totiž nachází spousta zeleně a v jeho bezprostřední blízkosti nenajdete žádnou další rezidenční zástavbu. A to se nezmění. Jeho sousedem je totiž jedno z nejstarších českých golfových hřišť Golf Club Praha. Přitom to noví obyvatelé budou mít blízko do centra metropole i do nedalekých nákupních center,“ vysvětluje obchodní ředitelka YIT Stavo Dana Bartoňová.

Nové nízkoenergetické bydlení ve finském stylu

Projekt KOTI Green Motol nabídne celkem 134 bytových jednotek o dispozicích 1+kk až 5+kk. Byty se vedle vysokých standardů vybavení budou vyznačovat velkými okny s nízkými parapety, která zajistí dostatek světla. Některé budou mít i rohová okna. Jednotky budou roz-

Vizualizace KOTI Green Motol

místěny do čtyř budov, jejichž výstavba probíhá od počátku letošního roku. Jejich dokončení je plánované ve čtvrtém čtvrtletí roku 2015. Společnost YIT kladě důraz na kvalitu provedení a energetickou úspornost. I proto budou nové byty koncipovány jako nízkoenergetické se všemi výhodami, které tento standard nabízí.

Celý projekt tvoří uzavřený areál zajišťující vysokou míru soukromí a bezpečí. Vnitroblok vyplní park s dětským hřištěm, kam budou rodiče moci bez starostí poslat děti za zábavou. Většina bytů bude navíc disponovat vlastní předzahrádkou, balkonem nebo terasou. V nejvyšších patrech budou terasy opravdu velkorysé jednak svou rozlohou, ale také krásnými výhledy do okolí. „Některé balkony zase nabídnou jeden z typicky finských prvků, které YIT do Česka přináší, a to zasklení. Díky tomu lze balkon využívat jako plnohodnotnou místnost. Jedná se o finský způsob propojení moderního bydlení s přírodou. Finové totiž své balkony často obkládají dřevem a vytvářejí si v nich zimní zahrady. Zasklené balkony se tak promění v útulné místo pro relaxaci,“ říká Dana Bartoňová. Nechybí ani inspirace finskou architekturou a charakteristické sauny. Vybrané byty jimi budou vybaveny, jak je v projektech YIT již zvykem.

Blízko do centra i do přírody

Mezi hlavní výhody nízkoenergetického bytového areálu patří jeho umístění do zajímavé lokality. Nejenže se pod jeho okny rozprostírá zelené golfové hřiště, ale každodenní kontakt s přírodou zajistí i přírodní park Košíře-Motol, kterým je projekt obklopen. Lokalita nabízí nepřetržitou možnost sportovního vyžití i odpočinku. Z této oázy klidu je velmi rychlé spojení do centra Prahy. Jen pár kroků od projektu se totiž nachází zastávka tramvaje vedoucí na smíchovský Anděl. Dokončuje se také prodloužení trasy A pražského metra, jejíž nová stanice bude u nedaleké motolské nemocnice. Cesta na Pražský okruh a k nákupním centrům zabere pouze 10 minut jízdy autem. ●

Právo v oblacích

Mít hlavu v oblacích...
Tak označujeme snění.
Advokáti by při klientské práci neměli mít hlavu v oblacích, ale nohy pevně na zemi. V oblacích však mají stále častěji svá data.

Cloudová řešení jsou moderní a atraktivní. Data jsou k dispozici téměř neustále: v jakémkoliv počítači s připojením na internet, v tabletu, v mobilním telefonu. Ztratí-li se notebook, nálezce v ideálním případě žádá klientská data nenalezne. Výhody cloudu přispěly také ke vzniku nového fenoménu tzv. virtuálních právníků.

Nejen pro sólisty

Virtuální právníci po probuzení neběží nutně do kanceláře. Připojí se s laptopem na internet, vyřídí několik e-mailů a vyrazí na cestu. Za klientem, do kavárny, coworkingového centra, anebo do přírody. Jistě, mohou se stavět i v kanceláři, ale pracovat s notebookem lze přeci téměř odkudkoliv.

Přes internet mají na dosah ruky vše, co potřebují: kvalitní databázi právních předpisů

a judikatury, klientská data, programy sledující účtovatelné hodiny. Nemusí sedět stále na stejné židli ve stejné kanceláři, díky čemuž mohou být klientům více na blízku.

Tato flexibilita umožňuje snížit náklady na činnost. Kancelář mohou sdílet ve větším množství osob – potřebují ji téměř pouze po schůzky s klienty (pokud nejedou za nimi) a pro bezpečné uložení spisů. Nižší náklady znamenají větší marži – anebo možnost vyjít klientovi vstříc s cenou.

Cloud však není atraktivní pouze pro advokáty hipstery. Na chuť mu přicházejí i tradiční kamenné kanceláře. Důvod? Stejný jako u bank, jež do cloudu také utíkají: úspora nákladů, větší flexibilita.

Cloud zkrátka nabízí celý vějíř možností, ve kterém se najde jak advokát sólista tak velká kancelář.

Softwarové řešení

Internet sám o sobě nestačí. Oříškem je, najít ten správný software. Velcí hráči si ho mohou nechat vytvořit na míru. Ostatní se budou poohlížet po něčem, co již někomu funguje.

Teoreticky lze vystačit se sdílenými soubory. OneDrive, Dropbox, Google Disk a další alternativy slouží pro sdílení dat více uživatelům. Mají také některé funkce pro on-line spolupráci.

Na obrácené straně stupnice pak jsou specializované produkty pro advokáty. Například SingleCase (český produkt optimalizovaný pro české podmínky), Kleos (mezinárodní produkt s českou lokalizací) anebo Clio (americké řešení pro právní praxi).

Takto specializovaná řešení nabízí to, co advokáti od informačního systému očekávají: sdílení dat, kompletní spisovou agendu (elektronický spis), možnost spolupráce na tvorbě dokumentů, sledování času a tvorbu reportů.

Alternativou jsou různé aplikace, které nebyly vyvinuty speciálně pro právní profesi, ale mohou právníkům dobře pomoci. Příkladem může být Evernote, systém pro archivaci a správu informací, anebo Basecamp, jednoduchý a uživatelsky příjemný nástroj pro správu projektů. Basecamp například umožňuje

přizvat klienta jako uživatele a umožnit mu nahlédnout do advokátního spisu elektronickou formou.

Idylka bez mraků

Každá mince má dvě strany. Cloudové řešení je sice moderní, ale právnícká obec je chápána spíše jako konzervativní. Nejsou důvody k obavám?

Kde vlastně data jsou? Komu patří? Je vzdálené datové uložště bezpečné? Jak je to s ochranou mlčenlivosti advokáta?

To vše jsou otázky, které zaslouží zvláštní pozornost. Nedávno medializované usnesení Městského soudu v Praze sp. zn. Nt 615/2014 tyto otázky znovu nastolilo se vši vážností. Soud dospěl k závěru, že místem „výkonu advokacie rozhodně nejsou prostory sloužící k úschově datových serverů“. Znamená to, že informace vytištěná na papíře je chráněna, zatímco ta samá informace uložená na počítačovém disku již nikoliv?

Těmto a dalším otázkám se bude věnovat odborný seminář „Právní praxe v cloudu“ pořádaný vysokou školou CEVRO Institut. Seminář nebude pouze teoretický. Jeho součástí bude také prezentace práce s konkrétními cloudovými nástroji vhodnými pro advokátní kancelář (SingleCase, Evernote, Toggli a další).

Akce se uskuteční ve čtvrtek 20. listopadu 2014 od 13 hod. v budově vysoké školy CEVRO Institut na adrese Jungmannova 17, Praha 1. Registrovat na ní je možné na e-mailu konference@vsci.cz. ●

JUDr. Jakub Kříž, Ph.D.
advokát, vedoucí katedry soukromého práva
Vysoká škola CEVRO Institut

CEVROINSTITUT
[vysoká škola]

Odborný seminář: Právní praxe v cloudu

čtvrtek **20. listopadu 2014** od 13.00 do 18.00 hodin

vysoká škola CEVRO Institut, **Jungmannova 17, Praha 1**

Seminář se bude věnovat právním aspektům využití cloudových služeb a cloudových uložišť v souvislosti s výkonem advokátní praxe, povinností mlčenlivosti advokáta atd.

Součástí semináře bude také názorné představení praktického využití cloudových služeb pro potřeby advokátní kanceláře, včetně konceptu virtuální kanceláře.

V rámci semináře vystoupí s odborným příspěvkem mj. JUDr. Tomáš Sokol (advokát), JUDr. David Uhlíř (advokát), přednášející ze státního zastupitelství a soudů.

Kapacita sálu je omezena, registrujte se na konference@vsci.cz nebo prostřednictvím formuláře na www.cevroinstitut.cz do 31. 10. 2014. Pro advokáty a advokátní koncipienty registrační poplatek 300 Kč, ostatní zájemci 450 Kč.

Patricia Schmitt Lisá

ředitelka Image House for Men MARCO MIRELLI v Praze
představuje nový rozměr služeb v rámci pánského odívání.

IHFM MARCO MIRELLI je na trhu více než 10 let, oblékli jste už stovky mužů, v čem tkví vaše jedinečnost vašich služeb?

Určitě v komplexnosti, díky čemu poskytujeme našim klientům celou řadu benefitů jako jsou garance termínů dodání, celoživotní garance kvality ušitých oděvů, úspora času, odborné poradenství, ale i následní péči o oděvy. Za touto komplexností je 14 let budování potřebného zázemí a zdokonalování vlastního know-how, které vysoce hodnotí i naši partneři v zahraničí.

Co si máme představit pod výrazem „potřebné zázemí“?

Především je to vlastní výroba se špičkovou technologií a týmem 30ti zkušených krejčích se specializací na šití oděvů na míru, dále je to systém osobní péče o klienty našimi odbornými konzultanty a ve třetí řadě je to naše vlastní čistírna značky Miele s nejmodernější technologií Wetcare.

Z čeho jste vycházeli při formování systému osobní péče o klienta?

Z přesvědčení, že člověk není odborníkem na všechno. Na základě požadavků klientů a našich zkušeností s odíváním mužů jsme vytvořili tento systém. Většina mužů má zájem si nechat odborně poradit a neradi tráví moc času běháním po obchodech a nakupováním. Naši odborní konzultanti jsou klientům k dispozici 7 dnů v týdnu, pečujeme o ně dlouhodobě, ale hlavně připraví pro klienty možná řešení při budování jejich šatníku dle jejich individuálních potřeb.

A co cena?

Cena je určitě důležitá pro každého, no ještě důležitější je, co za ni dostaneme. IHFM Marco Mirelli nabízí daleko víc než oděv nejvyšší kvality a bohatý sortiment doplňků. Především jsou to již zmíněné garance termínů a kvality, odborné poradenství, možnost výběru materiálů od těch nejlepších producentů na světě a stylových doplňků a to vše na jednom místě. Díky vlastní výrobě jsme schopni zhotovit oděv na míru do 48 hodin a dalším benefitem je péče o oděvy klientů v naší čistírně.

Vaším cílem je tedy šetřit čas klientům?

Ano je to jeden z našich cílů. V dnešní době je čas vzácný pro každého, čas se nedá koupit a my ho našim klientům svou komplexností šetříme. Naš klient se může kompletně obléknout na jednom místě, místo a čas setkání si klient vybírá sám, může přijet za námi nebo my přijedeme za ním, například do kanceláře, a to v ja-

kémkoliv čase. Hotové věci doručíme na místo, které si určí sám. Naším klientům jednoduše garantujeme úsporu času.

A co další garance?

Uvědomujeme si, že garantovat něco znamená především závazek, a dodržování závazků vytváří dobrá partnerství. Pro nás jsou všichni naši klienti našimi partnery, se kterými chceme mít ten nejkorektnější vztah. Garantujeme termíny dodání (kdybychom jsme termín dodání nestihli, klient oděv dostane a za oděv neplatí) a díky zkušenostem, vlastní výrobě a stabilnímu týmu odborných poradců garantujeme i výsledek (v případě, že klient není s výsledkem spokojen, oděv může odmítnout). Navíc na všechny naše oděvy šité na míru dáváme celoživotní garanci.

Tento rozsah služeb, které poskytujete klientům je skutečně výjimečný. Co vás inspirovalo?

Inspirací při formování a precizování našeho know-how v oblasti pánského odívání nám byly ty nejlepší hotely a restaurace se slavnými michelinovskými hvězdičkami, kde všechno se vším musí perfektně ladit. V dobré restauraci jsou základem úspěchu a výjimečného gurmánského zážitku ty nejkvalitnější suroviny, potom následuje kuchařské mistrovství, které tkví v originálním kombinování jednotlivých ingrediencí a samozřejmě důležité je i prostředí a obsluha, tedy služby. Našími surovinami jsou ty nejkvalitnější materiály na světě a také stylové doplňky, následuje odborné poradenství, krejčovské mistrovství a špičková technologie v naší vlastní výrobě. K tomu všemu jsme přidali privátní prostředí v našich módních domech v Praze a Bratislavě a samozřejmě servis, zaměřený na potřeby dnešních aktivních mužů.

Vaší metou jsou tedy služby na nejvyšší úrovni?

Naším cílem je poskytnutí klientům užitečné služby all inclusive v ceně produktu. Uvědomujeme si, že pachut z nekvalitní služby zůstává mnoho déle než dobrý pocit z její nízké ceny – a proto nastavujeme kvalitu našich služeb na tu nejvyšší úroveň. Důraz klademe na každý detail a to vše s jediným cílem, aby se naši klienti na nás mohli spolehnout, abychom jim dopřáli jedinečný pocit z nošení oděvů na míru a aby mohli trávit více času s těmi, které mají rádi. ●

IHFM MARCO MIRELLI

Na Kuthence 1, Praha 6

tel.: +420 725 325 523

ihfm@marcomirelli.com

www.marcomirelli.com

Marco Mirelli vytvořil pro pana Marka Ebena společenský outfit na míru pro MFF v Karlových Varech.

Marco Mirelli vytvořil pro pana Michala Davida osobní styl na míru.

Pan Miroslav Motejlek má již od Marco Mirelli celý šatník na míru.

A portrait of a middle-aged man with short brown hair, wearing a grey suit jacket over a white button-down shirt. He has his arms crossed and is looking directly at the camera with a neutral expression. The background features a wall with a light-colored, ornate floral wallpaper. The lighting is soft, coming from the front and slightly to the side.

**„Je riskantní
zasahovat
do funkčního
systému.“**

Neformální uskupení s výmluvným názvem EXEKUTOŘI ZA SPRAVEDLIVÉ EXEKUCE, které vzniklo v polovině roku 2014, se chce konstruktivně zapojit do diskuze o vzniku nové exekuční legislativy. Jeho vznik iniciovala část členů Exekutorské komory České republiky, která volá po změnách. O zásadních cílech a potřebách jsme hovořili s **mluvčím uskupení, exekutorem JUDr. Ondřejem Marešem, LL.M.**

Proč vzniklo uskupení Exekutoři za spravedlivé exekuce?

Naše neformální uskupení vzniklo díky aktuální diskuzi nad tématem budoucích legislativních úprav českého exekučního práva. Mezi jeho konkrétní cíle patří zejména zachování celostátní působnosti soudních exekutorů, úprava mobiliárních exekucí, zřízení exekučního ombudsmana, zamezení zneužívání insolvenčních návrhů či snaha o rozvinutí debaty na téma zřízení agendy předexekučního vymáhání pro soudní exekutory. Všichni členové tohoto uskupení jsou současně i členy Exekutorské komory a jménem tohoto uskupení by rádi přispívali svými argumenty k odborné diskuzi a podíleli se na vzniku nové exekuční legislativy.

Co je aktuálně podle vašeho názoru nejdiskutovanějším tématem?

Aktuálně se asi nejvíce řeší otázka teritoriality, neboli zavedení místní příslušnosti exekutorů. Jedná se sice o téma nejdiskutovanější, ale dle mého názoru nikoli o téma, které by si zasluhovalo tolik pozornosti, kolik je mu věnováno. V rámci úprav exekučního vymáhání by se spíše měla řešit jiná, mnohem palčivější témata, o kterých určitě budeme hovořit. Co se týče teritoriality, asi by bylo nejprve vhodné, abych objasnil podstatu této problematiky. Jde o to, zda ustoupit od současného modelu vymáhání pohledávek, kdy si věřitel může k vymožení své pohledávky vybrat kteréhokoli exekutora z celé republiky (nejčastěji logicky podle jeho úspěšnosti) a stávající systém nahradit systémem jiným, kdy by exekutoři mohli činnost provádět pouze v předem určených teritoriích podle svého sídla. Řešení se nabízí celá řada. Nejčastěji zmiňovaným a nejvíce prosazovaným systémem je momentálně ten, kdy by si oprávněný nemohl volit exekutora, ale ten by mu byl v rámci stanoveného územního celku přidělen formou tzv. kolečka. To by znamenalo, že všichni exekutoři by se v přidělování kauz střídali a měli ve svém teritoriu stejný nápad exekucí. Podle mého názoru je velmi riskantní zasahovat do plně funkčního systému, který se úspěšně vy-

víjí již třináct let. Dnešní systém rozdělování exekucí, respektive poptávka věřitelů, odráží schopnosti konkrétních exekutorů, kteří jsou motivováni rychle a efektivně vymoci svěřené exekuce. Díky takto nastolenému systému a zavedení institutu soudních exekutorů se od poloviny devadesátých let podařilo zajistit neuvěřitelný nárůst úspěšnosti vymáhání povinností. Hlavním cílem celé společnosti a též i moci zákonodárné a soudní by mělo být zajištění úspěšného vynucování nesplněných povinností a ne experimentování, což zavedení teritoriality soudních exekutorů jistě je. Jakýmkoli omezením nebo dokonce odbouráním konkurence zcela zákonitě nastane ztráta motivace k práci a s tím spojené důsledky, ať již jde například o snížení kvality vymáhání či odklon od exekucí k vymáhání pohledávek vlastními či mimoprávními silami. A ani povinným, tedy dlužníkům, tato změna nic pozitivního nepřinese. V této souvislosti bych rád uvedl i skutečnost, že Úřad pro ochranu hospodářské soutěže jasně konstatoval, že by zavedení teritoriality bylo v rozporu s normami na ochranu hospodářské soutěže, neboť by mohla vést k výraznému omezení soutěže mezi soudními exekutory.

Propagátoři teritoriality soudních exekutorů ovšem staví na velice silném argumentu – předpokládají významné snížení nákladů na soudní exekuce.

Pravděpodobně máte na mysli náklady na dopravu, které jsou často diskutovány. Zde se ale o snižování nákladů nelze bavit – eventuelní cestovní náklady do bydliště dlužníka kvůli soupisu movitých věcí nesmí dle platné právní úpravy překročit hranici 1500 korun, což odpovídá hranici kraje. A obecně řečeno, teritorialita do výpočtu odměn soudních exekutorů nezasáhne. Tento výpočet vychází z vyhlášky Ministerstva spravedlnosti ČR o exekučním tarifu, který platí již od roku 2001 a nebyl nikdy navýšen. A to i přes to, že stát kontinuálně na soudní exekutory převádí další a další povinnosti. Ve srovnání s okolními evropskými státy jsou odměny soudních exekutorů přiměřené. A navíc s nevyhnutelným rizikem podnikání

– například nemajetné exekuce nám totiž dle nálezu Ústavního soudu nikdo nehradí.

Vaše argumentace ovšem staví na prázdném opaku – tvrdíte, že regionálním rozdělením působnosti soudních exekutorů se prodraží služby pro všechny občany. Mohl byste být konkrétnější?

Samozřejmě. Pokud dojde v důsledku zavedení teritoriality k odstranění konkurence mezi exekutory, sníží se vymahatelnost práva, a tudíž věřitelé dostanou od dlužníků méně peněz, než je tomu v současné době. Tuto ztrátu budou muset logicky přenést do cen za své produkty a služby, které poskytují všem zákazníkům, tedy i těm platícím.

Snížení nákladů bylo také argumentem poslanců Úsvitu a KSČM, kteří letos na jaře předložili o teritorialitě představení Sněmovně – ta jim ji ovšem vrátila k dopracování. Nyní s uzákoněním místní příslušnosti exekutorů vystoupila ČSSD v Senátu. A také Exekutorská komora ČR, kterou – jak říkáte – respektujete, už v květnu podpořila zavedení místní příslušnosti na základě ankety mezi svými členy. Pro se vyslovilo 57 % soudních exekutorů, proti se postavilo 10 %, zbytek se nezapořil. Jste tedy v tomto bodě se svou stavovskou organizací v rozporu?

Exekutorská komora České republiky má 156 členů, soudních exekutorů. Každý z nich má právo na svůj osobní názor, má právo ho prezentovat například v rámci sněmu formou hlasování. V této konkrétní věci se většina členů rozhodla podpořit uzákonění místní příslušnosti exekutorů a formou usnesení zavázala prezidium v tomto duchu jednat a vystupovat. To však nijak neomezuje právo nesouhlasící menšiny projevoval své názory a postoje, prezentovat je a hájit.

Mohl byste jmenovat hlavní argumenty, proč tolik usilujete o zachování statu quo v otázce teritoriality soudních exekutorů?

Leccos jsme již v našem rozhovoru zmínili – například absence konkurenceschopnosti a s tím spojený následný úpadek kvality práce exekutorů. A to jednak ve vztahu k oprávněným, kde by došlo ke snížení vymahatelnosti, ale i ve vztahu k povinným. Exekutor je totiž v současné době motivován kromě odměny za úspěšné provedení exekuce také spokojeností oprávněného. V současném systému se tedy chová tak, aby se na něj oprávněný znovu obracel. Mířím tím k principům dodržování etických i zákonných norem, jejichž porušování solidní oprávněný z důvodu možného poškození svého jména neakceptuje a exekutora, který tyto principy nedodržuje, už si příště k provedení exekuce nezvolí. To by v přísně teritoriálním systému neplatilo. Při zavedení teritoriality by pak v naší malé republice mohly vznikat dluhové ráje, kdy by se dlužníci cíleně uchylovali do teritorií méně výkonných či méně důsledných exekutorů. Spolu s tím by rostl korupční potenciál, a to například tím, že by se povinný dohodl s přidělovaným exekutorem na nečinnost. Ale přineslo by to i významný dyskomfort pro věřitele, tedy pro poškozené občany či firmy a instituce. Namísto osvědčeného exekutora by někteří institucionální oprávnění museli komunikovat s exekutory až 156, čímž by jim výrazně narostla administrativa. Jak jsem již uvedl, věřitelé by pak ušlé zisky vzniklé nižší vymahatelností promítli do cen poskytovaných služeb a zboží. Rád bych zmínil i evropský trend současnosti, kdy se některé státy k celostátní působnosti vrací, nebo se alespoň snaží utvářet větší územní celky. Není výjimkou, že tato teritoria dosahují velikosti celé České republiky – i to tedy o leccems svědčí.

Teritorialita je nyní hlavním tématem, kterému se vaše uskupení věnuje. Ale rozhodně ne jediným. Mohl byste v krátkosti představit další cíle, kterých byste chtěli dosáhnout?

Velmi rád. Mimo jiné to je uzákonění institutu exekučního ombudsmana. Vznikl by tak apolitický a na státu nezávislý orgán, na který by se

mohla obracet veřejnost v rámci probíhajících exekučních řízení.

Dále chceme zpřesnit zákonnou úpravu provádění mobiliárních exekucí. To, na rozdíl od teritoriality, považujeme za skutečně nejpalčivější problém současné úpravy exekučního řízení. Jde nám o nastolení nových pravidel, která zamezí excesům vznikajícím zejména z nejasné právní úpravy. Dále bychom rádi legislativně vyřešili problém zjevně obstrukčních insolvenčních návrhů povinných v době, kdy je nařízena dražba nemovitosti povinného nebo dražba jeho movitých věcí. Usilujeme o navrácení nesporné exekuční agendy exekutorských zápisů, která v rámci společnosti nikdy nezpůsobovala žádné protixekutorské nálady a byla zejména kvůli úspoře nákladů všeobecně hojně využívána, zase zpět exekutorům. Podobně jako v jiných členských zemích UIHJ navrhujeme, aby soudní exekutoři mohli vykonávat inkaso pohledávek. Lze očekávat, že v případě úspěšného prosazení této agendy by došlo ke snížení zátěže soudů a dlužník by ušetřil na nákladech právního zastoupení věřitele v nalézacím i exekučním řízení a na nákladech exekuce.

Jaké navrhuje řešení všech těchto záležitostí?

Komplexní novelizace exekučního řádu by měla být realizována paralelně s pracemi na novém občanském soudním řádu, případně daňového řádu s tím, že by se vymáhání svěřilo výhradně do rukou soudních exekutorů. Tak to udělali například na Slovensku a daňoví poplatníci na tom ušetřili, soudy se pak věnují účelnější agendě.

Děkuji za rozhovor. ●

Karolína Pelikánová
FOTO: Martin Kubica

**JUDr. Ondřej Mareš,
LL.M.**

Pochází z právnické rodiny, vystudoval Právnickou fakultu UK v Praze, rigorózní zkoušku obhájil v roce 2002 a získal tak titul JUDr. Je absolventem studia LL.M. v oblasti obchodního práva (LLM in Czech Business Law in the European Union, B.I.B.S. Brno). Působil jako advokátní koncipient i advokát. Soudním exekutorem Exekutorského úřadu v Litoměřicích, kde působí, je již deset let. Je spoluzakladatelem a mluvčím uskupení Exekutoři za spravedlivé exekuce, které vzniklo 18. 6. 2014.

PROČ NEZAVÉST TERITORIÁLNÍ PRINCIP EXEKUCÍ

1. Zánik soutěže mezi exekutory povede k rapidnímu snížení efektivity vymáhání.
2. Nemožnost růstu soudních exekutorů omezí jejich motivaci zlepšovat chod úřadů a kvalitu poskytovaných exekučních služeb.
3. Věřitelé budou inklinovat k vymáhání práva vlastními nebo jinými mimoprávními silami.
4. V regionech s méně výkonnými soudními exekutory budou vznikat dluhové ráje.

5. Nemožnost zvolit si svého exekutora povede k opakování bezpráví na věřitelích. Současně po předchozí negativní zkušenosti bude věřitelům pro další exekuci opět nucen stejný exekutor.
6. Pro velké věřitele bude nový systém znamenat nutnost jednat s řádově 100–156 exekutory, což zvýší administrativní zátěž věřitelů při správě pohledávek.
7. Zatížení věřitelů bude promítnuto do růstu cen služeb platících klientů.
8. Vznik zcela nového korupčního potenciálu.

ROBERT DOWNEY JR.
ROBERT DUVAL

Soudce

OBHAJTE SVOJI ČEST.

WARNER BROS. PICTURES PRESENTS
IN ASSOCIATION WITH VILLAGE ROADSHOW PICTURES A BIG KID PICTURES/TEAM DOWNEY PRODUCTION A FILM BY DAVID DOBKIN ROBERT DOWNEY JR. ROBERT DUVAL "THE JUDGE" VERA FARMIGA VINCENT DONOFIO JEREMY STRONG
DAN SHEPARD AND BILLY BOB THORNTON WRITTEN BY THOMAS NEWMAN PRODUCED BY MARK LIVOLSI ACE PRODUCED BY MARK RICKER PRODUCED BY JANISZ KAMINSKI PRODUCED BY HERBERT W. GAINS ROBERT DOWNEY JR. JEFF KLEEMAN AND BRUCE BERMAN
DIRECTED BY DAVID DOBKIN & NICK SCHENK PRODUCED BY NICK SCHENK AND BILL DUBOQUE PRODUCED BY SUSAN DOWNEY PGM. DAVID DOBKIN PGM. DAVID GAMBINO PGM. DAVID DOBKIN

OD 23. ŘÍJNA

www.soudce-film.cz

Adresář advokátních kanceláří, které přispěly do sekce „z právní praxe“

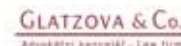
Advokátní kancelář Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s.r.o.
Sokolovská 49
186 00 Praha 8 - Karlín
Tel.: +420 225 000 400
Fax: +420 225 000 444
e-mail: recepcepha@hjf.cz
www.hjf.cz

Fiala, Tejkal a partneři, advokátní kancelář, s.r.o.
Mezníkova 273/13
616 00 Brno – Žabovřesky
Tel.: +420 541 211 528
Fax: +420 541 210 951
e-mail: recepce@akfiala.cz
www.akfiala.cz

ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ JELÍNEK s.r.o.
Pardubice-Dražkovice 181
533 33 Pardubice
Tel.: +420 466 310 691
Fax: +420 466 310 691
e-mail: advokati@advokatijelinek.cz
www.advokatijelinek.cz

Glatzová & Co., s.r.o.
Betlémský palác
Husova 5
110 00 Praha 1
Tel.: +420 224 401 440
Fax: +420 224 248 701
e-mail: office@glatzova.com
www.glatzova.com

CÍSAŘ, ČEŠKA, SMUTNÝ s.r.o.
Hvězdova 1716/2b
140 78 Praha 4
Tel.: +420 224 827 884
Fax: +420 224 827 879
e-mail: ak@akccs.cz
www.akccs.cz

Havel, Holásek & Partners s.r.o., advokátní kancelář
Florentinum
Na Florenci 2116/15
110 00 Praha 1
Tel.: +420 255 000 111
Fax: +420 255 000 110
e-mail: office@havelholasek.cz
www.havelholasek.cz

DOHNAL PERTOT SLANINA | advokátní kancelář
Schweitzerova 84/50
779 00 Olomouc
Tel.: +420 493 814 900
Fax: +420 493 814 899
e-mail: info@akdps.cz
www.akdps.cz

HOLEC, ZUSKA & Partneři advokáti
Palác Anděl
Radlická 1c/3185
150 00 Praha 5
Tel.: +420 296 325 235
Fax: +420 296 325 240
e-mail: recepce@holec-advokati.cz
www.holec-advokati.cz

Dvořák Hager & Partners, advokátní kancelář, s.r.o.
Oasis Florenc
Pobřežní 12
186 00 Praha 8
Tel.: +420 255 706 500
Fax: +420 255 706 550
e-mail: praha@dhplegal.com
www.dhplegal.com

KPMG Legal s.r.o., advokátní kancelář
Pobřežní 1a
186 00 Praha 8
Tel.: + 420 222 123 111
Fax.: + 420 222 123 100
www.kpmg.com/cz

KŠD LEGAL
advokátní kancelář s.r.o.

City Tower
 Hvězdova 1716/2b
 140 00 Praha 4
 Tel.: +420 221 412 611
 Fax: +420 222 254 030
 e-mail: ksd.law@ksd.cz
 www.ksd.cz

Mališ Nevřkla Legal,
advokátní kancelář, s. r. o.

Longin Business Center
 Na Rybníčku 1329/5
 120 00 Praha 2
 Tel.: +420 296 368 350
 Fax: +420 296 368 351
 e-mail: law.office@mn-legal.eu
 www.mn-legal.eu

MSB Legal, v.o.s.

Bucharova 1314/8
 158 00 Praha 13
 Tel.: +420 251 566 005
 Fax: +420 251 566 006
 e-mail: praha@msblegal.cz
 www.msblegal.cz

MT Legal s.r.o.,
advokátní kancelář

Karoliny Světlé 25
 110 00 Praha 1
 Tel.: +420 222 866 555
 Fax: +420 222 866 546
 e-mail: info@mt-legal.com
 www.mt-legal.com

PIERSTONE
PIERSTONE s.r.o.,
advokátní kancelář

Na Příkopě 9
 110 00 Praha 1
 Tel.: +420 224 234 958
 Fax: +420 224 233 656
 www.pierstone.com

PPS advokáti s.r.o.

Velké náměstí 135/19
 500 02 Hradec Králové
 Tel.: +420 495 512 831-2
 Fax: +420 495 512 838
 e-mail: pps@ppsadvokati.cz
 www.ppsadvokati.cz

Rödl & Partner, v.o.s.

Platnéřská 2
 110 00 Praha 1
 Tel.: +420 236 163 111
 Fax: +420 236 163 799
 e-mail: prag@roedl.cz
 www.roedl.cz

Schönherr s.r.o.

nám. Republiky 1079/1a
 110 00 Praha 1
 Tel.: +420 225 996 500
 Fax: +420 225 996 555
 e-mail: office.czechrepublic@schoenherr.eu
 www.schoenherr.eu

TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI
advokátní kancelář, s.r.o.

Trojanova 12
 120 00 Praha 2
 Tel.: +420 224 918 490
 Fax: +420 224 920 468
 e-mail: ak@iustitia.cz
 www.iustitia.cz

VEPŘEK CASKA VLACHOVÁ
advokátní kancelář s.r.o.

Husova 242/9
 110 00 Praha 1
 Tel.: +420 222 220 775
 Fax: +420 222 220 804
 e-mail: info@vcv.cz
 www.vcv.cz

Weinhold Legal, v.o.s.
advokátní kancelář

Florentinum
 Na Florenci 2116/15
 110 00 Praha 1
 Tel.: +420 225 385 333
 Fax: +420 225 385 444
 e-mail: wl@weinholdlegal.com
 www.weinholdlegal.com

ŽIŽLAVSKÝ, advokátní kancelář s.r.o.

Široká 5
 110 00 Praha 1
 Tel.: +420 224 947 055
 e-mail: ak@zizlavsky.cz
 www.zizlavsky.cz

P A R T N E R S

advokátní kancelář

PRK Partners

advokátní kancelář

Česká republika

Slovensko

Maďarsko

KDYŽ VÁM V BYZNYSE
SKUTEČNĚ O NĚCO JDE...

CHAMBERS
EUROPE
AWARDS
for Excellence
2014
WINNER

CHAMBERS
EUROPE
AWARDS
for Excellence
2013
WINNER

CHAMBERS
EUROPE
AWARDS
for Excellence
2012
WINNER

PRAHA | BRATISLAVA | BUDAPEŠŤ | OSTRAVA

www.prkpartners.com

CHAMBERS
EUROPE
AWARDS
for Excellence
2014
WINNER

Získáte vše.
Samozřejmě.
Bez kompromisů.

PRAHA Havříská 3 +420 272 142 228 • Prague Airport – Terminál 1 – Gate A +420 220 114 237

FREYWILLE.COM | VIENNA

HOMMAGE À CLAUDE MONET
GIVERNY

SINCE 10 YEARS IN PRAHA

FREYWILLE

PURE ART

Mercedes-Benz třídy M

Sada COMFORT se zvýhodněním 103 944 Kč vč. DPH

- Vzduchové odpružení AIRMATIC
- Elektrické zavírání / otevírání víka zavazadlového prostoru EASY-PACK
- Intelligent Light System
- Aktivní parkovací asistent
- Vyhřívání předních sedadel

SUPERPAKET – financování s atraktivním úrokem 2,99 %
a prodloužená záruka na 4 roky zdarma

Servis na 6 let nebo 125 000 km zdarma

A Daimler Brand

Mercedes-Benz Financial

Mercedes-Benz
The best or nothing.

Mercedes-Benz ML 250 BlueTEC 4MATIC, spotřeba 6,0–6,5 l/100 km, kombinované emise CO₂ 158–170 g/km. Produkt Integrovaný servisní paket (ISP) není zákazník povinen odebrat. Hodnoty emisí CO₂ byly naměřeny a jsou uváděny v souladu se směrnicí 1999/94/ES. Údaje se nevztahují na konkrétní vozidlo a nejsou součástí nabídky, slouží pouze pro porovnání s jednotlivými typy vozidel. Foto je pouze ilustrativní. Nabídka platí do 31. 12. 2014 nebo do vyprodání zásob.